

Forțele Navale Române 150 de ani

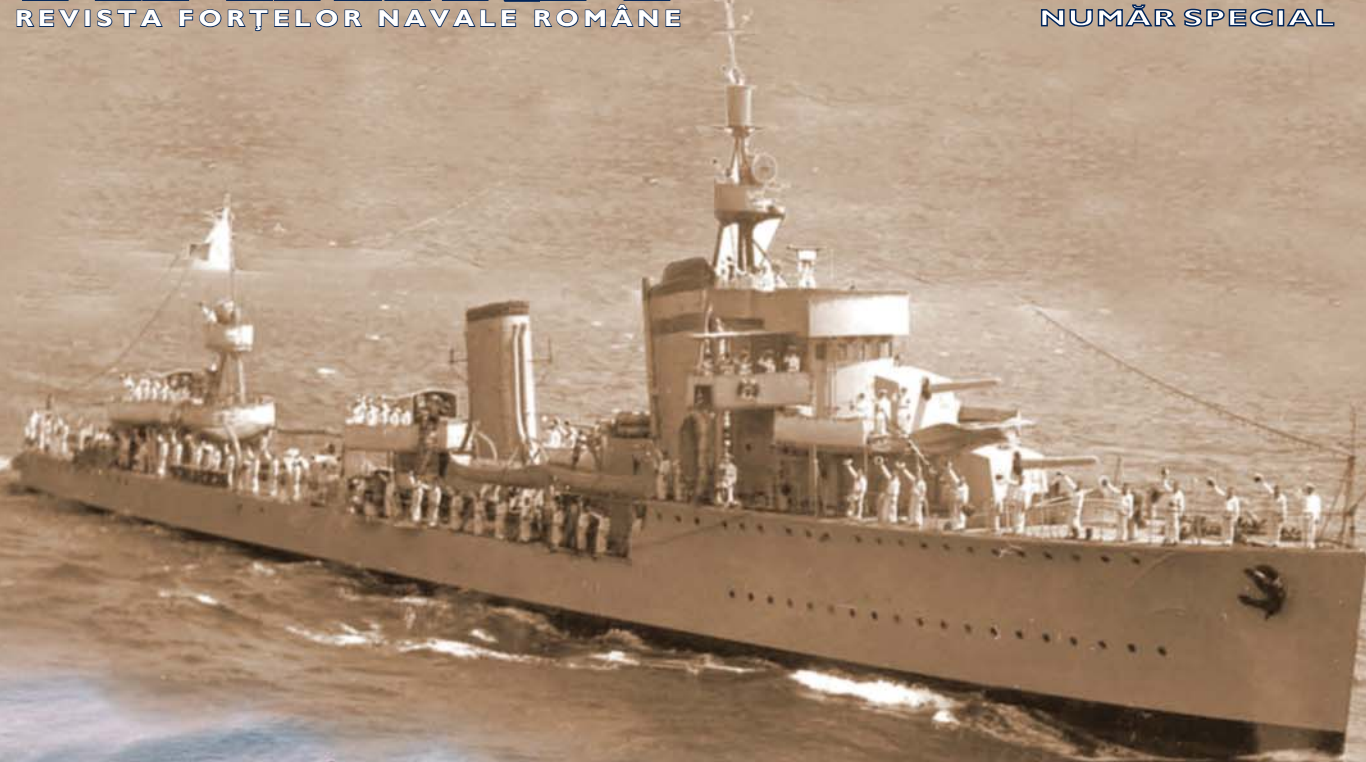

www.navy.ro

MARINAROMÂNĂ

REVISTA FORTELOR NAVALE ROMÂNE

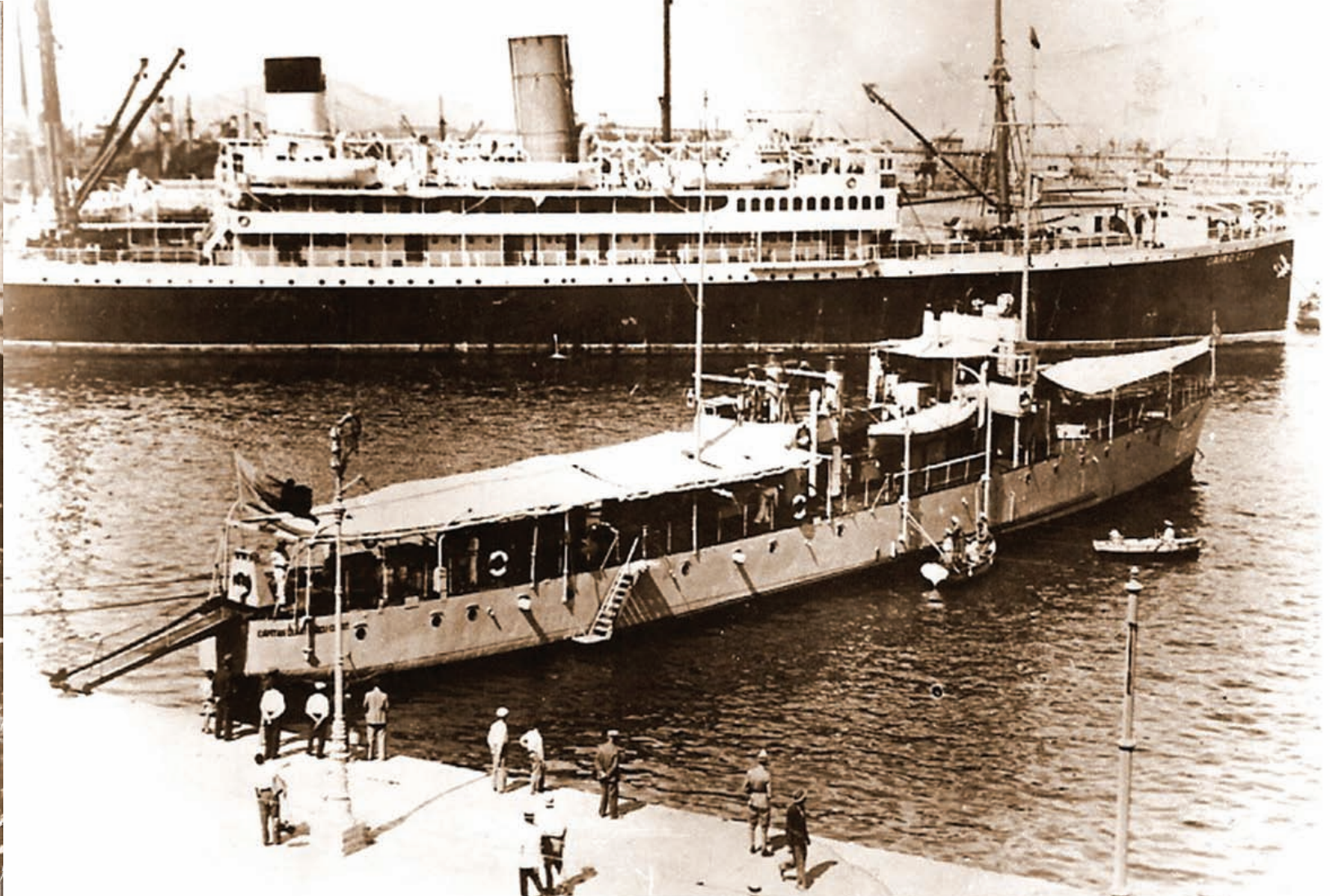
NUMĂR SPECIAL

Ochiul Flotei

▲ 1906, București.
Prima defilare a marinarilor la București.

▲ 1924, Grecia.
Canoniera *Căpitan Constantin Dumitrescu*,
într-un port grecesc.

◀ Portul Constanța.
Marele pavoaz ridicat la bordul
unui distrugător
de Ziua Marinei
Române.

► 1966, Portul Constanța.
Corveta franceză *Le Bearnais*,
prima navă NATO care a efectuat
o vizită în portul Constanța.

► Undeva pe Dunăre.
Echipajul unui monitor aliniat la front.

Coperta 1: Forțele Navale Române.

Coperta 4: Fregata Regele Ferdinand (F 221)

SUMAR

EDITORIAL	3
EVENIMENT	
150 de ani de la înființarea Forțelor Navale Române	4
FORȚELE NAVALE ROMÂNE	8
NAVIGÂND PRIN ISTORIA FORȚELOR NAVALE ROMÂNE	16
COMANDANȚII FORȚELOR NAVALE ROMÂNE	40

FOTOGRAFII:

Sorin LUPȘA,
Administrația Prezidențială
Cătălin OVREIU,
Trustul de Presă al Armatei
Bogdan DINU
Ion BURGHÎȘAN
Mihai EGOROV
Cosmin OCHEȘEL
Ștefan CIOCAN
Robert STOIAN
Florin POPOACĂ
Codruț BURDUJAN
Valentina LEAHU
Olivia BUCIOACĂ

FOTOGRAFII DIN COLECȚIILE:

Octavian Gabriel Nicolae
Ing. Dan Stroescu
Muzeul Marinei Române
Muzeul Academiei Navale
„Mircea cel Bătrân”
Serviciul Istoric al Armatei
Muzeul Militar Național

22 octombrie 1860 – 22 octombrie 2010 ARC PESTE TIMP ÎN ISTORIA FORTELOR NAVALE ROMÂNE

Contraamiral dr. **Aurel POPA**
Șeful Statului Major
al Forțelor Navale

Unirea Principatelor Române în 1859 și unificarea armatelor a determinat la 22 Octombrie 1860, unirea flotelor celor două țări surori, marinarii militari considerând această zi ca data de naștere a Forțelor Navale Române. Primul pas l-a reprezentat **Ordinul de Zi pe toată Oastea Română din ambele Principate**, dat de ministrul de Război, generalul Florescu, la 6 octombrie 1860, prin care se hotăra ca până la definitivă organizare a Corpului Flotilei, toată flota de pe Dunăre să formeze un singur Corp. Aprobând cele cuprinse în raportul ministrului de Război, **la 22 octombrie 1860**, domnitorul Alexandru Ioan Cuza, prin Înaltul Ordin de Zi nr. 173 a decretat Unirea definitivă a Flotilelor de pe întregul curs al Dunării într-un singur Corp, numindu-l pe colonelul Nicolae Steriade în postul de comandant superior al întregului Corp, iar pe căpitanul Constantin Petrescu în cel de ajutor al său, pecetluind astfel actul de naștere al Forțelor Navale ale României.

După constituirea într-un singur corp marinarii militari au primit botezul focului în luptele duse pentru obținerea independenței. Atacul executat de navele *Fulgerul*, *Rândunica* și *Xenia* asupra navelor inamice din Hârșova, sprijinirea forțării Dunării de către trupele ruse, încadrarea cu marinarii debarcați de pe nave a 8 baterii de artilerie la Calafat și scufundarea de către acestea a monitorului *Podgorița*, construirea și apărarea podului de la Siliștioara – Măgura, sunt doar câteva dintre misiunile și succesele acelor zile de foc.

Obținerea Independenței de stat și revenirea Dobrogei la patria mamă, au creat condiții pentru dezvoltarea marinei comerciale și militare. Noua poziție geografică a României, deschiderea la litoralul Mării Negre, controlul gurilor Dunării și posibilitatea de a folosi o arteră fluvială cu acces direct spre centrul Europei, au permis țării noastre să-și dezvolte economia și capacitățile de transport.

Forțele Navale împreună cu celelalte componente ale sistemului național de apărare și-au adus contribuția la toate evenimentele istorice în care națiunea noastră a fost implicată în secolul XX. Marinarii militari și-au îndeplinit

cu demnitate datoria în anii celor două conflagrații mondiale.

Perioada scursă de la sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial și până în prezent a fost marcată de evoluțiile geopolitice din bazinul Mării Negre care au generat profunde transformări în cadrul Forțelor Navale.

Integrarea României în structurile NATO și aderarea la Uniunea Europeană a determinat creșterea contribuției României la securitatea și stabilitatea zonei Mării Negre. Într-un context geopolitic nou și pe fondul apariției unor noi amenințări asimetrice Forțele Navale au cunoscut profunde transformări.

În fiecare an participăm la exerciții și aplicații comune cu flotele țărilor membre NATO și parteneri. Din 2001 suntem parte a **Grupului de cooperare în Marea Neagră „BLACKSEAFOR”** – grup constituit în scopul promovării încrederii reciproce și cooperării între țările riverane Mării Negre. Anul acesta este pentru a doua oară când România asigură comanda acestei grupări.

Din 2005 Forțele Navale Române participă cu fregatele *Regele Ferdinand* și *Regina Maria* la operația ACTIVE ENDEAVOUR, pentru descoperirea acțiunilor teroriste prin realizarea supravegherii și controlului rutelor de navigație din Marea Mediterană.

Pentru realizarea obiectivelor și angajamentelor asumate, Forțele Navale continuă programele de înzestrare pe termen mediu și lung. În prezent se află în diferite stadii de derulare programe vizând modernizarea fregatelor Tip 22 și achiziționarea de nave moderne, de tipul vânătoarelor de mine și corvetelor multirol.

Nave din Forțele Navale, de-a lungul timpului au îndeplinit cu cinste misiunea de ambasador al României pe mările și oceanele lumii. Marinarii români au dus peste tot dorința noastră de a fi membri activi ai comunității internaționale, au deschis drumuri și au ridicat punți între popoare și civilizații.

La acest moment aniversar doresc, slujitorilor în rezervă sau în retragere și continuatorilor de azi ai tradițiilor Forțelor Navale, sănătate, satisfacții personale, fericire și succes în activitatea viitoare.

LA MULȚIANI !

150 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA

ORDINUL MINISTRULUI APĂRĂRII NAȚIONALE PRIVIND SĂRBĂTORIREA A 150 DE ANI DE LA CONSTITUIREA FORȚELOR NAVALE ROMÂNE

La 22 Octombrie sărbătorim 150 de ani de la înființarea Forțelor Navale Române prin ordin al domnitorului Unirii, Alexandru Ioan Cuza.

Acest moment aniversar este un prilej emoționant pentru militarii activi sau în rezervă de astăzi, precum și pentru veteranii de război, un moment de rememorare a glorioaselor fapte de arme și a jertfelor pe care marinarii, submariniștii, scafandrii, infanteriștii marini și aviatorii le-au săvârșit în luptele pentru apărarea țării.

Acești oameni curajoși și-au făcut datoria, cu devotament și demnitate, și au lăsat în urmă nu numai faptele lor de arme, ci și o moștenire extrem de valoroasă: mândria de a fi militar român și de a face parte din elita Forțelor Navale. Astăzi, datoria noastră de onoare este să aducem un pios omagiu eroilor marinari, acelor temerari care de-a lungul timpului și-au dat viața pentru apărarea Patriei noastre și au scris, prin sacrificiile lor, istoria navigației românești. La fel cum camarazii noștri din Forțele Armate și-au respectat jurământul militar, chiar cu prețul vieții, noi, cei ce astăzi formăm marea familie a Armatei Române, trebuie să respectăm memoria și onoarea eroilor noștri marinari și să amintim faptele lor de curaj.

Pentru a ajunge la configurația în care se prezintă astăzi, o structură modernă, profesionistă și dinamică, Forțele Navale Române au parcurs un proces complex de transformare și modernizare.

Evoluția acestei categorii de forțe ale armatei este marcată de reperele fixate definitiv în istoria națiunii române. După ce au primit botezul focului în Războiul de Independență, marinarii și-au adus tributul de sânge în luptele grele pentru Reîntregirea Neamului și și-au îndeplinit cu demnitate datoria în campaniile celei de-a doua conflagrații mondiale.

Astăzi dotarea Forțelor Navale Române cu nave interoperabile cu structurile similare din statele Alianței Nord-Atlantice oferă posibilitatea instruirii și participării la operații navale complexe sub comanda NATO, misiuni în care se demonstrează pe deplin capacitatea operativă și calitatea deosebită a echipajelor noastre.

Exercițiile multinaționale care capătă amploare an de an, devenind tot mai complexe și mai diversificate, au contribuit la creșterea nivelului de pregătire a militarilor din Forțele Navale și integrarea acestei categorii de forțe în structurile Uniunii Europene și în cele ale Alianței Nord-Atlantice.

Sub comandă românească, începând cu luna august a acestui an, Grupul Naval BLACKSEAFOR are misiunea de a contribui în continuare la consolidarea prieteniei, bunelor relații între statele riverane Mării Negre, care participă cu nave de luptă la această inițiativă, prin dezvoltarea interoperabilității între Forțele Navale și promovarea stabilității și cooperării în acest bazin maritim.

Prefigurarea participării Forțelor Navale Române la operația de securitate din Marea Neagră, BLACK SEA HARMONY, reprezintă expresia dorinței ferme a României de a se implica activ în obținerea și consolidarea unui climat de securitate și încredere în această parte a Europei.

Etape noi din istoria Forțelor Navale ale României au fost inaugurate prin participarea fregatelor „Regele Ferdinand” și „Regina Maria” la diferite operații maritime destinate combaterii terorismului în bazinul Mării Mediterane, militarii noștri demonstrând că sunt o forță de elită și parteneri serioși în cadrul structurilor internaționale.

Grupul de Elicoptere al Forțelor Navale a adus valențe noi și capacități operaționale sporite pentru îndeplinirea misiunilor tactice pe mare.

Volumul și calitatea transformărilor care au loc la nivelul conducerii operaționale navale ilustrează dorința de perfecționare a capacității de acțiune și de aliniere structurală și procedurală continuă la Alianța Nord-Atlantică.

Instituțiile de învățământ de marină, Academia Navală „Mircea cel Bătrân” și Școala Militară de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”, au ca obiectiv principal armonizarea și compatibilizarea sistemelor de învățământ cu cele din țările europene. În continuare, se impune ca instituțiile militare de învățământ să meargă cu un pas înainte, să anticipeze evoluția echipamentelor ce vor fi folosite în marină, astfel încât specialiștii formați să fie în măsură să răspundă cerințelor tehnice și operaționale generate de progresul rapid în domeniu.

Toate acestea sunt realizări și argumente care ne motivează să privim cu speranță și încredere spre viitorul acestei categorii de forțe în arhitectura Armatei României.

Prin competența profesională și dăruirea în muncă a celor care au îmbrățișat cu mândrie destinul de a sluji Forțele Navale Române, categoria de forțe pe care o sărbătorim astăzi dă încredere cetățenilor țării, partenerilor și aliaților noștri că este în măsură să răspundă adecvat și eficace oricăror situații.

Gabriel OPREA
Ministrul Apărării Naționale

**Domnilor amirali,
Doamnelor și domnilor ofițeri,
maiștri militari, subofițeri, soldați
și gradați voluntari, personal civil,**

Cinstiți memoria înaintașilor prin tenacitate și rigoare în muncă, pentru a fi la înălțimea sacrificiului lor și pentru a da o dimensiune concretă jurământului făcut față de neam și țară!

Cu încredere deplină în calitățile dumneavoastră profesionale și morale, vă cer să vă consacrați întreaga energie, pricepere și putere de muncă pentru perfecționarea pregătirii în spiritul conceptelor moderne, astfel încât să fiți gata oricând să îndepliniți misiunea sacră de apărare a patriei!

Acționați cu fermitate pentru întărirea ordinii și disciplinei militare, bazată pe respectarea întocmai a legilor țării și regulamentelor militare, a ordinelor și dispozițiilor în vigoare!

Depuneți tot interesul pentru creșterea competenței dumneavoastră profesionale, manifestați dăruire și încredere în forțele proprii, fiți deschiși și pregătiți să vă instruiți pentru a atinge standardele cerute de o marină modernă!

Am convingerea că prin pregătirea și profesionalismul dumneavoastră, Armata Română va scrie noi pagini de istorie și va confirma întotdeauna nivelul încrederii de care beneficiază din partea românilor.

Cu prilejul sărbătoririi a 150 de ani de la constituirea Forțelor Navale Române, vă felicit călduros și vă urez succes ca apărători ai suveranității, independenței, integrității patriei și liniștii poporului român, sănătate deplină și împliniri.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

FORȚELOR NAVALE ROMÂNE

Amiral dr. Gheorghe MARIN
Șeful Statului Major General

Sărbătoarea Forțelor Navale are o încărcătură emoțională aparte pentru mine, de vreme ce, în urmă cu puțini ani, am avut onoarea de a comanda această importantă categorie de forțe a Armatei României. Tocmai de aceea o să mă adresez astăzi nu doar conștiințelor ci și inimilor voastre, dragi camarazi.

România a fost, de-a lungul istoriei, o punte între culturi, civilizații și zone geografice, iar navigația românilor pe apele Dunării și pe marea cea mare a stabilit legături cu cele mai îndepărtate state ale lumii, arătând că în acest spațiu există un popor ale cărui aspirații se conjugă cu eforturile întregii omeniri pentru progres și civilizație.

Marinarii români de pretutindeni, ca și toți cei ale căror îndeletniciri și destine sunt legate de ape își amintesc cu respect și recunoștință de înaintași, de cei care au pus mai presus de orice, onoarea pavilionului arborat la catarg, jertfindu-și viața atunci când a fost nevoie. Astăzi, aducem un pios omagiu celor care de-a lungul istoriei și-au frânt destinul pe mări și oceane, pentru gloria navigației românești. Este o datorie a noastră, a tuturor, să ne îndreptăm gândurile și gratitudinea către eroii marinari căzuți pentru apărarea fruntariilor de ape ale țării. Sacrificiul lor reprezintă exemplul demn de urmat atât pentru generațiile actuale de marinari, cât și pentru cele viitoare.

Având ca fundament astfel de glorioase tradiții, Forțele Navale Române de astăzi sunt pregătite să facă față cu succes noilor misiuni impuse de statutul României de țară membră a Alianței Nord-Atlantice și a Uniunii Europene. Navele militare și personalul Forțelor Navale române reprezintă, cu cinste și onoare, țara noastră în lume, arătând că în orice situație se poate conta pe marinarii militari români.

Sunt convins că Forțelor Navale Române se vor manifesta și în viitor, ca o structură modernă, credibilă, pregătită și antrenată pentru a asigura apărarea idealurilor de pace ale României.

Forțele Navale, prin existența lor, constituie unul dintre simbolurile noastre autentice, iar ziua de astăzi este un minunat prilej să identificăm valorile prezentului, pentru a întări credința într-un viitor al demnității și onoarei ce caracterizează existența armatei noastre.

Dragi camarazi,

Învățați subordonații să pătrundă toate tainele artei marinărești, formați-le caracterul, purtați-vă cu bunătate, dragoste și perseverență. Faceți în așa fel încât prin întreaga voastră activitate să pregătiți oameni plini de elan, buni executanți și buni camarazi.

Manifestați atașamentul și dragostea pentru această armă de elită, ce o reprezintă marina, prin îndeplinirea în condiții foarte bune a tuturor misiunilor asumate și prin ridicarea nivelului de pregătire a tuturor echipajelor!

La ceas aniversar, în numele Statului Major General și al meu personal, vă mulțumesc pentru munca pe care ați depus-o în slujba instituției militare, pentru devotament, pentru solidaritate, pentru profesionalism și pentru modul responsabil în care ați știut să vă achitați de misiuni.

Cu prilejul sărbătoririi a 150 de ani de la înființare, felicit călduros întregul personal aflat sub semnul ancorei, vă doresc mult succes în realizarea obiectivelor propuse, sănătate, realizări profesionale și personale, dumneavoastră și celor dragi!

Dumnezeu să binecuvânteze Forțele Navale Române!

La mulți ani!

150 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA

General-maior dr. **Dan GHICA-RADU**
Șeful Statului Major
al Forțelor Terestre

O istorie impresionantă însoțește evoluția Forțelor Navale pe coordonatele timpului, ilustrând faptul incontestabil că această categorie de forțe a fost și va rămâne un element de continuitate și reprezentativitate pentru Armata României.

Această zi reprezintă pentru marina-rii militari un moment propice de identificare a noilor orizonturi, astăzi când România face parte din structurile militare euro-atlantice.

Succesele obținute de Forțele Navale în instruirea și îndeplinirea misiunilor încredințate, grație utilizării eficiente a potențialului profesional și intelectual existent, au reprezentat contribuții importante la consolidarea prestigiului Armatei României în societate și au sporit credibilitatea instituției militare.

Calitățile dumneavoastră morale și profesionale, pe care le-ați probat în toate activitățile comune cu militarii din Forțele Terestre, atât în țară, cât și peste hotare, ne întăresc încrederea în forțele noastre și ne dau certitudinea unei colaborări benefice și pe viitor, pentru apărarea intereselor fundamentale ale țării și Alianței.

Este o onoare pentru noi, militarii din Forțele Terestre, să fim alături de dumneavoastră și de întregul personal al Forțelor Navale la această sărbătoare de suflet și să ne exprimăm admirația pentru abnegația și dăruirea cu care marinarii militari își fac datoria față de neam și țară.

Cu prilejul sărbătoririi a 150 de ani de la înființare, vă rog să-mi permiteți să vă adresez călduroase felicitări pentru realizările și eforturile depuse în slujba armatei și poporului român, multă sănătate, bucurii și împliniri alături de cei dragi.

**Vânt bun din pupa și
LA MULȚI ANI!**

Foto: Ștefan Ciocan

Foto: Ștefan Ciocan

FORȚELOR NAVALE ROMÂNE

General-maior dr. **Ion-Aurel STANCIU**
Șeful Statului Major
al Forțelor Aeriene

Dintotdeauna, omenirea și dezvoltarea economică a acesteia au fost legate de existența mărilor și oceanelor. Pentru apărarea intereselor lor maritime, comunitățile omenesti, prin intermediul statului ca formă de organizare politico-administrativă, și-au înființat instrumentul de putere pentru apărarea sau impunerea intereselor politico-economice pe mări și oceane, reprezentat de Flota Maritimă Militară. Atât în timp de pace, dar mai ales în timp de război, comerțul, transporturile pe mare constituie pentru țările maritime o problemă de supraviețuire, fiind indispensabilă asigurarea unui flux constant de materii prime, precum și deplasarea forțelor lor armate.

În ceea ce privește țara noastră, ziua de 22 octombrie a fiecărui an aduce în memoria marinarilor militari și a tuturor celor legați suflătește de această nobilă armă care este Marina, un eveniment dintr-o epocă trecută, care a marcat profund evoluția ulterioară a flotei române. Este vorba de actul petrecut în urmă cu 150 de ani, la 22 octombrie 1860. Atunci, aprobând cele cuprinse în raportul ministrului de război, domnitorul Alexandru Ioan Cuza, printr-un Înalt Ordin de Zi (nr. 174), decretează unirea flotilelor de pe întregul curs al Dunării, într-un singur corp, sub denumirea de „Corpul Flotei”. Odată cu constituirea flotei unice a Principatelor Unite începea o nouă epocă, de organizare pe baze moderne a Marinei Militare Române. Noua epocă s-a caracterizat, printre altele, prin intensificarea eforturilor în vederea dotării Marinei cu noi nave, a creșterii efectivelor și pregătirii lor în pas cu cerințele epocii, a modernizării ținutei marinarilor, a adoptării noului pavilion. Toate aceste realizări din domeniul flotilei de război, îndeplinite în anii domniei lui Alexandru Ioan Cuza, s-au încadrat în planul general de făurire a armatei naționale moderne.

Astăzi, la 150 de ani de la acel moment istoric, potrivit Strategiei Militare a României, Forțele Navale trebuie să ocupe în continuare un rol important în structura de forțe a Armatei, să contribuie la apărarea intereselor maritime și fluviale ale României, să realizeze proiecția și susținerea forțelor proprii în teatrele de acțiuni militare. De asemenea, Forțele Navale trebuie să apere interesele naționale, pe mare și pe fluviu, concomitent cu participarea activă în cadrul structurilor Alianței Nord - Atlantice și a

celor regionale, pentru întărirea stabilității și securității regionale și mondiale.

Însă problema rolului Forțelor Navale nu se referă doar la procedeele tradiționale de folosire în luptă, ci și la noile misiuni pe care acestea trebuie să și le asume datorită modificărilor apărute în geopolitica lumii și a noilor tipuri de pericole și amenințări. Societatea, în general, la acest început de secol, se confruntă cu o problemă majoră, și anume aceea a creării unui sistem global de securitate prin contribuția tot mai multor țări la realizarea lui.

Aceste aspecte reclamă existența unei Forțe Navale credibile – care să dispună de genuri de forțe conforme cu misiunile și responsabilitățile asumate, moderne – să dispună de nave dotate cu echipamente interoperabile cu cele ale flotelor aliate și echilibrate – în raport cu capacitățile navale ale vecinilor și eventualilor adversari. De asemenea, Forțele Navale trebuie să fie apte să ducă lupta în toate cele trei medii – la suprafață, sub apă și în aer, cu nave moderne, dotate cu tehnică compatibilă cu cea a statelor membre NATO.

Prin acțiunile desfășurate până în prezent și misiunile care le vor reveni în timp de pace, în situații de criză și la război, Forțele Navale sunt angajate în apărarea drepturilor suverane ale României la mare, contribuind totodată și la promovarea intereselor economice, diplomatice, etc.

Îmi face o deosebită plăcere să remarc cu acest prilej faptul că de-a lungul timpului, Marina Militară s-a afirmat în exerciții și aplicații multinaționale, dovedind o bună pregătire de specialitate, iscusință și măiestrie – capacități necesare unei componente de elită a Armatei Române.

Pasiunea și eforturile pe care bravi marinari le depun în procesul de perfecționare și modernizare, stăruința lor în asimilarea celor mai noi cunoștințe în domeniu, a unei solide culturi militare și generale, modul în care reprezintă țara și armata peste hotare, fac o mare cinste acestei categorii de forțe armate, deosebit de apreciată în țară ca o categorie de forțe credibilă, suplă și judicios structurată.

Stimați camarazi,

La această importantă aniversare a Marinei Militare Române, vă dorim sănătate, bucurii, tot mai multe împliniri în profesie și în viață, realizarea tuturor dorințelor!

Bun cart, înainte!

LA MULȚI ANI!

Foto: Bogdan Dinu

Foto: Ștefan Ciocan

Forțele Navale Române în anul 2010

Forțele Navale Române sunt în 2010, o structură modernă, capabilă să acționeze pe uscat, pe mare, în aer și sub apă, cu capacități de proiecție în afara Mării Negre, un instrument important al statului român la pace, criză și război.

Forțele Navale reprezintă, din punct de vedere politic, instrumentul militar consacrat și de diplomatie navală al statului român, element de bază al puterii maritime, mijlocul principal de promovare și apărare a intereselor maritime și fluviale ale acestuia în zona extinsă a Mării Negre, în Marea Mediterană și în lume.

Din punct de vedere militar, Forțele Navale reprezintă categoria de forță armată destinată să apere integritatea teritorială a zonei de responsabilitate maritimă și fluvială, să descurajeze și să respingă orice agresiune împotriva teritoriului național dinspre mare și fluviu, independent sau în cooperare cu celelalte categorii de forțe armate sau structuri din cadrul sistemului național de apărare, ori în cadrul acțiunilor navale ale NATO și UE, la pace, în situații de criză și pe timp de război, în apele naționale, maritime și fluviale, în spațiul terestru adiacent și în cel aerian aferent, precum și în afara acestora.

Prin modalitățile de ducere a acțiunilor militare, Forțele Navale sunt destinate

realizării controlului mării în zona de interes maritim a României și participării la realizarea obiectivului politico-militar propus în cadrul Alianței, constituind o forță navală credibilă. Participarea Forțelor Navale la îndeplinirea obiectivelor strategice ale apărării naționale răspunde necesității de promovare a intereselor sale navale, maritime și fluviale, combaterii amenințărilor asimetrice, reducerii riscurilor și diminuării vulnerabilității interne.

În contextul complexității situației po-

Monitorul I.C. Brătianu (46). (2004)

Foto: Ion Burghişan

litico-militare și economice, în special în spațiul extins al Mării Negre, existența Forțelor Navale moderne reprezintă argumentul care conferă credibilitate politicii României de promovare și apărare a intereselor sale la mare și fluviu.

Doctrina Forțelor Navale Române

Doctrina, în cea mai largă accepțiune, este un ansamblu de principii constituite într-un sistem. Cuvântul de ordine pentru aplicarea principiilor doctrinei trebuie să fie eficiența. Ea se referă la esența, obiectivele și natura unui posibil război, conflict, angajament, ca și la pregătirea Forțelor Navale pentru a participa la acest război, la mijloacele avute la dispoziție pentru de a-l duce. Dincolo de principiile fundamentale, Doctrina Forțelor Navale este adaptată politicii de apărare și politicii maritime, tipurilor de angajamente prevăzute și capabilităților navale. Ea precizează în linii mari concepția desfășurării acțiunilor militare și modalitățile de conducere a acestora la fiecare din nivelurile de acțiune din Forțele Navale în concordanță cu obiectivele fixate de eșalonul superior, în contextul și cu mijloacele disponibile la un moment dat.

Doctrina servește la interpretarea realității și la alegerea modalității de acțiune a forțelor. Doctrina descrie metodele

prin care forțele își desfășoară acțiunile militare, dar nu explică de ce fac ceea ce fac, lucru care este apanajul politicului. Doctrina stabilește principiile fundamentale pentru direcționarea la nivel tactic și tactic-operativ/operativ, acoperă direcțiile care permit întrunirea unităților navale pentru a acționa ca o forță navală. Rolul doctrinei se materializează prin îndeplinirea funcțiilor acesteia, interne și externe.

Acțiunile Forțelor Navale Române au la bază următoarele coordonate doctrinare: România este situată într-un spațiu de interes strategic militar sensibil la prefacerile și influențele din cele patru spații - central-european (viitor pol de prosperitate regională); sud-est-european (generator de instabilitate); cel al CSI (confruntat cu criza de legitimitate); cel al Mării Negre (de importanță strategică pentru flancul sudic NATO și UE și rută de tranzit pentru sursele energetice din Asia Centrală spre Occident); România, din poziția de membru al NATO și al UE, tinde să devină un „vector dinamic” al stabilității și bunăstării în arealul pontic; România are posibilități multiple de manifestare în domeniul maritim, datorită conectării sale la Oceanul Planetar prin Marea Neagră, ca stat riveran și prin „magistrala europeană” Dunăre – Main – Rin – Marea Nordului; Alături de celelalte elemente ale puterii maritime (marina comercială, infrastructura pentru activitatea maritimă și fluvială și conștiința marinărească), Forțele Navale joacă un rol de prim ordin pentru promovarea și apărarea intereselor pe mare și fluviu ale țării. Forțele Navale ale României participă activ la activitățile din cadrul „BLACKSEAFOR” și „CBSM”, ca inițiative de creștere a încrederii și interoperabilității între Forțele Navale ale țărilor riverane Mării Negre, contribuie la descurajarea activităților ilegale pe mare prin participarea la operații ca „BLACK SEA HARMONY”, în zona noastră de responsabilitate din Marea Neagră sau „ACTIVE ENDEAVOUR” din Marea Mediterană, precum și la realizarea unui schimb de informații oportun și eficient în regiunea Mării Negre și Mediterane.

Forțele Navale Române, alături de celelalte elemente ale puterii maritime, își concentrează efortul pentru realizarea politicii maritime a statului și pentru apărarea intereselor maritime

și fluviale ale României astfel: apărarea intereselor maritime și fluviale fundamentale ale României - păstrarea integrității sale teritoriale în limitele granițelor terestre, maritime și fluviale; păstrarea accesului neîngrădit la fluviu și la mare, a ieșirii pe Dunăre la Marea Neagră prin brațele acesteia; asigurarea libertății de mișcare pe căile de comunicații fluviale și maritime, apărarea infrastructurii din spațiul riveran, respingerea agresiunilor din direcția mării și a fluviului, protecția frontierelor maritime, supravegherea traficului maritim și controlul navigației, asigu-

Foto: Ion Burghişan

Lansare de bombe antisubmarin. (septembrie 2004)

Lansarea rachetei P-21 de la bordul fregatei Mărășești. (aprilie 2007)

Foto: Ion Burghişan

NS Mircea la competiția nautică Tall Ships Challenge. (2004)

Defilarea Detașamentului Forțelor Navale pe sub Arcul de Triumf. (decembrie 2007)

area drepturilor legitime în apele teritoriale, zona contiguă și zona economică exclusivă; menținerea dimensiunilor maxime ale Zonei Economice Exclusive - ZEE și a platoului continental propriu; asigurarea permanentă a libertății de exploatare a resurselor din apele teritoriale, zona contiguă, zona economică exclusivă și de pe platoul continental; asigurarea condițiilor pentru păstrarea și dezvoltarea capacităților economice, de transport și de exploatare a resurselor maritime (de materii prime, energetice, biologice, de hrană, ș.a.) în zona maritimă de interes și desfășurarea, nestânjenită a activităților economice specifice în aceste spații; apărarea intereselor maritime și fluviale principale ale României - existența unor forțe navale al căror grad de instruire și dotare să asigure apărarea în condiții optime a intereselor navale naționale, concomitent cu participarea la misiuni externe, derivate din apartenența la NATO și UE, precum și din alte angajamente externe ale statului; existența unei structuri navale eficiente a poliției de frontieră, pentru

Instantaneu cu membrii Detașamentului GNFOs în timpul unui exercițiu de antrenament specific. (aprilie 2009)

Foto: Bogdan Dinu

desfășurarea acțiunilor polițienești în zona apelor teritoriale și zonei contigue; existența unei flote comerciale maritime și fluviale care să corespundă și să răspundă necesităților economiei naționale; existența unei flote de pescuit oceanic, a capacităților care să asigure exploatarea resurselor din apele teritoriale, zona contiguă și zona economică exclusivă, a bogățiilor energetice și biologice ale mării; dezvoltarea porturilor ca parte a „infrastructurii critice” și asigurarea protecției, pazei și apărării acestora; afirmarea României ca factor activ, participant la realizarea unei „regiuni extinse a Mării Negre stabile, democratice cât mai strâns conectate la structurile europene și euroatlantice” prin „constituirea unui spațiu de securitate, stabilitate și prosperitate”, de securitate energetică, pe baza dezvoltării cooperării regionale, politice, economice, militare și culturale cu țările riverane, cu aliații și partenerii; exploatarea eficientă a resurselor Dunării, Deltei Dunării și Mării Negre, valorificarea resurselor energetice din zona Mării Negre; asigurarea aplicării măsurilor

corespunzătoare de protecție a mediului pe fluviul Dunărea, în Delta Dunării și în Marea Neagră, prevenirea unor catastrofe ecologice; menținerea echilibrului ecologic al ecosistemelor din zona litorală, în zona fluvială și lagunară, pe apă și pe uscat; păstrarea și dezvoltarea conștiinței maritime naționale și a culturii marinărești, dezvoltarea și modernizarea învățământului de marină; apărarea intereselor maritime și fluviale secundare ale României - modernizarea, amenajarea sau construirea unor canale navigabile, a unor porturi maritime și fluviale, a amenajărilor hidrografice și de navigație; dezvoltarea turismului maritim și fluvial; dezvoltarea unui sistem eficient de supraveghere a traficului maritim; achiziționarea de nave și tehnică militară, dezvoltarea capacităților necesare pentru dotarea forțelor navale și poliției de frontieră; dezvoltarea cercetării științifice în domeniile legate de mediul fluvial, lacustru și marin; dezvoltarea și perfecționarea activității de proiectare și construcții nave, inclusiv nave militare; crearea și asigurarea funcționării structurilor de control al navigației; dezvoltarea activității autorității

Foto: Bogdan Dinu

Aspect din timpul exercițiului DIMINEATĂ SENINĂ '05 al Batalionului de Infanterie Marină.

naționale în domeniul hidrografic în vederea creșterii aportului României în domeniu pe plan mondial; dezvoltarea activității de crewing; dezvoltarea activității de pilotaj la mare, pe fluviu și pe Canalul Dunăre-Marea Neagră - siguranța și securitatea navigației maritime și fluviale; dezvoltarea interconectării porturilor cu infrastructura rutieră și feroviară; perfecționarea procedurilor de containerizare a transportului maritim și fluvial etc.

Instruirea Forțelor Navale Române, activități interne și internaționale

Forțele Navale desfășoară activitățile de pregătire pentru luptă și instrucție conform documentelor programatice pentru perioada actuală, în deplină concordanță cu obiectivele prioritare stabilite pe termen mediu și lung.

Trecerea la o armată profesionistă a făcut posibilă adoptarea sistemului NATO de instruire și evaluare operațională, în Forțele Navale.

Începând cu anul 2007 s-a implementat un sistem de pregătire al echipajelor navelor cu instructori aparținând Centrului de Instruire, Simulare și Evaluare, după modelul statelor cu experiență în domeniu. Câștigul pe termen lung îl constituie posibilitatea aplicării cunoștințelor pe noile nave care vor intra în viitor în serviciul Forțelor Navale.

În ultimii ani, s-a trecut la adoptarea conceptului instituirii în cicluri de generare-regenerare, refacere și întreținere a forțelor, diferit pe tipuri de nave, în funcție de: ciclul de reparații; ciclul de schimbare a echipajului; statisticile privind evoluția curbei nivelului Capabilităților Operaționale ale unei nave și echipajului. Aceste cicluri sunt cuprinse între 1 an și 5 ani, în funcție de clasele și tipurile de nave, fiind împărțite în trei categorii: nave mici; nave medii; nave mari.

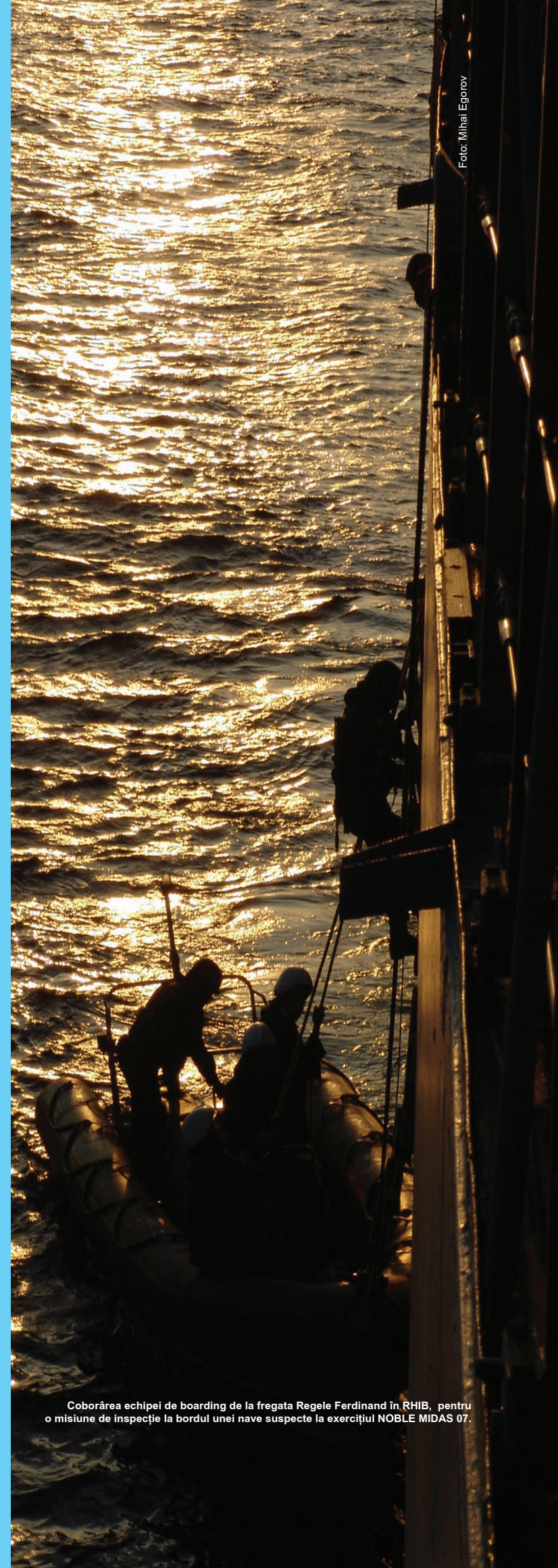

Foto: Mihai Egorov

Coborârea echipei de boarding de la fregata Regele Ferdinand în RHIB, pentru o misiune de inspecție la bordul unei nave suspecte la exercițiul NOBLE MIDAS 07.

Fregata *Regele Ferdinand* în marș spre portul Constanța. (2004)

Foto: F221

În acest sens ciclul de generare-regenerare și întreținere a forțelor la nivelul structurilor și navelor constă în trei etape: Etapa de refacere care corespunde executării unor reparații majore la corpul navei și înlocuiri de tehnică, armament precum și refacere după misiune; Etapa Instrucției Operaționale care corespunde executării instrucției de bază, instrucției avansate și evaluării forțelor. În urma acestei etape nava sau structura devine „Gata de Acțiune”; Etapa „Gata de Acțiune” în care structura sau nava execută serviciul de luptă și participă la misiuni naționale și internaționale.

Instruirea forțelor, ca proces prin care resursele umane, materiale și financiare sunt transformate în capacitate operațională, ocupă locul central în constituirea și menținerea unor Forțe Navale apte să satisfacă interesele militare ale statului Român, și reprezintă pentru Statul Major al Forțelor Navale o prioritate. Ciclurile de instrucție au un caracter multianual, activitățile fiind planificate în continuare pe durata unui an calendaristic.

În procesul de instruire au fost implementate concepte noi materializate în dispoziții de organizare, executare și evaluare a misiunilor pe mare și fluviu și în desfășurarea procesului de instrucție după Programele de instrucție pentru misiuni.

Forțele și mijloace din unitățile Forțelor Navale participă în fiecare an la numeroase exerciții de antrenament, atât de comandament pe hartă cât și la exerciții de antrenament în teren naționale, la care rezultatele au fost de fiecare dată pozitive. Cele mai spectaculoase sunt exercițiile de tragere cu armamentul de la bordul navelor, lansările reale de ra-

Aspect din timpul exercițiului bilateral româno-olandez COOPERATIVE LION 09.

Foto: Ștefan Ciocan

chete și torpile, exercițiile desfășurate de scafandri și de infanteriștii marini.

Agenda internațională a Forțelor Navale a fost încărcată aproape în fiecare an. Participarea navelor la exercițiile în cadrul Parteneriatului Pentru Pace, apoi la exerciții în cadrul NATO, la inițiativele regionale BLACKSEAFOR și la exercițiile bilaterale în Marea Neagră (COOPERATIVE PARTNER, COOPERATIVE MAKO 06, MCM POSEIDON, COOPERATIVE LION 09) au avut contribuție benefică la dezvoltarea relațiilor bazate pe încredere și de bună vecinătate. Nu trebuie omise nici navele de la fluviu care au participat la exercițiul trilateral BLUE ROAD 2004, DANUBE GUARD 07 dar și la exercițiul bilateral româno-olandez, COOPERATIVE LION 09. Cea mai importantă misiune internațională la care Forțele Navale participă începând cu anul 2005, este operația ACTIVE ENDEAVOUR, singura operație care se desfășoară în baza prevederilor articolului 5 din carta NATO.

Foarte importante atât pentru relațiile de colaborare între diferite marine dar și pentru antrenamentul navelor și echipajelor sunt exercițiile desfășurate în comun cu nave aparținând statelor membre ale alianței nord-atlantice, pe timpul vizitelor pe care navele le execută în portul Constanța.

Foto: Ștefan Ciocan

Ambarcarea unui plin de mine la dragorul maritim *Locotenent Remus Lepri* (24). (aprilie 2009)

Foto: Mihail Egorov

Lansarea torpilei de la bordul corvetei *Amiral Petre Bărbuneanu*, în cadrul exercițiului LITORAL 2005.

Acțiunea echipei din cadrul GNFOs la exercițiul MILREX 07.

Foto: Bogdan Dinu

Logistica Forțelor Navale Române

Logistica este știința planificării și realizării mișcării și întreținerii forțelor. În sensul său cel mai cuprinzător, logistica înglobează acele aspecte ale operațiilor militare care se referă la: proiectarea, dezvoltarea, achiziția, depozitarea, transportul, distribuția, întreținerea, evacuarea materialelor, echipamentelor și tehnicii și scoaterea acestora din uz; transportul personalului; achiziția, construcția, întreținerea, exploatarea clădirilor, elementelor de infrastructură și scoaterea lor din uz; achiziția sau furnizarea de servicii; sprijin medical și asistență pentru sănătate.

Sistemul logistic integrat cuprinde structuri de conducere și de execuție, organizate pe niveluri ierarhice, dimensionate și adaptate permanent la misiunile forțelor pentru care asigură sprijinul specific, precum și relațiile funcționale stabilite între aceste structuri.

Procesul amplu de modernizare a structurilor Forțelor Navale are profunde implicații în tactica și strategia acțiunilor militare organizate și desfășurate, inclusiv în modalitatea de abordare și realizare a sprijinului logistic.

Logistica navală este știința „planificării, proiecției și menținerii forțelor care acționează pe mare și în mediile aferente acesteia”. Logistica navală este axată pe susținerea nivelului operațional de pregătire a forței („readiness”) și mai puțin pe pregătirile specifice pentru operații.

Cheia puterii forțelor navale este logistica navală și totala integrare a personalului înalt specializat într-o rețea complexă de suport tehnic, facilități, transport materiale și legături informaționale. Succesul în misiunile care susțin rolurile asumate de forțele navale, depind de capacitate și credibilitate. Capacitatea este determinată de sistemele de armament din dotarea platformelor navale și a forțelor din componere, instruirea operatorilor și performanțele operațiilor desfășurate de forțele navale. Credibilitatea constă în potențialul de susținere efectivă a forțelor la pace și război. Această susținere este coagu-

lată din o multitudine de surse și este un important indicator al nivelului de operativitate al forțelor.

Multitudinea de operații desfășurate de forțele navale, în mare deschisă și de-a lungul litoralului, în apele naționale și în lume, impune cerința de a rămâne în aceste arii un timp indefinit. Logistica permite forțelor navale să fie expediționare și să desfășoare operații complexe în apele teritoriale, în apele internaționale sau oriunde pe mare, unde o cere interesul național.

Suportul logistic efectiv cere echilibrarea cerințelor comandantului forței cu resursele disponibile. În linii mari logica navală constă din produsele livrate la utilizatorul final (materiale, echipamente, facilități, servicii și personal instruit) și procesele utilizate pentru livrarea și mentenanța acestor produse (obținerea/procurarea, contractarea, distribuția, instruirea, operarea și mentenanța).

Misiunea principală a logisticii forțelor navale este de asigura și susține nivelul de operativitate al forței și al suportului logistic necesar, în timpul și locul potrivit, pe timp de pace, la criză și la război.

Misiunile specifice logisticii navale sunt: achiziția, depozitarea, mentenanța materialelor și aprovizionarea unităților de nave și a celorlalte structuri ale forțelor navale cu toate categoriile de tehnică, materiale și executarea transportului acestora; transportul materialelor și a personalului la nave, în mare sau în porturi; repararea, verificarea, pregătirea pentru utilizare a sistemelor de armament de la bordul navelor sau de la litoral; pregătirea preliminară a munițiilor și transportul lor la punctele de ambarcare; demagnetizarea navelor; repararea navelor și a tehnicii specifice de la bord; determinarea nevoilor logistice viitoare și planificarea acesteia; menținerea în stare operațională a danelor de acostare și a instalațiilor portuare din porturile militare, precum și din cele-

alte porturi (puncte) destinate staționării sau refacerii capacității de luptă a navelor; salvarea și evacuarea răniților și a bolnavilor; salvarea-evacuarea navelor.

Sistemul logistic de bază a Forțelor Navale este format din ansamblul structurilor și relațiilor dintre acestea, în procesul de asigurare a suportul necesar generării/regenerării și operaționalizării unităților, divizioanelor de nave și altor structuri navale specifice, generarea/regenerarea surselor și resurselor logistice și disponibilizarea acestora pentru utilizare. Logistica de bază a Forțelor Navale face legătura dintre mediul economic și logistic național și mediul operațional specific, prin generarea resurselor și distribuția acestora spre forțele operaționale.

Rolul unităților, subunităților și formațiunilor de logistică din compunerea Forțelor Navale este de a furniza oportun unităților

Colonelul Graziano Ginoracci, comandantul Task Force Aquila din Kosovo, decorându-l pe caporalul Marinică Tudoran din ROFND XVI. (septembrie 2008)

Foto: BIM

Vedeta fluvială 143, în timpul marșului Midia-Brăila. (mai 2008)

Foto: Mugurel Berariu

Foto: Mihai Egorov

Plecarea fregatei Regina Maria la operația ACTIVE ENDEAVOUR. (31 august 2006)

de nave și de uscat din compunerea unităților navale, în timp de pace și pe timp de război, în condițiile solicitate, în locurile stabilite și în condiții de anotimp și stare a vremii, tehnica, materialele, produsele, piesele de schimb și serviciile logistice pentru desfășurarea în condiții optime a acțiunilor de luptă.

Structura specifică principală a sistemului logistic de bază a Forțelor Navale este Baza Logistică Navală, aflată în subordinea Statului Major al Forțelor Navale.

Baza Logistică Navală reprezintă structura de execuție a SMFN, destinată sprijinului logistic, la nivel operativ și tactic, al acțiunilor militare derulate de structurile militare arondate și are următoarele responsabilități: asigurarea sprijinului logistic pentru toate unitățile aparținând Forțelor Navale; derularea procedurilor de achiziție a bunurilor comune, produselor și serviciilor din competența sa; depozitarea stocului operativ de carburanți al Forțelor Navale; păstrarea în condiții de deplină securitate a armamentului, munițiilor, rachetelor, elementelor de muniții, combustibililor speciali, tehnicii comune și specifice de marină, armelor sub apă, materialelor tehnice și de întreținere din rezerva SMFN; asigurarea mentenanței la navele și echipamentele militare aflate în dotarea Forțelor Navale și pregătirea tehnică a munițiilor de marină; realizarea întreținerii și reparării cazarmilor și a instalațiilor portuare aflate în zona de responsabilitate; asigurarea securității și sănătății în muncă, protecției mediului, supravegherii tehnice, metrologiei legale și apărării împotriva incendiilor.

Domeniile funcționale ale logisticii navale sunt: managementul materialelor; mișcarea și transportul; sprijinul Națiunii Gazdă (HNS); mentenanța; servicii de sănătate; infrastructura și sprijinul genistic; serviciile de campanie; domenii conexe logisticii.

Principiile specifice logisticii navale

Reacția sau oportunitatea acțiunii. Furnizarea suportului logistic, la timpul potrivit și în locul potrivit. Acesta este cel mai important principiu al logisticii navale. Asigurarea că resursele adecvate răspund nevoilor operaționale, trebuie să fie obiectivul principal al planificării logistice. Reacția este de asemenea un

produs al disciplinei în acțiune a logisticii. Comandanții și logisticienii care supraestimează cantitățile și prioritățile cerințelor, riscă să încetinească capacitatea de răspuns a sistemului logistic.

Simplitatea sau claritatea în planificare. Evitarea complexității inutile în pregătirea, planificarea și conducerea operațiilor logistice. Furnizarea suportului logistic nu este niciodată simplă dar planurile care utilizează sistemul de suport de bază, au de obicei cele mai bune șanse de succes. Conceptele de misiune orientată pe suportul logistic și standardizarea procedurilor reduc confuzia. Comandantul operațional trebuie să simplifice sarcinile logisticii prin comunicarea clară a priorităților și a cerințelor, formulate pe baza unor date reale și corecte.

Flexibilitatea sau adaptarea. Adaptarea suportului logistic la condițiile schimbătoare ale mediului operațional. Logistica trebuie să fie destul de flexibilă ca să suporte schimbarea misiunilor, evoluția concepției operaționale și situațiile dinamice care caracterizează operațiile navale. În efortul de asigurare a flexibilității, comandanții logisticii iau în considerare factori de planificare alternativi ca: anticiparea, redundanța și utilizarea rezervelor de bunuri. Organizarea pe misiuni a unităților de sprijin logistic este un exemplu de organizare în care resursele de suport logistic se întâlnesc cu cerințele operaționale anticipate.

Economia sau alocarea limitată. Se referă la întrebuintarea efectivă a bunurilor suportului logistic. Îndeplinirea misiunilor cere o utilizare economică a resurselor suportului logistic. Bunurile logistice sunt alocate în baza disponibilității acestora și a obiectivelor comandantului. Utilizarea efectivă a forței cere continuu comandantului operațional să decidă care resurse trebuie întrebuintate imediat și care trebuie ținute în rezervă. Utilizarea prudentă a resurselor logistice limitate dă siguranța disponibilității suportului, când și unde este necesar. Fără economia resurselor flexibilitatea logisticii este compromisă.

Accesibilitatea sau disponibilitatea asigurată. Asigurarea suportului logistic esențial minim pentru începerea operațiilor combatante. Riscul de suport este definit ca diferența dintre nivelul de suport dorit de comandanți și minimul absolut necesar pentru satisfacerea cerințelor misiunii. Comandantul trebuie să determine cerințele minime esențiale și să se asigure că nivelul adecvat de suport logistic a fost atins înainte de a iniția operațiile de luptă.

Continuitatea sau durata efortului. Asigurarea suportului logistic pe toată durata operațiilor. Susținerea logistică a forțelor angajate în campanii cu durate incerte este cea mai mare provocare a unui logistician. Trebuie luată orice măsură pentru menținerea nivelului minim al materialelor esențiale. Aceasta cere ca planificarea efectivă a suportului să includă principiile economiei, reacției și flexibilității. Continuitatea este influențată de asemenea de abilitatea proprie de a proteja navele și avioanele care transportă materialele în și din teatrul de operații.

Fiabilitatea sau supraviețuirea în condiții ostile. Garantarea funcționării infrastructurii chiar și în condiții de degradare și distrugerii. Unitățile de suport logistic și instalațiile, liniile de comunicații, nodurile transmodale de transport și centrele industriale sunt ținte de valoare care trebuie protejate prin măsuri pasive și active. Dispersarea stocurilor de rezervă, dezvoltarea de surse alternative de aprovizionare și etapizarea suportului logistic, toate contribuie la fiabilitatea și supraviețuirea suportului logistic. Utilizarea bazelor logistice avansate, a serviciilor din alte surse, a suportului logistic multinațional și HNS de asemenea pot fi considerate modalități de ridicare a nivelului de fiabilitate a suportului logistic al forțelor navale.

Principiile logistice rareori au o influență egală; de obicei unul sau două principii sunt dominante în situațiile specifice. Uneori principiile par a introduce cerințe conflictuale, depinzând de situațiile concrete. De exemplu necesitatea unei reacții prompte cere acțiuni care nu sunt economice. Așa cum o ilustrează istoria conflictelor, principiile logisticii înseamnă un ghid al planificării suportului operațiilor și nu o listă de verificare. ■

Navigând prin Istoria Forțelor Navale Române

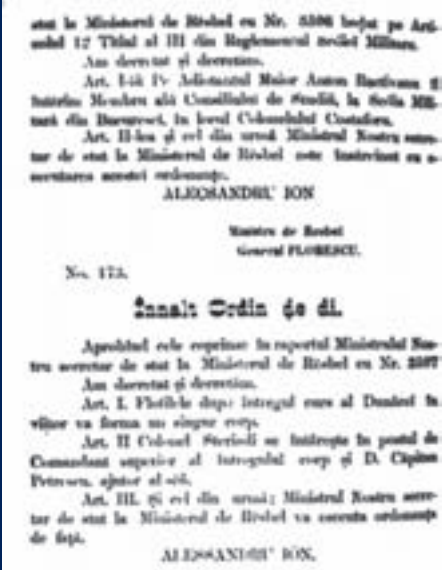
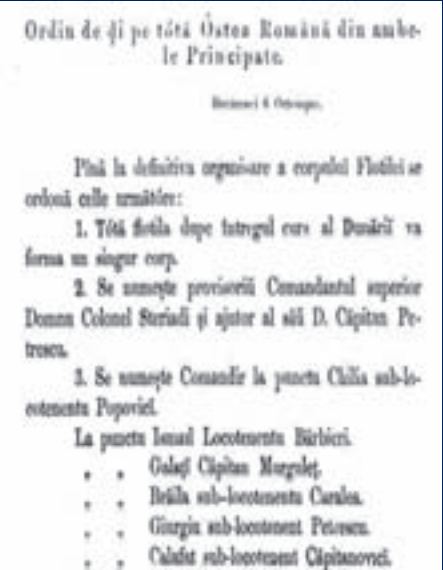

Antrenament pe mare al fregatei Regele Ferdinand cu fregata Göksu din Turcia. (august 2010)

- **16 mai 1843:** La Galați a fost lansată la apă goeleta *Emma*, prima navă de poliție fluvială a Flotilei de Război a Moldovei, care avea sculptată în lemn stema Principatului Moldova: capul de bour cu stema și leul purtător de buzdugan.
- **13 mai 1860:** În baza Legii privitoare la instrucțiunea armatei Principatelor Unite ale României, votată de Comisia Centrală de la Focșani și promulgată la Iași, la 13 mai 1860, de domnitorul Alexandru Ioan Cuza a luat naștere primul comandament al Flotilei Române de război, în fază incipientă de organizare. Prin această lege, reședința Flotilei a fost stabilită la Ismail.
- **22 octombrie 1860:** Prin Ordinul de Zi nr. 173, domnitorul Alexandru Ioan Cuza a decretat unificarea Flotilelor Moldovei și Țării Românești, constituindu-se astfel Corpul Flotilei, pus sub comanda colonelului Nicolae Steriade.
- **2 august 1864:** Prima navă cu aburi, *Prințul Nicolae Conache Vogoride*, achiziționată de statul român în anul 1861, transformată în navă de luptă în Șantierul Meyer din Linz, Austria, a fost lansată la apă în portul Giurgiu, fiind botezată simbolic cu numele de *România*.
- **16 martie 1867:** Prin Decretul nr. 376, Flotila a suferit modificări sub aspect organizatoric, personalul acesteia formând un corp militar, denumit Corpul Flotilei. Potrivit prevederilor articolului 9, Comandamentul Flotilei a fost mutat de la Brăila unde fusese stabilit în timpul domniei lui Cuza, la Galați, în vechea cazarmă a Flotilei, de la Bădălan, construită încă din anul 1851.
- **19 aprilie 1874:** Canoniera construită în Franța, plecată din Toulon în octombrie 1873 și sosită la Galați la 14 aprilie 1874 a fost botezată *Fulgerul*.
- **1877:** În ajunul Războiului de Independență, Flotila, cu sediul la Galați, avea în compunere un stat major, două companii

- și navele fluviale *România*, yachtul *Ștefan cel Mare*, canoniera cuirasată *Fulgerul*, șalupa torpiloare cu școndu *Rândunica*, două nave cu vele, din care una era *Lebăda*, și alte câteva ambarcațiuni fluviale pentru pază și patrulare, dislocate în principalele porturi dunărene.
- **1877:** Marinarii debarcați de pe navele puse la dispoziția Rusiei, au participat printre altele la următoarele operații: au armat cele 8 baterii de la Calafat; au participat împreună cu forțele fluviale rusești la punerea barajului de la Reni-Gura Prutului și Gura Siretului; atacul navelor turcești de pe canalul Măcin; construirea și apărarea podului de la Siliștioara-Măgura; punerea barajului de la Nedeea; scufundarea monitorului *Podgorița*; executarea de transporturi în folosul frontului.
 - **27 august 1879:** Prin Î.D. nr. 1855 a fost înființat Arsenalul Marinei, încadrat cu

- un locotenent-colonel - director, un maior – subdirector, un căpitan, un locotenent, un sublocotenent, trei maiștri și 58 de lucrători.
- **25 august 1880:** Canoniera *Grivița* construită la Trieste a intrat în serviciu ca staționar la Sulina.
 - **22 august 1881:** Ministerul de Război a aprobat încheierea unui contract pentru construcții de nave militare cu firma engleză „Thames Iron Works”. Au fost lansate comenzi pentru o navă-școală cu vele și mașini, o navă pentru instalarea barajelor de torpile, două torpiloare mai mici, trei șalupe canoniere și cinci șalupe de poliție fluvială.
 - **În 1881,** Flotila a fost împărțită în două mari unități: Depozitul și Diviziunea Echipajelor, cu Divizia Echipajelor și Depozitul Flotilei, și Inspectoratul Porturilor și Navigației, cu Căpitaniile Porturilor și Arsenalul Flotilei.

Nava Romania. (1864)

- **3 octombrie 1881:** Se înființează Școala Copiilor de Marină.
- **1 ianuarie 1882:** A fost înființată Secția de Torpiloare a Flotilei, care a reprezentat nucleul Apărării sub Apă.
- **12 august 1882:** A intrat în serviciu bricul cu vele și vaporii *Mircea*, construit la Londra, care prin voiajele sale (17 în Marea Neagră, 12 în Marea Mediterană și 2 în Oceanul Atlantic) a pregătit aproape 40 de promoții de ofițeri și maiștri de marină, promovând spiritul „Mircea” în flota română.
- **18 august 1882:** Au fost aduse în țară cele trei șalupe canoniere botezate *Rahova*, *Opanez* și *Smârdan*.
- **21 octombrie 1882:** După un voiaj de 24 de zile, a sosit la Galați torpilorul de baraj *Alexandru cel Bun*.
- **10 martie 1883:** Au intrat în serviciu torpiloarele *Șoimul* și *Vulturul*.
- **2 iunie – 1 august 1883:** *NS Mircea* a executat prima campanie de instrucție vizitând porturile Varna, Sinope, Trebinzonda, Sukum Kaleh, Kerci, Teodosia, Ialta, Sevastopol, Odessa, Oceacoff, Nicolaeff, Constantinople, Pireu, Atena, Syra, Smirna, Galipole, Rodosto.
- **25 aprilie 1884:** A început construcția portului militar de la Țiglina (Gura Siretului) și a obiectivelor aferente - depozite de muniții, mine și torpile, cazărmi pentru echipaje și clădiri necesare arsenalului.
- **9 iunie 1886:** „Legea pentru Organizarea Flotilei și serviciului porturilor” din 1886 a conferit Corpului acesteia statutul de Comandament de Corp de Armată, iar în 1893 gradul de comandant al Flotilei a devenit de general de brigadă.
- 13 decembrie 1887: A fost lansat la apă crucișătorul *Elisabeta*, construit de firma britanică „Armstrong” din Newcastle - Anglia.
- **18 mai 1888:** Aflat pe mare cu elevii Școlii Copiilor de Marină din Galați, bricul *Mircea* a înfruntat cea mai teribilă furtună din întreaga sa existență.
- **15 mai 1889:** Crucișătorul *Elisabeta* intră în serviciul Marinei Române, fiind armat pentru prima campanie de instrucție sub comanda colonelului Vasile Urseanu.
- **1 august 1891:** Prin Înaltul Decret nr. 2583 s-a constituit Divizia de Mare, o reu-

- nire de bastimente cuprinzând crucișătorul *Elisabeta*, bricul *Mircea*, torpiloarele *Zborul*, *Zmeul*, bastimentul *Alexandru cel Bun*, canonierele *Bistrița*, *Oltul*, *Siretul*, sub comanda superioară a colonelului Ioan Murgescu. Prin Jurnalul Consiliului de Miniștri nr. 19 s-a aprobat ca această divizie să se deconcentreze la 1 octombrie, dată la care s-a debarcat și colonelul Murgescu, spre a relua comanda Flotilei.
- **21 august 1892:** Crucișătorul *Elisabeta* și bricul *Mircea* sosesc la Genova pentru a participa la serbările columbiene.
 - **1 aprilie 1894:** A intrat în serviciu nava de patrulare *Prutul* de 27 tone, construită în Germania special pentru poliția navigației pe râul Prut.
 - **15 martie 1895:** În vederea inaugurării Canalului care unea Marea Nordului cu Marea Baltică s-a format un grup de vase compus din crucișătorul *Elisabeta* și bricul *Mircea*, care a reprezentat Flotila română la serbările Canalului Kiel. În acest scop, colonelul Vasile Urseanu a fost numit comandant superior al Grupului și comandant al crucișătorului *Elisabeta*, maiorul Mănescu secund al crucișătorului *Elisabeta* și maiorul Ioan Coandă comandant al bricului *Mircea*. Cele două nave au făcut escale în porturile Constantinopol, Suda, La Valetta, Alger, Gibraltar, Vigo, Ferrol, Dartmouth, Vilhemshaven, Copenhaga și Kiel. După serbări, navele s-au întors în țară, *Elisabeta* prin Stockholm, Copenhaga, Portsmouth, Brest, Lisabona, Barcelona, Ajaccio, Messina, Constantinopol iar *Mircea* prin Amsterdam, Anvers, Portsmouth, de unde întâlnind pe *Elisabeta* s-au deplasat împreună în țară. La Portsmouth, bastimentele românești au avut onoarea să fie vizitate de altele lor Principele Ferdinand și Principesa Maria de România. Cu acest prilej, vasele române au

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

Canoniera Fulgerul (1874)

Școala de cadre de la Țiglina. (1884)

Ofițeri la Țiglina. (1884)

Arsenalul Marinei. (1864)

Tinute de marinar. (1873)

Pavilion nave (1860)

La bordul bricului *Mircea* la Messina. (1895)

Elevi la Școala de Cadre. (1895)

Ofițeri pe crucișătorul *Elisabeta*. (1892)

Aspect din Arsenalul Marinei Militare de la Galați. (1889)

Crucisatorul *Elisabeta*. (1888)

Canoniera *Grivița*. (1880)

efectuat cea mai lungă călătorie executată de Flotila Română pe mare.

- **28 mai 1895:** Au fost promulgate Î.D. nr. 1093 pentru organizarea Flotei și Instrucțiunile pentru punerea în aplicare prin care s-a stabilit o nouă structură organizatorică a Marinei. Astfel, au fost create Divizia de Mare cu sediul la Constanța, Divizia de Dunăre cu sediul la Galați, Depozitul Echipajelor și Apărarea Fixă și Mobilă a porturilor. Comandamentul Marinei era dislocat la București.

- **August 1897:** O Divizie de nave compusă din torpiloarele *Sborul*, *Smeul* și *Năluca* și din canonierele *Oltul*, *Bistrița* și *Siretul* au participat la inaugurarea canalului de la Porțile de Fier.

- **22 mai 1898:** Prin noua Lege pentru organizarea Marinei Militare nr. 1873 din 22 mai 1898, publicată în „Monitorul Oficial” nr. 26 din 28 mai 1898, Comandamentul Marinei a fost mutat de la Galați la București. Prin această nouă Lege, denumirea de „Flotilă de Război” a fost înlocuită cu cea de „Marină Militară”. În această organizare intrau cele două mari unități, Divizia de Mare Constanța și Divizia de Dunăre Galați, ambele puse sub comanda unui contraamiral, în funcția de comandant al Marinei Militare București. Divizia de Dunăre cuprindea Arsenalul Marinei, Depozitul de Muniții și Torpile, Școala de Torpile (Apărarea Fixă) cu trupele de apărare din porturile fluviale și toate navele fluviale. Divizia de Mare era compusă din Depozitul Echipajelor Marinei cu Școala de cadre și submecanici, Școala de Aplicație a Sublocotenenților, Școala de Torpile (Apărarea Mobilă), Apărarea Porturilor Maritime cu trupele de apărare și toate navele maritime.

- **22 mai 1898:** Prin noua Lege pentru organizarea Marinei Militare nr. 1873 din 22 mai 1898, publicată în „Monitorul Oficial” nr. 26 din 28 mai 1898 au fost schimbate gradele ofițerilor în cele existente și astăzi.

- **1 octombrie 1898:** Comandamentul Marinei a fost mutat în București.

- **1899:** În toamnă, Marina Militară a participat cu efective și materiale la ajutorarea populației afectată de inundații pe Valea Buzăului, la Turnu Măgurele, Oltenița, județul Brăila.

- **31 martie 1901:** Din motive de economii, prin Înaltul Decret nr. 1584, Divizia de Mare și Divizia de Dunăre au fost transformate în corpuri de trupă iar sediul Comandamentului Marinei Militare a fost mutat de la București la Țiglina - Galați.

- **15 august 1902:** Ziua Marinei Române a fost serbată pentru prima dată, la bordul distrugătorului *Elisabeta*.

- **16 mai 1906:** O divizie navală formată din crucișătorul *Elisabeta* și torpiloarele *Smeul* și *Năluca* a participat la serbările inaugurării portului bulgar Varna.

- **13 august 1906:** Crucișătorul *Elisabeta* a salutat cu salve de tun inaugurarea plajei și instalației de la Mamaia.

- **15 august 1907:** A avut loc lansarea la apă a monitorului *Lascăr Catargiu*. Voiajul inaugural a fost executat cu regele Carol I la bord.

- **19 septembrie 1907:** Cele opt vedete comandate în Marea Britanie - *Căpitan Valter Mărăcineanu*, *Maior Șonțu*, *Locotenent Călinescu*, *Maior Ene*, *Maior Grigore Ioan*, *Maior Giurescu*, *Căpitan Bogdan* și *Căpitan Romano* - au fost aduse în țară pe itinerariul Marea Nordului, Rin și Dunăre iar cele patru monitoare asamblate în Arsenalul Marinei Galați - *Alexandru Lahovary*, *I.C. Brătianu*, *Lascăr Catargiu* și *Mihail Kogălniceanu*, au fost lansate la apă în prezența Regelui

Divizia de Dunăre. (1896)

Bricul *Mircea*. (1881).

Bricul *Mircea*. (1895)

Armata Română în Bulgaria. Marinari de pe monitor aclamând la întoarcere trecerea trupelor pe pod. (1913)

Echipajul bricului *Mircea*. (1895)

Nava torpiloare *Năluca*.

Carol I, familiilor regale și princiere, a membrilor guvernului și a marilor demnitari ai țării. Monitoare și vedetele au fost constituite în Escadra de Dunăre, care în 1908 a întreprins prima sa campanie de instrucție.

- **6 mai 1909:** Prin Înaltul Decret 1620 al regelui Carol I, s-a constituit corpul militar denumit Maeștri de Marină Șefi de Specialitate.

- **3 octombrie 1912:** Prin Î.D. nr. 4225 a intrat în vigoare Regulamentul de aplicare a Legii de organizare a Marinei Militare din 1898. Acesta a înlocuit Regulamentul din 1898, modificat prin cel din 1901, modificat la rândul-i prin instrucțiunile Î.D. nr. 1795 din 1907.

- **30 octombrie 1912:** Crucișătorul *Elisabeta*, comandat de căpitan-comandorul Nicolae Negru, complet mobilizat și armat a fost trimis la Istanbul, unde situația devenise nesigură ca urmare a tensiunilor existente între musulmani și creștini, pentru a asigura protecția conaționalilor, a personalului Legației și a Consulatului român.

- **17/30 decembrie 1912:** Pe baza programului complex de înzestrare elaborat de Ministerul de Război, al cărui titular era generalul de divizie Constantin N. Hârjeu, Parlamentul a aprobat pentru Marină credite în valoare de 18.000.000 lei pentru nave, muniții și materiale.

- **3 iulie 1913:** În baza Î.D. nr. 4609 a început mobilizarea armatei pentru participarea la cel de-al II-lea Război Balcanic. Pentru Marină au fost mobilizate contingentele de completare și rezervă din anii 1877-1909 inclusiv.

- **14 iulie 1913:** În a noua zi a mobilizării, armata de operații se afla concentrată pe pozițiile fixate la nord de Dunăre și în Dobrogea. Marele Cartier General se afla dislocat la Corabia. Comandamentul Marinei Militare (comandant al Marinei era contraamiralul Eustațiu Sebastian) se afla la Turnu Măgurele (șef stat major – comandor Ion Spiropol, șef Serviciu Artilerie – căpitan-comandor Constantin Ciuchi). Unitățile de marină mobilizate activ au fost Escadra de Dunăre, Regiunea Dunării de Sus, Regiunea Dunării de Jos, Serviciul Transporturilor și crucișătorul *Elisabeta* (la mare). Unitățile Marinei s-au prezentat în zonele hotărâte pentru operațiuni bine echipate și complet armate. Pe Dunăre, de la Sulina la Turnu Severin au ocupat și organizat punctele de pază, de sprijin, de transport și de atac.

- **10 august 1913:** S-au încheiat lucrările Conferinței de pace de la București. Prin Tratat, României i-a revenit partea de sud

Ofițeri de pe navele *Bistrița* și *Troțuș*. (1896)

Hala mecanică la Arsenalul Marinei. (1898)

Nava Regina *Elisabeta*.

Cazarma Flotei de la Brăila. (1867)

Nava Ștefan cel Mare.

Telemetru de la bateria Tataia calibru 152,4 mm, Armstrong. (1927)

Baterie de mortiere române la Calafat (1877).

Distrugatorul Marășești. (1920)

Distrugatorul Mărăști. (1920)

Hidroavion SM 62.

Regina Elisabeta la bordul crucișătorului Elisabeta. (1915)

a Dobrogei (Durostor și Caliacra) până la linia Turk Smil-Ecrene. În Dobrogea, Marina Militară a asigurat paza obiectivelor de pe litoral cu personalul și armamentul unor nave dezarmate. Echipajul bricului *Mircea* a fost afectat pazei portului Mangalia, farului Tuzla și Constanța. Pentru întărirea pazei podului de la Cernavodă, Marina a dat două tunuri de 37 mm.

• **13 septembrie 1913:** Armata Română fiind trecută pe picior de pace, navele Marinei Militare au luat parte la readucerea trupelor din Bulgaria și la demontarea podurilor de șlepuri și pontoane. Războaiele balcanice au influențat negativ navigația pe Dunăre și Marea Neagră. Trecerea prin Bosfor și Dardanele a fost închisă pentru navele statelor cu care Turcia era în conflict.

• **7 aprilie 1914:** La Galați, la bordul monitorului *Lascăr Catargiu* a avut loc solemnitatea sfințirii a 40 de icoane ale Sf. Nicolae, patronul marinarilor, lucrate la școala de pictură bisericească de la Mănăstirea Celic Dere, sub înalta priveghere a P.S.S. Nifon, episcopul Dunării de Jos.

• **14 iunie 1914:** Bricul *Mircea* ia parte la serbările impunătoare de la Constanța, executând salutul cu o baterie de 56 mm, în onoarea țarului Nicolae al II-lea al Rusiei, aflat în România la invitația regelui Carol I.

• **17 august 1916:** La București s-a încheiat Tratatul de alianță între România, de o parte și Franța, Marea Britanie, Italia și Rusia, pe de altă parte. Tratatul stipula obligațiile celor patru mari puteri de a garanta integritatea teritorială a României pe toată întinderea frontierelor sale precum și obligația României de a declara război și a ataca Austro-Ungaria. În tratat era recunoscut dreptul României de a-și reuni teritoriile locuite de români din monarhia Austro-Ungară prevăzut în tratat la articolul 4. La tratat era anexată o Convenție militară ruso-română, în baza căreia România urma să-și mobilizeze toate forțele sale de uscat și de apă pentru a ataca cel mai târziu la 28 august 1916. Rusia se obliga să atace pe tot frontul austriac pentru a ușura României operațiunile militare. Flota rusă trebuia să apere portul Constanța și să se opună la orice pătrundere pe Dunăre. Navele de război rusești folosite pe Dunăre erau puse sub ordinele comandantului suprem al armatei

române, urmând să opereze în colaborare cu escadra de monitoare române. Rusia, Franța, Marea Britanie și Italia se obligau să furnizeze României muniții și materiale de război și să-i pună la dispoziție personalul tehnic necesar pentru pregătirea în România a muniției și materialului. Reprezentanți ai armatei române urmau să fie atașați pe lângă cartierele generale aliate și invers. Convenția trebuia să rămână în vigoare până la încheierea păcii generale. Prin semnarea acestora, Aliații recunoșteau României dezideratele ei naționale și asigurau sprijinul lor pentru realizarea acestora.

• **27/28 august 1916:** La o jumătate de oră după declarația de război, Apărările sub Apă au executat un atac prin surprindere cu torpile asupra unităților navale austro-ungare (5 monitoare, 4 vedete, nava de comandament și alte nave auxiliare) aflate la ancoră în rada portului Rusciuc. Atacul a fost executat de trei șalupe armate cu torpile: *Rândunica* (locotenent-comandor Aurel Negulescu), *Cătina* (locotenent-comandor Petre Bărbuneanu) și *Bujoreșcu* (locotenent Alexandru Gheorghiu) din grupul Apărărilor sub Apă Giurgiu, plecate din portul Ramadan-Giurgiu. Deși împrejurările erau favorabile – surpriză, vizibilitate corespunzătoare – o singură torpilă, lansată de *Rândunica* a lovit un șlep încărcat cu benzină și cărbuni, salvând astfel monitorul *Bodrog*, care fusese vizat.

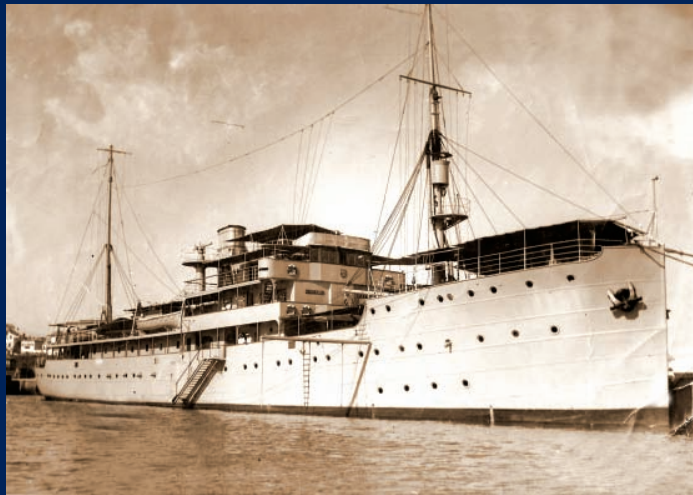
• **27 august 1916:** Conform Convenției militare, la ora 16.00 a sosit la Constanța o escadră rusă, compusă din crucișătorul *Rostislav*, patru contratorpiloare, două submarine și câteva nave de transport (amiralul Patton). Misiunea escadre, stabilită prin Ordinul general de operații al armatei din Dobrogea, era „de a sprijini și susține prin artileria navelor, în modul cel mai energic, flancul stâng al grupului de divizii Pașcu”. Escadra rusă a luat măsuri de asigurare a bazării la Constanța, instalând plase antisubmarin la intrarea în port, o baterie antiaeriană și o stație T.F.S. În aceeași zi a intrat pe Dunăre o grupare navală (comandor A. Zarin) compusă dintr-o diviziune de trei canoniere (*Cubanet*, *Doneț* și *Tereț*-comandor A. Svignin), două cargouri armate tip Marea de Azov, patru contratorpiloare mici (flotila 6 c.t.) și șlepuri armate, cu misiunea

generală de a coopera cu Escadra română de monitoare la operațiunile în amonte de Sulina, în colaborare și cu trupele terestre.

• **27 august 1916:** Remorcherul *Ovidiu*, pregătit și utilizat ca puitor de mine sub comanda sublocotenentului Nicolae Stoicescu, a lovit o mină din barajul propriu instalat în fața intrării în portul Constanța, în timp ce încerca să avertizeze o corabie turcească care se îndrepta spre port, scufundându-se. Au murit sublocotentul Stoicescu, un marinar civil și doi fochiști. Pentru apărarea portului Constanța, în noaptea de 27/28 august la circa o milă de țarm a fost organizat un baraj fix de aproximativ 90 de mine Hertz.

• **1916:** Marina Militară a participat în timpul Primului Război Mondial la următoarele misiuni specifice: apărarea capului de pod Turtucaia; apărarea capului de pod de la Silistra; acoperirea frontierei de sud (Dunărea); acoperirea cursului Dunării; acoperirea litoralului Mării Negre între Balcic și Chilia Veche.

• **5 ianuarie 1917:** Șalupe *Smârdan* a fost scufundată de bateriile germane în dreptul localității Isaccea. Au murit la datorie căpitanul Ion Alexandrescu și locotenentul Constantin Vărtosu.

Nava Bază Constanța.

Lansarea la apă a distrugătorului Regele Ferdinand.

• **3 aprilie 1917:** Torpilorul *Smeul* este scufundat pe Canalul Starîi Stambul.

• **1916-1918:** Marina Militară a suferit pierderea a 376 de marinari, subofițeri, maiștri și ofițeri în campania din primul război mondial.

• **1 ianuarie 1920** – Prin Decizia Ministerială nr. 56 din 20 ianuarie 1920 s-a înființat Diviziunea de canoniere dragă-mine, cu canonierele clasa „Chiffone” A, B, C și D.

• **15 ianuarie 1920:** Au intrat în serviciu canonierele *Lt.cdor. Stihî Eugen*, *Cpt. Dumitrescu Constantin*, *Lt. Lepri Remus*, *Slt. Ghiculescu Ion*, achiziționate de la Marina franceză.

• **7 iunie 1920:** A fost înființată Escadrila de Hidroaviație, constituită la Constanța, subordonată Diviziei de Mare, cu baza pe lacul Siutghiol, dispunând de 29 aparate, din care 9 de proveniență austro-ungară și 20 de proveniență franceză.

• **9 iunie 1920:** La Constanța a luat ființă Școala Navală, destinată pregătirii ofițerilor de marină și Institutul Maritim, pentru maiștrii militari.

• **1 iulie 1920:** Au fost aduse în țară și au intrat în serviciu distrugătoarele *Mărăști* și *Mărășești*.

• **9 decembrie 1920:** Au intrat în serviciu monitoarele *Ardeal* (ex - *Temeș*, ex - *Drina*), *Basarabia* (ex – *Sava*, ex – *Soca*) și *Bucovina* (ex – *Inn*) cedate României de Marina austro-ungară în contul despăgubirilor de război.

• **19 ianuarie 1921:** Au intrat în serviciu torpiloarele *Vifor*, *Vârtej*, *Vijelia*, *Zmeul*, *Zborul* și *Năluca* cedate României de Marina austro-ungară în contul despăgubirilor de război.

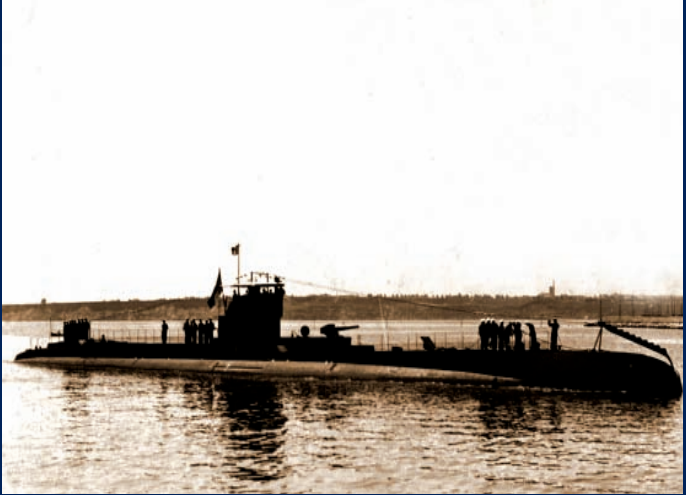
Constanța la Galați, pentru a fi utilizată drept cazarmă plutitoare.

• **2 ianuarie 1924:** Prin Decretul nr. 302, a fost înființat Inspectoratul General al Marinei, cu atribuții de organ central de comandament, pregătire, dotare și administrație. Acesta avea autoritatea și drepturile unui inspectorat de armată și dreptul de a participa la dezbaterile Consiliului Superior al Armatei, cu vot deliberativ, la ședințele în care se discutau probleme legate de organizarea armatei, apărarea țării, înaintarea în grad a ofițerilor din arma respectivă etc.

• **1 iulie – august 1925:** Nava-școală *Mircea* a executat un marș de instrucție de 93 de zile în Marea Mediterană, parcurgând aproape 4000 Mm. Au fost vizitate 14 porturi, între care Istanbul, Pireu, Corfu, Durazzo,

Hidroavion GETTA.

Submarinul Delfinul.

Raguza, Suda, Canak, în timpul navigației prin cele cinci mări europene străbătute.

• **24 iulie – 25 august 1925:** Canoniera *Dumitrescu* a executat un marș de instrucție cu ofițerii Școlii de Aplicație, în Arhipelagul grecesc, cu escale la Istanbul, Pireu, Corfu, Surazzo, Ragusa, Souda și Canak.

• **21 iulie – 10 august 1925:** Monitoarele *I.C. Brătianu* și *L. Catargiu* au efectuat o călătorie de studii de la Turnu Severin la Viena, cu escale în porturile Novisad, Comarco, Bratislava, Viena, Belgrad, Vidin și Rusciuk.

• **15 august 1925:** În portul Constanța a avut loc zborul primului hidroavion românesc *Getta*, construit la Constanța după planurile inginerului Radu Stoika.

• **1 ianuarie – 31 decembrie 1926:** În cadrul Diviziei de Mare și Diviziei de Dunăre a fost creat câte un Serviciu Hidrografie și Geodezie, însărcinat cu elaborarea hărților maritime și fluviiale, studii, sondaje, faruri și aparatura de navigație.

Distrugătorul *Regele Ferdinand*.

Carte poștală *Regina Maria* cu autograful comandorului Horia Macellariu.

• **1926:** A apărut primul număr al *Revistei Marinei*.

• **29 ianuarie 1926:** Prin Înaltul Decret nr. 302 din 29 ianuarie 1926, Inspectoratul Tehnic al Marinei și-a schimbat denumirea în Inspectoratul General al Marinei care, din același moment, a funcționat și cu statutul de *comandament naval*, cu sediul la București. Inspectoratul General al Marinei avea atribuții de organ central de comandament, pregătire, dotare și administrație.

• **15 iunie – 15 septembrie 1926:** Nava-școală *Mircea* a executat ultimul său marș de instrucție în Mările Mediterană și Adriatică, vizitând porturile Pireu, Patras, Taranto, Bari, Ancona, Veneția, Triest, Cataro, Ragusa și Istanbul. Ulterior, nava nu a mai ieșit din Marea Neagră.

• **1926:** Au fost înființate Regimentul de Geniu Marină, Divizionul de Artilerie de Coastă, Batalionul de Infanterie Marină.

• **1 ianuarie - 31 decembrie 1927:** Prima baterie de coastă a fost instalată la Constanța (Tataia) cu trei tunuri Armstrong de 152 mm provenite de pe distrugătoarele tip „M”, care au primit patru tunuri binate de 120 mm Armstrong.

• **8 martie 1928:** Din inițiativa unui grup de ofițeri superiori din marină, printre care contraamiralul Ioan Coandă, comandorul Eugeniu Botez ș.a., a luat ființă Liga Navală Română.

• **1 ianuarie - 30 decembrie 1928:** Institutul Maritim s-a transformat în Școala de Specialități a Marinei, destinată pregătirii maiștrilor de marină.

• **27 mai 1928:** La Galați a fost comemorată aniversarea a 40 de ani de la furtuna din 1888. Nava școală *Mircea* a ieșit în mare cu veteranii acelei misiuni.

• **8 noiembrie 1928:** În Șantierul Naval „Quarnaro” din Fiume a fost lansată nava-bază *Constanța*.

• **15 august 1929:** La bordul bricului *Mircea* s-au desfășurat solemnitățile patronului Marinei, în prezența familiei regale, regina Maria, ocrotitoarea marinarilor, onorând pentru ultima dată cu prezența sa puntea bricului *Mircea*.

• **30 aprilie 1930:** Prin Legea pentru organizarea Armatei s-a reintrodus denumirea de „Comandamentul Marinei”, ca

organ de sine stătător, abilitat cu exercitarea prerogativelor conducerii Marinei Militare.

• **17 iulie 1930:** Grupul de aviație maritimă și-a schimbat denumirea în Flotila de Hidroaviație, având hangarele la Palazu Mare.

• **22 iulie 1930:** A fost lansat la apă submarinul *Delfinul*, care în 1931 a intrat în organizarea Diviziei de Mare.

• **7 septembrie 1930:** Au sosit în țară și au intrat în serviciu distrugătoarele tip R, *Regele Ferdinand* și *Regina Maria* construite la Napoli.

• **9 mai 1936:** La Fiume a fost arborat pavilionul național pe submarinul *Delfinul*.

• **15 mai 1931:** Pentru fapte de arme în campania 1916-1918, monitoarele *I.C. Brătianu*, *M. Kogălniceanu* și vedeta *Nicolae Grigore Ioan* au fost decorate la Galați cu Ordinul „Steaua României” cu spade și panglică de „Virtute Militară”.

• **20 mai 1931:** Potrivit Î.D.R. nr. 1730 din 20 mai 1931, denumirea de „Marina Militară” a fost înlocuită cu cea de „Marina de Război”.

• **27 mai 1931:** La bordul bricului *Mircea* s-a desfășurat solemnitatea decorării acestuia de către Majestatea Sa Regală Carol al II-lea cu Semnul onorific de 40 ani de serviciu.

• **27 mai 1931:** În portul Constanța au loc festivitățile prilejuite de botezul distrugătoarelor tip R, la care au fost prezenți Regele Carol al II-lea, Marele Voievod Mihai, A.S.R. Principele Nicolae, Nicolae Iorga, președintele Consiliului de Miniștri, generalul Constantin Ștefănescu-Amza, ministrul Armatei și Dimitrie Ghica, ministrul de Externe.

• **27 mai 1931:** La Cernavodă a avut loc decorarea monitoarelor *I.C. Brătianu*, *Mihail Kogălniceanu* și a vedetei *Maior Nicolae Grigore Ioan* cu Ordinul „Steaua României” cu panglică de „Virtutea Militară” și a bricului *Mircea* cu „Semnul onorific pentru 40 de ani de serviciu”, la care au participat regele Carol al II-lea, Nicolae Iorga, președintele Consiliului de Miniștri, general Constantin Ștefănescu-Amza, ministrul armatei, G. Ghica, ministrul de Externe.

• **6 iunie 1931:** Prin Înalt Decret Regal nr. 1914, navele de luptă ale Marinei Militare au adăugat înaintea numelui titlatura N.M.S. - Nava Majestății Sale.

Distrugătorul *Regele Ferdinand* în șantier.

Statul Major al distrugătorului *Mărăști*. (1927)

Distrugătorul *Mărăști*. (1931)

Distrugător tip M în gheață la Galați. (1934)

Echipajul distrugătorului *Regele Ferdinand*.

Echipajul distrugătorului *Regina Maria*.

Nava Școală *Mircea*.

Torpile de tip Vosper.

Torpile de tip Power.

Lansarea la apă a puiotului *Amiral Murgescu*. (1939)

• **15 iunie 1931:** Comandamentul Marinei a fost mutat de la București la Constanța, în localul Școlii Navale, actualul sediu al Muzeului Marinei Române din str. Traian nr. 53.

• **20 iunie 1931:** A sosit în țară din Italia, de la Șantierul Naval din Fiume, nava-bază pentru submarine *Constanța*.

• **15 august 1931:** A avut loc botezul navei-școală *Constanța*, în prezența M.S. Regelui Carol al II-lea, M.S. Reginei Marioara a Iugoslaviei, Marelui Voievod Mihai, A.S.R. Principele Nicolae, precum și a miniștrilor Constantin Argetoianu, Dimitrie Ghica, Vâlcovici, generalului Partenie, secretar general al Ministerului Armatei, precum și a viceamiralului Vasile Scodrea și contraamiralului Ioan Bălănescu.

• **15 decembrie 1931:** Prin Î.D.R. nr. 4063, denumirea de „Marina de Război” a fost înlocuită cu „Marina Regală”, iar Comandamentul Marinei a devenit Comandamentul Marinei Regale, cu atribuții de *comandament* și de *inspectorat de armă*, în structura Ministerului Apărării Naționale.

• **27 iunie 1936:** Submarinul *Delfinul* a sosit la Constanța, sub comanda comandorului Victor Voinescu.

• **15 august 1936:** Cu prilejul Zilei Marinei, la Constanța a intrat în serviciu submarinul *Delfinul*.

• **13 noiembrie 1936:** Prin Decretul-Lege nr. 2620 din 14 noiembrie 1936, a fost înființat Ministerul Aerului și Marinei, prin contopirea Subsecretariatului de Stat al Aerului cu Inspectoratul General al Marinei. Organ autonom din punct de vedere al conducerii, pregătirii și instruirii trupelor, acesta a început să funcționeze la 13 februarie 1937, fiind subordonat pe plan operativ Marelui Stat Major.

• **26 ianuarie 1937:** S-a lansat Șantierului naval „Blohm und Voss” din Hamburg comanda pentru construcția noii nave-școală cu vele *Mircea*.

• **20 aprilie 1937:** Comandamentul Marinei Regale a fost mutat din localul Ministerului Apărării Naționale, în localul propriu, închiriat în Piața Amzei nr. 4 din București.

• **15 iunie 1937:** Distrugătorul *Regina Maria* a efectuat un voiaj la Portsmouth - Anglia, pentru a participa la festivitățile nautice care au avut loc cu ocazia încoronării regelui George al VI-lea al Marii Britanii. Nava, aflată sub comanda căpitan-comandorului August Roman, a făcut escale în Malta, Lisabona, la Havre, ajungând la Portsmouth la 12 mai. A participat la revista navală a încoronării de la Spithead, alături de alte 17 nave străine

Realizatorii machetei de distr tip M. Serviciul Hidrografic Maritim. (1934)

Lansarea unei torpile de pe un distr tip M. (1937)

Distrugătorul *Regele Ferdinand* pe mare.

Navă pe mare.

Family photo la bordul unui distrugător.

Elevii Școala Navală la bordul canonierei *Stihi*.

NMS Regina Maria în timpul unei misiuni de escortare a convoaielor din Marea Neagră.

Școala de Aplicație.

Grupul lanstorpilor de pe distrugătorul Marășești în portul Constanța. (1922)

„Imortalizarea” momentelor inedite la bordul navei.

Instantaneu din timpul unui bombardament aerian sovietic asupra portului Constanța în timpul războiului.

Monitor în misiune pe Dunăre.

Ofițeri pe distrugătorul Regina Maria.

Ambarcarea minelor pe puntea puitorului de mine Amiral Murgescu.

Distrugătoare cu pavoaz.

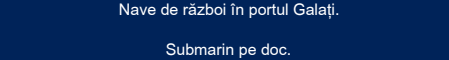
La bordul distrugătorului Regina Maria.

Nave de luptă în portul Constanța.

Nave de război în portul Galați.

Submarin pe doc.

Două distrugătoare.

• **29 martie 1939:** Nava-școală *Mircea* a plecat de la Hamburg spre țară, unde a sosit după un marș de 50 de zile, cu escale la Southampton, Lisabona și La Valletta.

• **16 mai 1939:** Monitoarele I.C. *Brătianu* și M. *Kogălniceanu* au executat un marș de la Galați la Sulina pentru a participa la festivitatea ridicării pavilionului românesc la Comisia Europeană a Dunării, alături de N.M.S. *Regina Maria*, pasagerul N.F.R. *Regele Carol II* și yachtul *Domnița Florica*.

• **17 mai 1939:** A sosit la Constanța nava-școală *Mircea*.

• **14 iunie 1939:** La Șantierul Naval Galați a avut loc ceremonialul lansării la apă a primei nave de luptă de construcție românească, puitorul de mine *Amiral Murgescu*. Realizată după planurile Companiei olandeze I.V.S.N.V. Kantoor Scheepsbow din Haga, cu materiale autohtone asigurate de Uzinele Metalurgice Reșița.

• **3 iulie – 3 septembrie 1939:** Nava-școală *Mircea* a executat primul ei marș de instrucție cu elevii Școlilor Marinei în Marea Mediterană, făcând escale în porturile Palermo, Toulon, Gibraltar, Alger, Alexandria și Beirut. Din cauza situației internaționale încordate, nava a fost rechemată în țară înainte de încheierea marșului.

• **16 februarie 1940:** A avut loc ceremonia lansării la apă a vedetelor torpiloare tip Vosper, *Viscolul*, *Vijelia* și *Viforul*.

Vânătorul 31.

Vedeta torpiloare pe aripi portante 324.

Echipajul distrugătorului Marășești. (1928)

• **1 aprilie 1940:** Prin Î.D.R. nr. 634 și 635 au fost înființate Regimentul Geniu Marină, Batalionul Infanterie Marină și Divizionul de Artilerie, rezultate din desființarea Apărărilor Fixe.

• **1 iunie 1940:** Au mai intrat în dotare vedetele torpiloare *Viscolul*, *Vijelia*, *Viforul*, livrate de firma britanică Vosper, plecate din Portsmouth cu destinația Lyon (Franța) folosind canalele interioare, în drum spre Marsilia, unde au fost ambarcate pe cargoul *Peleş* pentru a fi aduse în țară.

• **16 iunie 1940:** Prin Decretul Regal nr. 251 din 16 iunie 1940 s-a înființat Comandamentul Portului și Zonei Constanța, care făcea parte din Divizia de Mare.

• **1940:** Au intrat în serviciu 12 hidroavioane de luptă Cant Z 501, construite la societatea Cantieri Riunti del Adriatica din Montfalcone-Trieste.

• **16 octombrie 1940:** A apărut Decretul Lege nr. 3488 pentru desființarea Ministerului Aerului și Marinei și înființarea Subsecretariatelor de Stat ale Armatei de Uscat, al Aerului și Marinei și al Înzestrării și Administrației Armatei. În compunerea organică a S.S.M. intrau Marina Regală și Marina Comercială cu toate direcțiile speciale și administrațiile comerciale pendinte (P.C.A., S.M.R., N.F.R., D.M.C.), cu excepția Direcției Silozurilor regionale din Administrația Comercială a P.C.A., care a trecut la Ministerul Lucrărilor Publice.

• **28 decembrie 1940:** Prin hotărârea Conducătorului Statului în cadrul M.St.M., au luat ființă Statul Major al Aerului și Statul Major al Marinei.

• **12 martie 1941:** Prin Ordinul C.M.R. nr. 663 a luat ființă Comandamentul Artileriei de Coastă.

• **5 mai 1941:** Subsecretariatul de Stat al Marinei s-a separat de Subsecretariatul de Stat al Aerului, mutându-se în sediul fostului Hotel „Bulevard” din Bdul Elisabeta nr. 1.

Deschiderea festivităților de Ziua Marinei Române la Mangalia.

Decocarea marinarilor merituoși.

Aspect din timpul vizitei corvetei franceze Le Bearnais, în portul Constanța. (1966)

Principesa Ileana pe mare.

Lansarea la apă a submarinului S1.

Nava Școală Mircea.

Replica monitorului Lahovari, construit în 1907, în avanportul Mangalia la Ziua Marinei Române. (1974)

- **25 mai 1941:** Au fost lansate la apă submarinele *Marsuinul* și *Rechinul*.

- **21 iunie 1941:** Comandamentul Marinei Regale a fost subordonat operativ Marelui Stat Major.

- **1941-1944:** Acțiunile Marinei Române în Marea Neagră pe timpul Campaniei din Est s-au desfășurat pe mai multe etape după criterii cronologice, pornind de la misiunile principale îndeplinite:

- **22 iunie - 8 august 1941:** perioadă în care forțele maritime au avut ca misiune principală apărarea litoralului prin contracararea încercărilor de atac și debarcare pe litoralul românesc;

- **8 august 1941 - 28 iulie 1942:** etapă în care forțele navale românești au asigurat, în special, protecția transporturilor;

- **28 iulie 1942 - 5 aprilie 1944:** perioadă în care Marina Militară a executat misiuni de sprijin direct și indirect al acțiunilor armatei de uscat și transporturi de aprovizionare;

- **5 aprilie - 13 mai 1944:** etapă în care forțele navale maritime au participat la operația de evacuare a trupelor române și germane din zona Odessa și Sevastopol;

- **13 mai - 23 august 1944:** perioadă în care s-au executat în special misiuni de apărare a litoralului maritim.

- **1 februarie 1944:** În baza Decretului-Lege pentru organizarea Forțelor Armate din 29 octombrie 1943, prin Decizia Ministerială nr. 387 din 23 ianuarie 1944, Comandamentul Marinei Regale a fost transformat în Statul Major al Marinei Regale, având în subordine directă Comandamentul Forțelor Navale Maritime, Comandamentul Litoralului Maritim și Fluvial, Comandamentul Forțelor Fluviale și Detașamentul Dunărea de Sus.

- **Aprilie – mai 1944:** Participarea împreună cu Marina germană la Operațiunea „60.000”, evacuarea Crimeei, pe parcursul căreia Forțele Navale românești au evacuat un număr de 120.183 de militari.

- **1 martie 1945:** S-a reînființat Comandamentul Marinei Regale, subordonat S.S.M. din punct de vedere administrativ, al dotării, încadrării și disciplinar și M.St.M., din punct de vedere al organizării, mobilizării, instrucției și operațiilor. La aceeași dată a fost desființat Comandamentul Litoralului Maritim și Fluvial, care a fost înlocuit cu Comandamentul Teritorial al Marinei, cu atribuții de mobilizare, rechiziții și administrative pentru întreaga Marină.

- **12 octombrie 1945:** La Galați a fost restituit de către U.R.S.S., un prim lot de nave, alcătuit din distrugătoarele *Mărășești* și *Mărăști*, canonierele *Ghiculescu* și *Stihi*, torpiloarele *Zborul* și *Zmeul* și submarinul *Delfinul*, vedetele torpiloare tip Power nr. 4,5,6,7,8,9, vedetele fluviale nr. 1, 2, 3, trei remorchere, opt șleपुरi, trei șalupe, două barcaze, trei yachturi.

- **16 noiembrie 1945:** A apărut „Gazeta Marinei”, primul jurnal de acest gen editat în Marina Militară, cu scopul de a contribui la strângerea rândurilor, la realizarea unirii tuturor marinarilor, împrăștiati pe întinsul apelor noastre.

- **27 mai 1946:** La Constanța a fost retrocedată nava-școală *Mircea*.

- **1 decembrie 1946:** Prin Legea nr. 946 din 30 noiembrie 1946 s-a desființat Subsecretariatul de Stat al Marinei, luând ființă Inspectoratul Marinei Regale, Comandamentul Marinei Regale și Direcția Marinei Regale.

Farul de la Tuzla.

Farul Mangalia.

Farul Constanța.

Farul Sulina.

Farul de la Sfântu Gheorghe.

- **9 august 1947:** În conformitate cu I.D. nr. 1661 și Instrucțiunile speciale nr. 41900 din 15 august 1947 ale Marelui Stat Major, Marina Regală a trecut la o nouă organizare. Astfel, au fost desființate Batalionul Mixt Marină, Flotila Apărării sub Apă și Comisiile de supraveghere Constanța, Galați, Brăila, Giurgiu și Turnu Severin, Arsenalul Marinei Regale (care a trecut la Ministerul Industriei și Construcțiilor), Depozitul de Echipament Țândărei, Depozitul Sanitar și Depozitul de Imprintate. Au fost înființate Batalionul Infanterie Marină, Batalionul Geniu Marină, Gruparea Depozite Marină din M.A.N. și Atelierul de Reparații al C.F.Fl. S-au transformat Divizionul Artilerie Marină în Regimentul Artilerie Marină, Subdepozitul de Mine Tulcea în Depozitul A.S.A. Tulcea, fiind scos din organizarea D.M.E.M. Și-au schimbat denumirea Comandamentul Apărării Litoralului Maritim și Fluvial în Comandamentul Apărării Litoralului Maritim, Atelierul „Stoicescu” în Atelierul de Reparații al Comandamentului Apărării Litoralului Maritim (Atelierul de Reparații C.A.L.M.), Depozitul A.M.G.T. Otopeni în Depozitul de Materiale de Întreținere și Transmisiuni Otopeni, Depozitul de Muniții Țândărei în Depozitul de Muniții Călărași. Depozitele de Muniții Hinog și Călărași, Depozitul A.S.A. Tulcea și Depozitul Materiale Întreținere Transmisiuni Otopeni au trecut sub ordinele Direcției Înzestrării Marinei din M.A.N., prin Gruparea Depozite Marină M.A.N.

- **5 ianuarie 1948:** Potrivit Ordinului M.Ap.N. nr. 510919, denumirile de „Marina Regală” și „Comandamentul Marinei Regale” au fost înlocuite cu „Marina Militară” și „Comandamentul Marinei Militare”. De asemenea, au fost suprimate denumirea Nava Majestății Sale și inițialele N.M.S. din denumirea navelor, care au fost înlocuite prin tipul navei.

- **1 iunie 1948:** Flotila de Hidroaviație a intrat în subordinea Comandamentului Apărării Litoralului Maritim.

- **25 iunie 1948:** Parcul navelor de mare s-a mărit prin primirea navelor *Libertatea* și *Răsăritul*, fostele yachturi regale *Luceafărul* și *Taifun*.

- **1 septembrie 1948:** Marina Militară a devenit regiune din punct de vedere administrativ, creându-și depozite și centre de subzistență și echipament și administrându-se independent din punct de vedere al hrănirii, echipării și cazării (domenii, cazarmare etc.).

- **17 septembrie 1948:** S-a înființat Batalionul Observare Marină, cu sediul la Constanța.

- **Noiembrie 1948:** Școlile Marinei se unesc în Școlile Marinei Militare, instituție care avea în organică Școala de Ofițeri și Școala de Maiștri Tehnici.

- **1 ianuarie 1949:** Au fost finalizate lucrările de proiect ale dragorului de bază 12 de către IPRONAV Galați. De la această dată, nava a fost pusă în construcție în Șantierul Naval „Viitorul” și Uzinele Metalurgice „Progresul” Brăila.

- **26 ianuarie 1949:** Gruparea Navală de Mare a fost redenumită Forța Maritimă.

- **15 mai 1949:** A început instalarea și punerea în funcțiune a unui radiofar de ghidaj pe unde scurte la Constanța.

- **1 august 1949:** În conformitate cu Ordinul C.M.M. nr. 48181 din 28 iulie 1949, la această dată au intrat în vigoare noile denumiri ale unităților Marinei Militare, astfel: Apărarea Litoralului - Comandamentul Forțelor Maritime; Forța Fluvială - Comandamentul Forțelor Fluviale; Forța Fluvială - Detașament Spate C.F.M.; Baza Maritimă - Baza

Mine pregatite pentru lansare.

Forței Navale; Baza Fluvială - Baza Forțelor Fluviale; Regimentul 1 Artilerie Coastă - Sectorul Maritim nr. 3; Grupul Infanterie Marină - Sectorul Maritim nr. 1; Batalionul Observare Marină - Sectorul Maritim nr. 2; Batalionul Observare Marină - Sectorul Fluvial nr. 1; Batalionul Geniu - Batalionul Instrucție, Transmisiuni, Marină; Flota Maritimă - Comandamentul Forței Navale; Școlile Marinei - Școala Ofițeri Marină și Școala Submaeștri Marină.

- **1 ianuarie 1950:** Prin Ordinul M.St.M. nr. 52409 din 5 noiembrie 1949, începând cu această dată Centrul Teritorial Constanța, Centrul Teritorial Tulcea, Subdepozitul Muniții nr. 12 Nicolae Bălcescu, Spitalul Militar Constanța, Sanatoriul Militar Vasile Roaită, Tribunalul și Închisoarea Militară Constanța, precum și manutanțele din orașul Constanța și Tulcea au trecut sub autoritatea Comandamentului Marinei Militare din punct de vedere administrativ.

- **15 februarie 1950:** Prin Ordinul Marelui Stat Major nr. 1401168 din 15 februarie 1950, Depozitul Codru din județul Tulcea, a fost trecut în subordinea Marinei Militare.

- **1 aprilie 1950:** În conformitate cu Ordinul M.St.M. nr. 120727, Escadrila de Hidroaviație a trecut sub ordinele Aviației din punct de vedere al pregătirii de luptă, pregătirii cadrelor, pregătirii politice, dotării tehnice, contrainformațiilor și mobilizării. Escadrila a rămas subordonată Comandamentului Marinei Militare din punct de vedere operativ, al hranei, echipamentului și al finanțării.

- **20 august 1950:** La bordul navei-școală *Mircea* a avut loc festivitatea avansării la gradul de locotenent a elevilor anului II ai Școlii de Ofițeri de Marină, la care au participat ministrul adjunct al M.F.A., generalul maior Gheorghe Ștefănescu, colectivul de comandă al C.M.M., consilierul Marinei, reprezentanți ai P.M.R. și ai unităților din garnizoana Constanța.

- **1 noiembrie 1950:** A fost modificată denumirea gradelor în Marina Militară, astfel: comandor, în căpitan de rangul 1; căpitan-

comandor, în căpitan de rangul 2; locotenent-comandor, în căpitan de rangul 3 și căpitan în căpitan-locotenent.

- **10 noiembrie 1950:** La Galați s-a înființat „Școala Medie de Marină”, prima școală în regim de liceu.

- **11 mai 1951:** Prin Ordinul M.St.M. nr. 00316 din 11 mai 1951 privind „Noua organizare a comandamentelor, înființarea de noi unități și dislocarea lor”, Comandamentul Marinei Militare a revenit la Constanța.

- **21 și 24 iunie 1951:** Cel de-al doilea lot de nave, format din submarinul *Rechinul*, distrugătoarele *Regina Maria* și *Regele Ferdinand*, cele cinci monitoare (*Lahovary*, *Brătianu*, *Basarabia*, *Bucovina*, *Ardealul*) șalupe de dragaj magnetic S.D. 50 și șalupele de serviciu S.F.23, S.F. 24, S.F. 25, S.F. 26, S.F. 27, a fost restituit la Galați.

- **1 august 1951:** A fost înființat Divizionul 596 Dragaj, având în componere dragoarele de bază nr. 1, 2, 11, 12, 13, 14, ultimele patru fiind construite de Șantierul Naval „Viitorul” Brăila.

- **1 august 1951:** A fost înființată Divizia de Dunăre, prin reorganizarea comandamen-tului, unităților și formațiunilor Forțelor Fluvia-le, cu un efectiv de 1816 militari și civili.

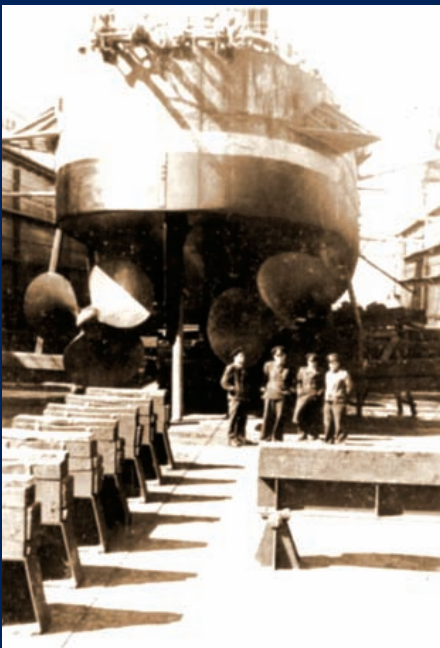
- **27 noiembrie 1951:** Dragorul de bază 11 a plecat în marș spre Constanța.

- **4 ianuarie 1952:** A intrat în serviciu dragorul de bază 2.

- **1 mai 1952:** Navele Marinei Militare au trecut la desfășurarea pregătirii pentru luptă pe misiuni 1. Organizarea de luptă și zilnică a navei; 2. Pregătirea navei pentru navigație și pentru folosirea mijloacelor de luptă și tehnice; 3. Navigația izolată a navei; 4. Executarea navigației și folosirea în ansamblu a mijloacelor de luptă în cadrul Divizionului și 5. Executarea navigației Divizionului de Nave în cadrul unei grupări navale și cooperarea cu celelalte arme.

- **15 mai 1952:** A intrat în componerea divizionului dragorul de bază 12.

- **2 iulie 1952:** Flotila a primit din U.R.S.S. șase vedete blindate tip T 1125.

NMS Regina Maria. Asul de pică, ridicat pe doc în șantierul din Constanța pentru reparații în timpul războiului.

Submarinul Rechinul.

Submarinul Marsuinul.

Ceremonial militar în Portul Constanța.

- **1952:** În urma unei noi organizări a Marinei Militare, a fost înființat Divizionul 418 Distrugătoare, având în componere cele 4 nave sub numele tactic *D 11*, *D 12*, *D 21* și *D 22*, dislocate în portul Constanța.

- **10 octombrie 1952:** S-a înființat Divizionul 319 Vedete Torpiloare, unitate în componerea căreia au intrat șase nave, cu numerele de bordaj 81, 82, 83, 84, 85 și 86. Vedetele torpiloare au intrat în dotare la 28 noiembrie 1952.

- **1953:** Artileria de coastă s-a reorganizat pe două Divizioane amplasate la Constanța Sud și Constanța Nord.

Maistrul Gheorghe Bucur la Școala Navală.

Navă dragoare pregătită de ieșire pe mare.

• **1953:** Școala de Ofițeri de Marină și-a schimbat denumirea în Școala Militară de Marină.

• **1 mai 1953:** Comandantul Marinei Militare, căpitanul de rangul 1 Nicolae Mihail, a înmănat pavilionul de luptă dragorului de bază 11, nava trecând, prin Ordin de Zi, în patrimoniul Marinei Militare, fiind încadrată în Brigada 214 Apărarea Raionului Maritim.

• **25 septembrie 1954:** Școala Militară de Marină s-a transformat în Școala Superioară de Marină.

• **23 februarie 1955:** A intrat în compunerea Forțelor Maritime Militare, dragorul de bază 14.

• **15 iunie – 30 iulie 1955:** A fost înființat Divizionul 1061 Vânătoare de Submarine Mari, cazarea făcându-se în cazărmile „Documaci” din zona portului Mangalia.

• **August 1954:** Divizionul 139 Vedete Torpiloare a fost completat cu o nouă serie de vedete torpiloare proiect 123 K, cu numerele de bordaj 87, 88, 89, 90, 91 și 92, având calități tehnico-tactice superioare celor existente. În aceste condiții, unitatea a fost reorganizată pe două grupuri a câte două secții, cu câte trei vedete fiecare, totalizând 12 nave.

• **10 noiembrie 1955:** A avut loc arborarea pavilionului național la bordul vânătorului de submarine 1. Cele trei submarine clasa „Kronstadt” achiziționate din U.R.S.S. au fost preluate din portul Sevastopol de către echipajele românești și aduse la Mangalia, la 24 decembrie 1955.

• **17 decembrie 1956:** A luat ființă Divizionul 1162 Dragoare de Radă.

• **Ianuarie 1957:** Școala Medie Militară de Marină devine Liceul Militar de Marină, iar în 1958 este denumit Liceul Militar de Marină „Mihai Viteazul”.

• **11-25 septembrie 1957:** Dragoarele de bază 12 și 14 au executat un marș de instrucție în Marea Neagră.

• **1 ianuarie 1958:** Divizionul 594 Submarine și Atelierul Reparat Armamanet au fost desființate iar submarinul *Delfinul* a fost dezmembrat.

• **20-25 ianuarie 1958:** Dragorului de bază 14 i-au fost înlocuite tunurile de 88 mm cu tunuri de 85 mm în Șantierul Naval Constanța.

• **3 iunie 1958:** A fost înființată Baza 214 Maritimă, prin desființarea Brigăzii 214 Nave și a Apărării Litoralului Românesc.

• **1959:** Divizionul 1162 Dragoare de Radă s-a transformat în Divizionul 19 Dragoare de Radă.

• **26 ianuarie 1959:** Divizionul 596 Dragoare de Bază s-a transformat în Divizionul 146 Dragoare de Bază, dragoarele de bază schimbând numărul tactic: DB 11–DB 13; DB 12 – DB 14; DB 13 – DB 15 și DB 14 – DB 16. Divizionul 1061 Vânătoare de Submarine și-a schimbat denumirea în Divizionul 50 Vânătoare Submarine.

Lansarea rachetei P-15 de la bordul vedetei purtătoare de rachete 195.

Ansamblu monumental Baza Navală Maritimă Constanța. (1939)

• **14 aprilie 1961:** Marina Militară a fost reorganizată, majoritatea unităților de luptă și logistice fiind mutate în garnizoana Mangalia.

• **1 august 1963:** Au fost trecute în subordinea Comandamentului Marinei Militare următoarele unități: Serviciul Gospodărie, Popota Cadre, Grupa Transport Auto, Casa Ofițerilor din Mangalia și Clubul Militarilor în termen.

• **Noiembrie 1963:** A intrat în serviciu vedeta purtătoare de rachete proiect 205 (OSA I), cu numărul de bordaj 70, schimbat ulterior în 194.

• **1964:** Au intrat în serviciu vedetele purtătoare de rachete proiect 205 (OSA I), cu numerele de bordaj 71, 72, 73 schimbate ulterior în 195, 196, 197.

• **1965:** A intrat în serviciu vedeta purtătoare de rachete proiect 205 (OSA I), cu numărul de bordaj 74, schimbat ulterior în 198.

• **1966:** Direcția Hidrografică Maritimă a devenit membră a Asociației Internaționale de Semnalizări Maritime.

• **Ianuarie 1966:** Nava Școală *Mircea* a fost supusă unor ample lucrări de reparații, modernizare și dotare în Șantierul Navale din Hamburg.

• **1 mai 1966:** Corveta *Le Bearnais*, a fost prima navă dintr-o țară membră NATO care a efectuat o vizită în portul Constanța.

• **20 septembrie 1966:** Nava Școală *Mircea* a executat marșul de recepție în Marea Nordului, la finalizarea lucrărilor de reparații.

• **1968:** A intrat în serviciul Marinei Militare vânătorul de submarine proiect 204, cu numărul de bordaj 31.

• **1968:** Direcția Hidrografică Maritimă a construit și pus în funcțiune farul nou de la Sfântu Gheorghe.

• **1 ianuarie 1969:** Școala Superioară de Marină și-a schimbat denumirea în Școala de Ofițeri Activi de Marină „Mircea cel Bătrân”.

• **3 august 1969:** A fost inaugurat Muzeul Marinei Române, instituție subordonată nemijlocit Comandamentului Marinei Militare.

• **15 septembrie 1969:** A fost dat în folosință noul local al Casei Armatei Mangalia, construit după proiectul arhitectului locotenent-colonel ing. Paul Rădulescu.

Dragorul de bază 14, pregătindu-se pentru o nouă misiune pe mare. (1968)

Dragorul de bază 14.

• **15 octombrie 1971:** A fost înființat Batalionul 307 Infanterie Marină, dislocat în garnizoana Mangalia, subordonat nemijlocit C.M.M.

• **1971:** A intrat în serviciul Marinei Militare nava fluvială de protocol *Mihai Viteazul*, redenumită ulterior în *Siret*.

• **1 decembrie 1972:** A intrat în vigoare „Regulamentul serviciului de campanie al statelor majore din Marina Militară”, primul regulament de acest gen întocmit în Marina Militară.

• **29 august 1973:** Prin Decretul Consiliului de Stat nr. 502 din 29 august, s-a înființat la Constanța, Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, prin trecerea Liceului Industrial de Marină din subordinea Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor în subordinea Ministerului Apărării Naționale.

• **Decembrie 1973:** Au fost recepționate nave după proiecte realizate în țară: o vedetă torpiloare pe aripi portante, o vedetă blindată

fluvială, o șalupă rapidă de legătură cu aripi portante.

• **Martie - mai 1974:** Au intrat în serviciu nave după proiecte realizate în țară: două vedetă torpiloare pe aripi portante, trei vedete blindată fluvială, două vânătoare de submarine.

• **1975 - 1976:** Au intrat în serviciu nave după proiecte realizate în țară: 11 vedetă torpiloare pe aripi portante, cinci vedete blindată fluvială și a fost prezentat prototipul șalupei pe pernă de aer.

• **19 iulie - 24 septembrie 1975:** Nava Școală *Mircea* a participat la festivitățile „Sail Amsterdam 700” și „London Festival of Sail”. În timpul marșului în Marea Mediterană, Oceanul Atlantic, Marea Nordului a făcut escale în porturile: Gibraltar, Amsterdam, Le Havre, Londra, Palermo.

• **4 martie - 30 august 1976:** Nava Școală *Mircea* a efectuat prima traversadă a Oceanului Atlantic în cadrul unui marș de instrucție ce a inclus escale în porturile: Las

Palmas, La Guaira, Cartagena, Veracruz, Havana, Hamilton, Newport, New York, Baltimore, Philadelphia, Lisabona, Alger.

• **Octombrie 1976:** S-au înființat Divizionul 23 Vedete Blindate Fluviale și Centrul de Scafandri.

• **1977:** Au intrat în dotarea unităților de marină nave construite în țară: două vedete fluviale din generația a doua, două vedete dragoare fluviale, nava bază *Prahova*, nava *Bistrița*.

• **1977:** Direcția Hidrografică Maritimă a construit și pus în funcțiune farul nou de la Gura Porțiței.

• **1979:** Au intrat în dotarea Marinei Militare trei vedete dragoare fluviale, nava prezidențială Snagov, șalupele pentru scafandri *Venus* și *Saturn*.

• **Ianuarie 1981:** Oficiul de Calcul al Marinei Militare s-a transformat în Centrul de Calcul al Marinei Militare.

• **1982:** Au intrat în dotarea unităților de marină nave construite în țară: șalupele de remorcare-salvare nr. 579, 580, 581, 582; vedetele torpiloare nr. 210, 211, 212; nava escortor, proiect 883; vedetele torpiloare pe aripi portante nr. 71, 72, o navă de comandament pentru Brigada 24 Fluvială, un puitor de mine, remorcherul 276, vedeta blindată proiect 1140, vedeta torpiloare pe aripi portante 73.

• **Decembrie 1982:** Comandamentul Marinei Militare s-a redislocat din garnizoana Mangalia în garnizoana Constanța în imobilul renovat de pe strada Remus Opreanu nr. 13 (actualul sediu al Comandamentului Flotei.)

• **1 ianuarie 1983:** A intrat în eficiență crucișătorul ușor portelicopter *Muntenia* (actuala fregată *Mărășești*), ca unitate independentă, subordonat comandamentului Diviziei 42 Maritime.

• **1 ianuarie 1983:** Conform O.G. nr. 39 al M.Ap.N., a fost înființată Brigada 27 Apărare a Raionului Maritim și Fluvial, subordonată C.M.M., având în componere Comandamentul Brigăzii, dislocat la Tulcea, Divizionul 118 Vedete Blindate Tulcea, Divizionul 88 Vedete Dragoare Tulcea, Divizionul 174 Dragoare de Radă Tulcea, Divizionul 50 Vânătoare de Submarine Mangalia și Batalionul 325 Aprovizionare (Brigada 27 Apărarea Raionului Maritim și Fluvial) dislocat la Tulcea.

• **1 iunie 1983:** A fost înființat Divizionul 126 Vedete Torpiloare cu șase vedete torpiloare mari proiect 881-A, prin reducerea statului de organizare a Divizionului 93 Vedete Torpiloare Mari și o cazarmă plutitoare, unitate dislocată în portul militar Mangalia, intrată în subordinea Brigăzii 29 Vedete.

• **Iunie 1983:** A fost înființat Divizionul 61 Vedete Dragoare, unitatea fiind dislocată în garnizoana Drobeta Turnu Severin.

Vizita președintelui RSR în Baza Navală Mangalia.

• **26 mai 1984:** Nava fluvială de protocol *Mihai Viteazul*, actuala navă de comandament *Siret*, a participat la inaugurarea navigației pe Canalul Dunăre-Marea Neagră.

• **1 ianuarie 1985:** S-a înființat Divizionul 99 Nave Speciale, dislocat la Mangalia și Divizionul 69 Nave Fluviale, dislocat în garnizoana Galați.

• **30 iunie 1985:** A fost înființat Divizionul 79 Vânători de Submarine, subordonat comandamentului Diviziei 42 Maritime, compus inițial din trei vânătoare de submarine proiect 1048, care s-au redus din Divizionul 339 Vânătoare de Submarine.

• **2 august 1985:** A fost inaugurat oficial crucișătorul portelicopter ușor *Muntenia*, actuala fregată *Mărășești*, nava-amiral a Forțelor Navale Române, construită în Șantierul Naval Mangalia.

• **Iunie – septembrie 1986:** Divizionul 50 Vânători de Submarine s-a redislocat din Portul Mangalia în Portul Sulina; Divizionul 174 Dragoare de Radă s-a redislocat de la

Tulcea la Sulina; Divizionul 69 Nave Speciale Fluviale din Giurgiu la Brăila. Prin Dispoziția ministrului apărării naționale cu nr. B2/003354, Divizionul 69 Nave Speciale și Divizionul 99 Nave Speciale Maritime s-au transformat în Divizionul 99 Nave Maritime Speciale.

• **23 august 1986:** A intrat în serviciul Marinei Militare, nava prezidențială *Mureșul*.

• **20 noiembrie 1986:** A intrat în înzestrarea Marinei Militare submarinul nr. 8, proiect 877 E, subordonat Comandamentului Marinei Militare, dislocat în portul Midia.

• **27 decembrie 1988:** A avut loc recepția dragorului maritim 29, proiect 1073, construit la Șantierul Naval Mangalia, a primei vedete de desant pentru infanteria marină, proiect MM 294 și a vedetei rapide de escortă proiect 834 C.

• **1989:** Au intrat în serviciul Marinei Militare dragoarele maritime 29, 30 proiect 1073; vedeta de desant pentru infanteria marină, proiect MM 294; șalupa fluvială pentru infanteria marină nr.2; vedeta blindată fluvială proiect 1140; vedeta de pază și însoțire proiect 834 G și vedetele rapide de escortă nr. 3, 4.

• **17 decembrie 1989:** Toate unitățile subordonate Comandamentului Marinei Militare au trecut la ridicarea capacității de luptă respectând indicativul cerut.

• **30 iunie 1989:** Divizionul 50 Vânători de Submarine și Divizionul 174 Dragoare de Radă s-au contopit, formând Divizionul 50 Vânători de Submarine și Dragoare de Radă Sulina.

• **28 decembrie 1989:** A intrat în serviciul Marinei Militare, nava purtătoare de rachete *Zborul*, proiect 1241-RE.

• **31 decembrie 1989:** A fost recepționat la Șantierul Naval Mangalia, vânătorul de submarine 264, proiect 1048M.

• **25 martie 1990:** A fost reînființată Școala Militară de Maiștri de Marină Constanța subordonată Comandamentului Marinei Militare.

• **10 mai 1990:** A intrat în serviciul Marinei Militare, nava purtătoare de rachete *Pescărușul*, proiect 1241-RE.

Distrugătorul *Mărășești*

Nava purtătoare de rachete *Zborul*.

• **17 mai 1990:** Prin Hotărârile Guvernului nr. 406/23.04 și 551/17.05.1990, s-a înființat Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, instituție militară de învățământ superior de specialitate, prin transformarea Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân”.

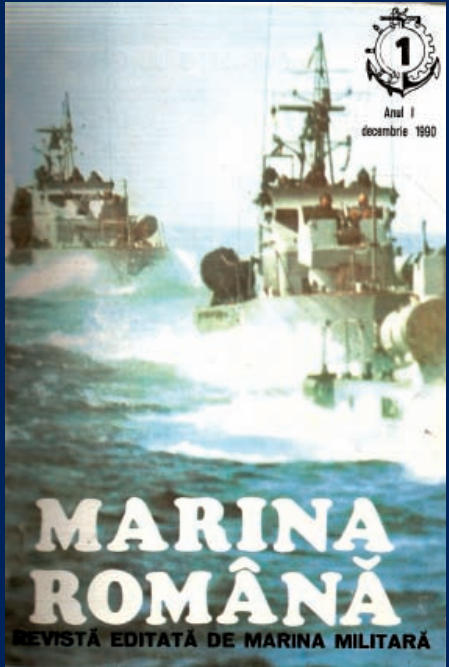
• **23 mai 1990:** S-a înființat Liga Ofițerilor din Marina Militară (LOMM).

• **15 iunie 1990:** S-a înființat redacția revistei *Marina Română*.

• **1 octombrie 1990:** Distrugătorul *Timișoara* (fost crucișătorul ușor portelicopter *Muntenia*) și-a schimbat numele în distrugătorul *Mărășești*, iar submarinul nr. 8 a preluat numele primului submarin românesc *Delfinul*.

• **16 octombrie 1990:** S-a înființat Liga Maiștrilor Militari de Marină.

Primul număr al revistei *Marina Română*, 1990.

• **22 decembrie 1990:** A apărut primul număr al revistei *Marina Română*.

• **2 iunie 1991:** Cu prilejul împlinirii a 55 de ani de la botezul și sosirea în țară a primului submarin *Delfinul*, în portul Constanța a avut loc ceremonia botezului submarinului *Delfinul-2*.

• **25 septembrie – 25 octombrie 1991:** Nava Bază *Constanța* a efectuat un marș de instrucție în Marea Mediterană, participând la festivitățile organizate la Genova cu ocazia sărbătoririi a 500 de ani de la expediția lui Columb.

• **1991:** S-a înființat prima redacție teritorială a Trustului de Presă al Armatei pentru crearea și menținerea imaginii publice a instituției militare.

• **27 decembrie 1991:** A intrat în serviciul Marinei Militare, nava purtătoare de rachete *Lăstunul*, proiect 1241-RE.

• **12 ianuarie 1992:** Au fost botezate vedetele purtătoare de rachete și a fost înființat Divizionul de Nave Purtătoare de Rachete.

• **3 noiembrie 1993:** Comandamentul Marinei Militare s-a reorganizat în Statul Major al Forțelor Navale.

• **19 decembrie 1993:** A intrat în serviciul Forțelor Navale, monitorul *Mihail Kogălniceanu* (45).

• **1993:** Au intrat în serviciul Forțelor Navale, nava salvator *Grozavul* și vedeta blindată proiect MM 262, *Rovine* (180).

• **16-24 iulie 1994:** Forțele Navale au participat prin corveta Amiral *Petre Bărbuneanu* (260) la primul exercițiu tactic al unei nave românești desfășurat în afara bazinului Mării Negre, lângă Pireu.

• **1 noiembrie 1994:** S-a constituit Comandamentul Flotei Maritime, prin restructurarea Diviziei 42 maritime și a Brigăzii 29 Vedete.

• **28 decembrie 1994:** A intrat în serviciul Forțelor Navale cel de-al doilea monitor, *I.C. Brătianu* (46).

• **15 aprilie 1995:** În portul Brăila a avut loc festivitatea oficială de reînființare a Flotei de Dunăre.

Statul Major al Forțelor Navale, Constanța, 1994.

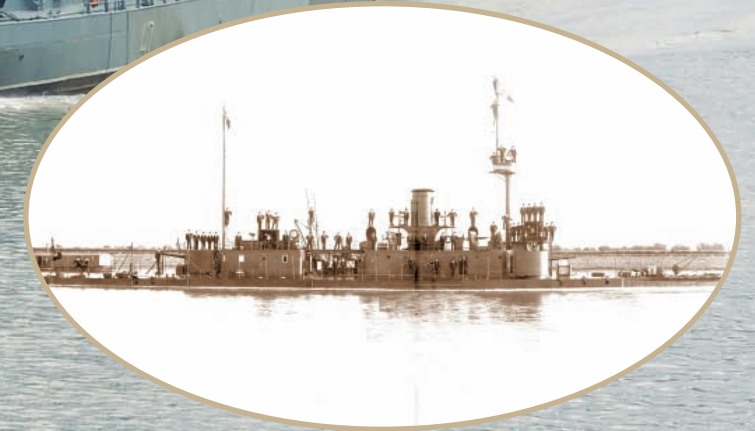

Fregata *Regele Ferdinand*.

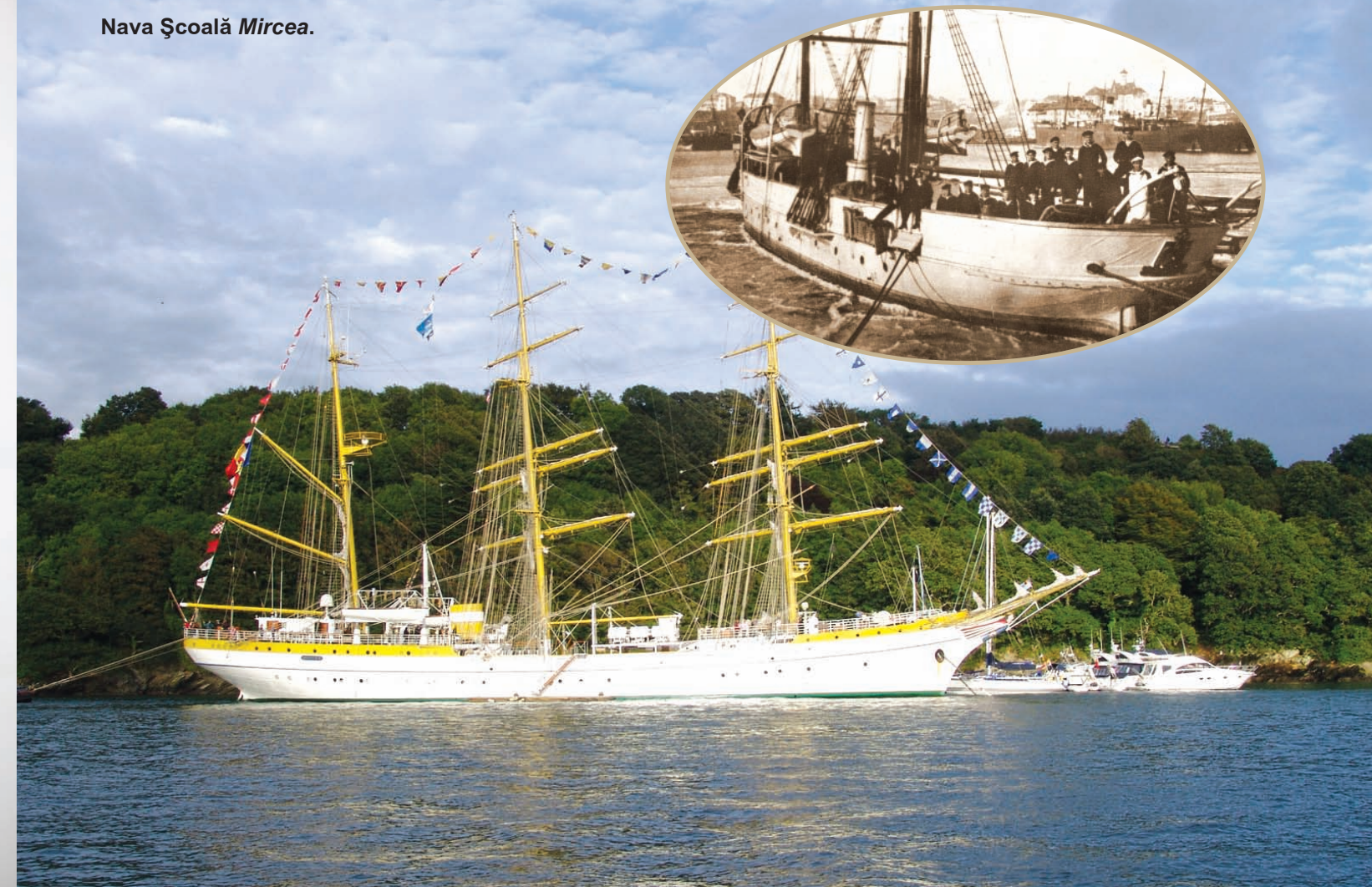
Monitorul *Lascar Catargiu*.

Hidroavionul ICAR.

Elicopterul IAR 330 Puma Naval.

Nava Școală *Mircea*.

Navigație pe Dunăre, în formație de șir.

- **6 mai 1995:** Au avut loc ceremoniile de înmânare a noilor drapele de luptă Flotilei de Dunăre în garnizoana Brăila, Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” (7 mai) și Brigăzii 34 Infanterie Topraisar (9 mai).
- S-a înființat Biroul redacțional de radio-tv al Comandamentului Marinei Militare.
- **23-27 septembrie 1996:** La Constanța s-a desfășurat Reuniunea Șefilor Statelor Majore ale Marinelor Militare din țările riverane Mării Negre.

- **23 noiembrie 1996:** În garnizoana Brăila a avut loc festivitatea înmânării pavilionului de luptă monitorului *Lascăr Catargiu*, intrat în compunerea Flotilei de Dunăre.
- **9 ianuarie 1998:** S-a difuzat pe postul de televiziune MTC Constanța, prima emisiune de televiziune *Scutul Dobrogei*.
- **19 februarie – 3 aprilie 1998:** Distrugătorul *Mărășești* a participat la aplicația multinațională NATO, „Strong Resolve '98”, având în premieră un elicopter ambarcat la bord (IAR 316 B Alouette).
- **6 martie 1998:** A fost înființat Divizionul 176 Dragoare Maritime, cu dislocarea în portul Midia, subordonat Diviziei 42 Maritime.

- **15 iunie – 1 august 1998:** Au fost desființate Divizioanele 84 Vedete Torpiloare, 174 Dragoare de Radă, 23 Vedete Blindate Fluviale, 164 Scafandri de Mare Adâncime, 339 Corvete.
- **August 1998:** Prin Ordin al Ministrului Apărării Naționale, s-a desființat Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”.
- **Ianuarie 2000:** S-a înființat Careul Marinarilor.

- **1 august 2000:** Au intrat în vigoare noile state de organizare ale Comandamentului Flotei Maritime, Comandamentului Flotilei Fluviale și Comandamentului 9 Operațional Întrunit „Dobrogea”. La aceeași dată, toate marile unități și unitățile din subordinea Corpului 9 Armată, cu excepția Companiei 301 Poliție Militară și a Batalionului 34 Transmisiuni, care au rămas în subordinea Statului Major al Forțelor Navale, au trecut în subordinea Corpului 1 Armată Teritorial.
- **8 noiembrie 2000:** Batalionul 307 Infanterie Marină a trecut din subordinea

Brigăzii 27 Fluvial-Maritime în subordinea Statului Major al Forțelor Navale.

- **31 martie 2001:** A fost desființat Divizionul Nave Dragoare de Radă.
- **2 aprilie 2001:** La Istanbul a fost semnat acordul privind înființarea BLACKSEAFOR - forța navală de intervenție și cooperare în Marea Neagră.
- **3 mai 2001:** În portul militar Constanța a avut loc festivitatea prilejuită de înființarea oficială, la 1 mai 2001, a Divizionului 146 Nave Minare-Deminare din cadrul Flotilei 1 Maritime.
- **4 iunie – 9 august 2001:** Nava Școală *Constanța* a participat la proiectul cultural European „Odiseea 2001”, făcând escale în porturile Bastia, Marsilia, Segundo, Velencia, Mallorca, Nador, Alger, Annaba, Mostaganem, Cagliari, Pescara, Split, Kotor, Itaca, Varna.
- **15 septembrie 2001:** La Școala Militară de Maiștri a Marinei „Amiral Ion Murgescu” au fost admise 17 fete pentru a se pregăti pentru cariera de maestru militar de marină.
- **1 octombrie 2001:** Au ieșit din serviciul Marinei Militare, dragoarele de bază 13, 14, 15.

- **1 octombrie 2001:** La Academia Navală „Mircea cel Bătrân” a fost admisă prima fată, ca student la Facultatea de Marină Militară.

- **30 noiembrie 2001:** A fost desființat Divizionul 160 Artilerie de Coastă Mangalia.
- **15 ianuarie 2002:** Mijloacele de presă aflate la dispoziția Statului Major al Forțelor Navale, redacția revistei „Marina Română” și redacția Radio-TV „Scutul Dobrogei” au fost reunite începând cu în Grupul Mass – Media al Forțelor Navale, cu sediul la Hotelul Militar Constanța.

- **1 aprilie 2002:** S-au desființat Divizioanele 73 și 92 Vedete Dragoare Fluviale și Divizionul 118 Vedete Blindate Fluviale.

- **1 iulie-31 august 2002:** S-au înființat Comandamentul Bazei 1 Maritime Constanța și Comandamentul Bazei 2 Fluviale Tulcea.

- **20 septembrie 2002:** S-a desfășurat ceremonialul de înființare a Bazei 1 Maritime, mare unitate subordonată Statului Major al Forțelor Navale, cu misiuni logistice de depozitare, aprovizionare și mentenanță pentru unitățile de nave.

- **1 decembrie 2002:** Statul Major al Forțelor Navale a fost dislocat în garnizoana București.
- **14 ianuarie 2003:** La București s-a semnat Acordul pentru achiziționarea a două fregate Tip 22, între Guvernul României și Guvernul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, derulat între Ministerele apărării din cele două țări.

- **3 februarie 2003:** A fost inaugurat actualul sediu al Statului Major al Forțelor Navale.

- **15 februarie – 15 martie 2003:** Comandamentul Flotei Maritime s-a transformat în Comandamentul Operațional Naval.

- **5 mai 2003:** Au fost scoase din serviciu vedetele dragoare fluviale 141, 142, 143, 144, 145, 146, 152, 153, 155, 156, 160, 164 și 165, șalupele maritime de remorcaj-salvare 572 și 577, cazarma plutitoare *Bega* și cazarma plutitoare *Gilortul*.

- **20 iunie – 5 iulie 2003:** În cadrul exercițiului NATO/PfP „Cooperative Partner

Lansare de bombe antisubmarin de la bordul fregatei *Mărășești*. (2001)

Noduri marinărești la bordul *NS Mircea*. (2003)

2003”, găzduit de Ucraina, dragorul maritim *Slt. Alexandru Axente* (DM 30) a fost prima navă românească evaluată de NATO pentru misiuni specifice, primind la final certificatul NATO.

- **1 iulie – 30 septembrie 2003:** S-a înființat Școala de Aplicație a Forțelor Navale Constanța.

- **2 iunie – 23 iulie 2003:** Nava Școală *Constanța* a participat la proiectul cultural European „Odiseea 2003”, făcând escale în 17 porturi din 12 țări.

- **1 decembrie 2003:** Forțele Navale au participat cu efective la paradele militare organizate în București și Alba Iulia cu prilejul Zilei Naționale a României.

- **1 martie – 30 iunie 2004:** S-a desființat Divizionul 94 Vedete Fluviale Tulcea.

- **16 martie 2004:** S-a înființat „Clubul Amiralilor”. Primul președinte al Clubului Amiralilor a fost amiralul (rtg.) Gheorghe Anghelescu.

- **19 aprilie – 26 septembrie 2004:** Marșul *NS Mircea*, a doua traversadă a Atlanticului și participarea la Competiția „Tall Ships Challenge – 2004” (escale în porturile Cagliari, Las Palmas, Hamilton, Charleston, Baltimore, Providence, New London, Halifax, Arichat, Sydney, Brest, Cadiz, La Valetta).

- **31 mai 2004:** Regimentul 110 Transmisiuni Schitu s-a transformat în Batalionul 110 Transmisiuni.

- **30 iunie 2004:** Au ieșit din structura organizatorică a Forțelor Navale vedetele torpiloare pe aripi portante 320, 53 și 54 din Divizionul 50 Corvete, cazarma plutitoare *Arieșul*, șalupele dragoare teleghidate *Trident* 2911, 2912 și 2913 din Divizionul 146 Nave Minare-Deminare, vedetele purtătoare de rachete 194, 198 și 199 din Divizionul 150 Nave Purtătoare de Rachete, tancul maritim propulsat de 80 tone, 131, bacul maritim de 320 tone, 125 și cazarma plutitoare *Bega* din cadrul Bazei 1 Maritime, vedetele dragoare 154, 157, 158, 161, 162 și 163 și cazarmele

Ceremonialul de plecare al *NS Mircea* în marșul de instrucție din 2004.

Nava Școală *Constanța* la Odiseea 2003.

plutitoare *Jiul* și *Bistrița* din cadrul Divizionului 88 Vedete Dragoare Fluviale, bacul fluvial 453, un șlep fluvial nepropulsat, nava fluvială de demagnetizare *Electronica*, cazarma plutitoare nepropulsată *Crișul*, remorcherul fluvial 327 și șalupa rapidă de legătură și cercetare din cadrul Secției 329 Logistică și un șlep fluvial nepropulsat și șalupa rapidă de legătură și cercetare din cadrul Secției 325 Logistică. Divizionul 508 Rachete Coastă s-a resubordonat de la Statul Major al Forțelor Navale la Comandamentul Operațional Naval. La aceeași dată, Depozitul 342 Mixt Codru și Depozitul 340 Mixt Basarabi s-au resubordonat de la Comandamentul Logistic Întrunit la Baza 1 Maritimă.

- **9 septembrie 2004:** În Baza Navală Portsmouth - Marea Britanie a avut loc ceremonialul de înmânare și ridicare în cadru festiv, în premieră, a pavilionului românesc la bordul fregatei *Regele Ferdinand* (F-221), care a marcat intrarea sa în serviciul Forțelor Navale Române.

- **10 decembrie 2004:** Fregata *Regele Ferdinand* a acostat în portul Constanța, după ce a parcurs 3080 Mm între Plymouth-Marea Britanie și Constanța.

- **2004:** La sfârșitul anului 2004, Forțele Navale au fost prima categorie de forțe complet profesionalizate.

- **1-28 februarie 2005:** Au fost reorganizate Divizioanele 67 Nave Purtătoare de Rachete și 88 Vedete Dragoare și s-a înființat Divizionul 88 Vedete Fluviale.

- **1 martie 2005:** A fost înființat Batalionul de Stat Major și Deservire al Statului Major al Forțelor Navale, prin reorganizarea Batalionului Logistic iar Comandamentul Flotilei Fluviale „Mihail Kogălniceanu” s-a transformat în Componenta Fluvială.

- **31 martie 2005:** Flotila Fluvială „Mihail Kogălniceanu” Brăila s-a transformat în Componenta Fluvială a Comandamentului Operațional Naval.

Ceremonia de schimbare a comenzii BLACKSEAFOR la Batumi. (august 2004)

Pregătirea scafandrilor EOD pentru o misiune de scufundare. (2003)

Ceremonia de comisionare a fregatei *Regele Ferdinand*. (septembrie 2004)

Fregata *Regele Ferdinand*, 2004

Schița marșului fregatei *Regele Ferdinand*, Portsmouth – Constanța. (decembrie 2004)

Prima vizită a Președintelui României, domnul Traian Băsescu, la bordul fregatei *Regele Ferdinand*. (2005)

Reuniunea comandanților Marinelor Militare de la Marea Neagră. (Constanța, 2005)

Reînființarea Divizionului 88 Vedete Fluviale. (Tulcea, iunie 2005)

Contraamiralul dr. Gheorghe Marin, șeful SMFN, la ceremonialul de plecare a fregatei *Regele Ferdinand*, la ACTIVE ENDEAVOUR. (octombrie 2005)

„Scurtând” orizontul pe Dunăre. (2005)

Întâlnirea conducerii Statului Major al Forțelor navale cu reprezentanții Clubului Amiralilor. (octombrie 2005)

- **21 aprilie 2005:** Fregata *Regina Maria* a intrat în serviciul Forțelor Navale ale României, în cadrul unui ceremonial militar și religios desfășurat pe dana „Victory” a Bazei Navale Portsmouth și a primit, în cadru festiv, pavilionul național. Între 14 - 24 iulie, nava a executat marșul de instrucție pe ruta Portsmouth – Constanța, unde a acostat oficial la 25 iulie 2005.

- **30 aprilie 2005:** Divizionul 150 Nave Purtătoare de Rachete s-a reorganizat în Divizionul 150 Rachete Navale.

- **17-18 mai 2005:** La Constanța a avut loc Reuniunea Comandanților Marinelor Militare de la Marea Neagră și Reuniunea Comitetului Comandanților Marinelor Militare de la Marea Neagră.

- **31 mai 2005:** Baza de Instrucție Navală s-a transformat în Batalionul de Instrucție al Forțelor Navale iar Comandamentul Bazei 2 Fluviale a fost desființat.

- **1 iunie 2005:** Navele Secției a II-a 142, 143, 154, 157, 163 și 165 din compunerea Divizionului 88 Vedete Fluviale au intrat oficial în serviciul Forțelor Navale Române în garnizoana Tulcea, odată cu primirea pavilionului.

- **9 iunie - 20 septembrie 2005:** Nava Școală *Mircea* a participat la Competiția Nautică Internațională „Tall Ships Race 2005”, în cadrul marșului de instrucție executat, având escale în porturile Palermo, Lisabona, Oostende, Zeebrugge, Cherbourg, Middlesbrough, Newcastle, Fredrikstad, Bremerhaven, Amsterdam, Cartagena și Tunis.

- **30 iunie 2005:** Centrul de Informatică al Forțelor Navale s-a reorganizat în Centrul de Informatică și Simulare al Forțelor Navale.

- **25 iulie 2005:** Fregata *Regina Maria* a acostat în Portul Constanța, după ce în perioada 14 - 24 iulie, a executat marșul de instrucție pe ruta Portsmouth – Constanța.

- **14 august 2005:** În cadrul unui ceremonial desfășurat în Portul Militar Constanța, Forțele Navale Române au preluat, pentru un an, comanda Grupului Navala de Acțiune Comună în Marea Neagră, BLACKSEAFOR.

- **6-27 septembrie 2005:** Nava Școală *Constanța* a participat la exercițiul multinațional „Rescuer Medceur 05” desfășurat în Georgia.

- **15 octombrie 2005:** Fregata *Regele Ferdinand* a inaugurat seria misiunilor desfășurate în Marea Mediterană în cadrul misiunii NATO „Active Endeavor” sub comanda COMNAVSOUTH.

Aspect din timpul exercițiului Litoral 2005, la bordul fregatei *Regele Ferdinand*.

Antrenamentul infanteriștilor marini în zona de responsabilitate. (2004)

Intervenția scafandrilor Forțelor Navale pentru salvarea persoanelor afectate de inundații la Costinești. (septembrie 2005)

Vedeta torpiloare *Vulcanul* (2009), în acțiune (2005)

Aspect din timpul activării Aprilie 2006 a BLACKSEAFOR. Exercițiu de transfer de materiale ușoare între fregatele Mărășești (F111) și Yıldırım (F243).

Viceamiralul dr. Gheorghe Marin, șeful SMFN, înmânând drapelul de identificare al Forțelor Navale Române, președintelui României, domnul Traian Băsescu. (decembrie 2005)

- **1 decembrie 2005:** La Palatul Cotroceni a avut loc ceremonialul militar de înmânare a steagului de identificare al Statului Major al Forțelor Navale de către viceamiralul dr. Gheorghe Marin, șeful Statului Major al Forțelor Navale, președintelui României, domnul Traian Băsescu. Steagul de identificare reprezintă un simbol care promovează spiritul de corp și de apartenență a Statului Major al Forțelor Navale la Armata României.

- **5 decembrie 2005:** Opt ofițeri de marină au început la Școala de Aplicație pentru Forțele Aeriene „Aurel Vlaicu” de la Boboc, primul curs de formare a piloților militari de elicopter.

- **30 aprilie 2006:** A fost înființată Flotila 56 Fregate Constanța, având în compunere fregatele *Regele Ferdinand*, *Regina Maria*, *Mărășești*, nava-școală și de suport logistic *Constanța* și Grupul de Elicoptere, format din trei echipaje elicoptere și un atelier de reparații. La aceeași dată, Comandamentul Operațional Naval s-a transformat în Comandamentul Flotei, Centrul Operațional de Conducere a Acțiunilor Navale, Comandamentul Flotei 56 Fregate și Grupul de Elicoptere.

- **4 iunie – 4 iulie 2006:** Certificarea unei grupe de scafandri EOD în cadrul exercițiului „Steadfast Jaguar 06”, din Insulele Capului Verde.

- **19-30 iunie 2006:** La Constanța a avut loc exercițiul Cooperative Mako 06, la care au participat nave din 9 state membre NATO, patru țări din cadrul Parteneriatului pentru Pace și două țări din cadrul Dialogului Mediteranean.

- **6 iulie 2006:** Cei opt ofițeri de marină care au urmat cursul de formare a piloților militari de elicopter la Școala de Aplicație pentru Forțele Aeriene „Aurel Vlaicu” de la Boboc, au fost brevetați ca piloți de elicopter.

- **31 august – 4 decembrie 2006:** Fregata *Regina Maria* a participat la operația „Active Endeavour” și la un stagiul de pregătire la Centrul de Pregătire și Evaluare Yıldızlar din Golcuk.

- **13 septembrie 2006:** Viceamiralul dr. Gheorghe Marin a fost investit în funcția de șef al Statului Major General, devenind primul ofițer de marină investit în cea mai înaltă demnitate militară a Armatei României.

- **31 noiembrie 2006:** La Baza 90 Transport Aerian Otopeni a avut loc festivitatea de absolvire a cursului de formare piloți militari de elicoptere de către cei opt

Locotenentul Iulian Rotaru făcând ultimele pregătiri înaintea zborului pentru brevetarea ca pilot de elicopter. (iulie 2006)

ofițeri de marină selecționați de Statul Major al Forțelor Navale.

- **1 decembrie 2006:** Un pluton de militari din cadrul Forțelor Navale Române a participat la Parada Militară din Piața Arcului de Triumf din București.

- **Ianuarie 2007:** Echipajul corvetei *Contraamiral Eustațiu Sebastian* a participat în premieră la realizarea modului de instrucție operaționale de bază sub coordonarea Centrului de Informatică, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale.

- **30 ianuarie 2007:** La sediul S.C. IAR Ghimbav Brașov a avut loc prezentarea oficială a primului zbor al elicopterului IAR PUMA Naval, cu numărul de fabricație 140. După parcurgerea testelor de încercare în zbor, acest elicopter a fost livrat Statului Major al Forțelor Navale. Cele două elicoptere livrate în 2007 au fost echipate inițial cu instalațiile necesare executării misiunilor de transport, aprovizionare nave, misiuni de cercetare-supraveghere maritimă, de căutare-salvare și evacuare medicală de la bordul fregatelor ș.a.

- **31 ianuarie 2007:** Grupul de Elicoptere al Forțelor Navale a fost redislocat din Constanța la Tuzla.

- **12 februarie – 9 martie 2007:** La sediul firmei constructoare s-a desfășurat școlarizarea personalului navigant și tehnic pentru exploatarea la sol și în zbor a elicopterului IAR 330 PUMA Naval.

- **16 februarie 2007:** Prima ediție a decernării Premiilor Clubului Amiralilor și a titlului de „Ofițerul Anului 2006”, s-a desfășurat la Cercul Militar Național.

- **5 martie 2007:** Primii soldați voluntari din cadrul Forțelor Navale, au început programul de instruire în cadrul Centrului de Instrucție al Forțelor Navale.

- **17 martie 2007:** A fost înființată Asociația Absolvenților Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” (ALUMNI).

- **Februarie-iunie 2007:** A început activitatea de zbor în Forțele Navale, odată cu zborul de recepție a elicopterului IAR 330 PUMA Naval nr. 140 la fabrica producătoare. Transportul elicopterului s-a executat pe traiectul de bază Brașov-Întorsura Buzăului-Buzău-Țândărei-Tuzla, aterizare pe Mihail Kogălniceanu, la înălțimi cuprinse între 100 și 2000 metri față de nivelul solului.

- **13 iulie 2007:** În Portul Militar Constanța s-a desfășurat ceremonia oficială de intrare în serviciul Forțelor Navale Române a elicopterului IAR 330 Puma Naval, nr. 140.

Investirea viceamiralului dr. Gheorghe Marin în funcția de șef al Statului Major General. (13 septembrie 2006)

Standul Forțelor Navale Române la MILFEST 2006.

Acțiunea TAB-urilor Batalionului de Infanterie Marină la exercițiul EUXIN 06. (noiembrie 2006)

Parada echipajelor velierelor la Genova la Regata de Grandes Veleros Mediterana 2007.

Semnarea primului contract de soldat voluntar la Centrul de Instrucție al Forțelor Navale. (martie 2007)

- **12-17 aprilie 2007:** Navale Divizionului 67 Nave Purtătoare de Artilerie au executat trageri de artilerie pe mare în raionul Midia-Vadu.

- **1 iunie 2007:** S-a înființat Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare în subordinea Statului Major al Forțelor Navale, având ca principală misiune asigurarea instruirii și evaluării structurilor și personalului marilor unități și unități din Forțele Navale.

- **25-29 iunie 2007:** În zona Porțile de Fier a avut loc exercițiul trilateral „Danube Guard 07”, la care au participat nave din România, Bulgaria și Serbia.

- **30 iunie 2007:** Centrul Operațional de Conducere a Acțiunilor Navale s-a redislocat din Constanța la Ovidiu.

- **1 iulie 2007:** Comandamentul Operațional Naval a intrat în subordinea Statului Major al Forțelor Navale, având ca principală misiune exercitarea comenzii și controlului în domeniul operațional asupra marilor unități și unităților Forțelor Navale din subordine.

- **14 septembrie – 19 noiembrie 2007:** Fregata *Regele Ferdinand* a participat la operația „Active Endeavour”, la un stagiul de pregătire cu gruparea navală SNMG-2 și a fost evaluată nivel I de interoperabilitate NATO, în cadrul exercițiului „Noble Midas 07”.

- **Septembrie 2007:** Vedetele Fluiale au executat, în premieră, trageri navale pe mare, în raionul Midia-Vadu.

- **17 noiembrie 2007:** Președintele României, domnul Traian Băsescu, a decorat Drapelul de Luptă al Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” cu „Ordinul Virtutea Maritimă în grad de ofițer cu însemne pentru pace”, la împlinirea a 135 de ani de învățământ de marină.

- **1 decembrie 2007:** Un detașament de militari din cadrul Forțelor Navale Române a participat la Parada Militară din Piața Arcului de Triumf din București

- **Februarie 2008:** A intrat în dotarea Forțelor Navale Române al doilea elicopter Puma Naval, nr. 141.

- **25 februarie 2008:** În garnizoana Babadag a avut loc ceremonialul plecării Detașamentului Român de Forțe Naționale RO FND XVI care a participat în perioada 28 februarie – 15 septembrie 2008 în cadrul forței internaționale de menținere a păcii din Kosovo, KFOR.

- **Martie-aprilie 2008:** Forțele Navale Române au asigurat securitatea maritimă pe timpul desfășurării Summitului NATO de la București, 2-4 aprilie.

- **18 mai 2008:** A fost sfințită Biserica Militară de garnizoană din Mangalia.

- **26 mai - 18 septembrie 2008:** Nava Școală *Mircea* a participat la un marș de instrucție în Marea Nordului, făcând escale în porturile Cagliari, Malaga, Rouen, Brest, Rotterdam, Copenhaga, Stralsund – Rostock, Plymouth, Lisabona, Valletta.

- **1 iulie – 31 august 2008:** Centrul de Instrucție al Forțelor Navale s-a transformat în Centrul de Instruire al Forțelor Navale Mangalia iar Divizionul 306 Nave-Școală Instrucție s-a resubordonat de la Școala

Lansarea rachetei P-21 de la bordul navei purtătoare de rachete *Lăstunul*. (2007)

Militari din grupa Force Protection a fregatei *Regele Ferdinand* la post, în timpul exercițiului NOBLE MIDAS 07.

Dispozitivul navelor participante la Ziua Marinei Române 2008, văzut din elicopterul IAR 330 Puma Naval.

Conferință de presă la bordul fregatei *Euro*, înainte de Summitul NATO de la București. (2008)

Infanteriști marini din detașamentul ROFND XVII, în patrulare în Kosovo. (2008)

de Aplicație a Forțelor Navale la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”.

- **25 august 2008:** La Babadag a avut loc ceremonialul de plecare în teatrul de operațiuni externe a Detașamentului RO FND XVII aparținând Batalionului 307 Infanterie Marină.

- **31 august 2008:** Centrul de Instrucție al Forțelor Navale s-a transformat în Centrul de Instruire al Forțelor Navale.

- **1 septembrie 2008:** Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu” și-a început activitatea în cazarma Centrului de Instruire al Forțelor Navale Mangalia, pe care l-a integrat în organica sa. La aceeași dată, Divizionul 306 Nave-Școală Instrucție s-a resubordonat de la Școala de Aplicație a Forțelor Navale la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”.

- **9 septembrie 2008:** La Babadag a avut loc ceremonialul de sosire din teatrul de operații Kosovo a Detașamentului RO FND XVI aparținând Batalionului 307 Infanterie Marină.

- **19 septembrie – 26 noiembrie 2008:** Fregata *Regele Ferdinand* a participat la operația „Active Endeavour” și a fost afirmată nivel II de interoperabilitate NATO, în cadrul exercițiului NOBLE MISAD 08.

- **1 decembrie 2008:** Un detașament de militari din cadrul Forțelor Navale Române a participat la Parada Militară din Piața Arcului de Triumf din București.

- **18 decembrie 2008:** Grupul de Elicoptere al Forțelor Navale s-a mutat la Tuzla.

- **12 martie 2009:** La Babadag a avut loc ceremonialul de sosire din teatrul de operații Kosovo a Detașamentului RO FND XVI aparținând Batalionului 307 Infanterie Marină.

- **24 martie – 15 aprilie 2009:** În zonele Rasova, Vadu – Capu Midia și Sfântu Gheorghe s-a desfășurat exercițiul bilateral româno-olandez „Cooperative Lion”, o subsecvență a exercițiului „Ideation 2009”, având ca scop întărirea relațiilor bilaterale prin planificarea acțiunilor Forțelor Navale în zona de litoral și de fluviu.

- **10 aprilie – 27 mai:** Nava Școală și de Transport *Albatros* a executat o misiune de transport specială, aducând tehnică și echipamente ale militarilor români, din Irak.

- **12 aprilie - 25 august 2009:** Nava-școală *Mircea* a participat la marșul internațional de instrucție „Sail Boston 09”, a treia traversadă a Atlanticului, participând la etapele 2, 3 și 4 ale competiției nautice „Tall Ships Atlantic Challenge 2009” și având escale în porturile Catania, Cadiz, Tenerife, Hamilton, Charleston, Boston, Ponta Delgada și Melilla.

- **6 mai 2009:** Corpul Maiștrilor Militari de Marină a sărbătorit 100 de ani de existență.

- **9 mai 2009:** Sărbătorirea Zilei veteranilor de Război la bordul fregatei *Regina Maria*.

- **17 mai 2009:** S-au împlinit 70 de ani de la intrarea în Serviciul Forțelor Navale Române a *NS Mircea*.

- **20 mai 2009:** În marile unități, unitățile, instituțiile militare de învățământ și cercurile

Fregata *Regina Maria* la operația ACTIVE ENDEAVOUR 2006.

Nava-școală japoneză *Kashima* (TV 3508) la acostarea în Dana Pasageri a Portului Constanța. (iunie 2009)

militare din cadrul Forțelor Navale fost sărbătorită Ziua Maritimă Europeană.

- **8-12 iunie 2009:** Pentru prima dată, Reuniunea anuală a Comisiei NATO de Standardizare Navală, s-a desfășurat la Constanța.

- **15-19 iunie 2009:** S-a desfășurat la Constanța și în partea de vest a Mării Negre, exercițiul bilateral româno-bulgar, MCM Poseidon 09, la care au participat dragoarele maritime *Priboy* din Bulgaria și *Locotenent Dimitrie Nicolescu* și *Sublocotenent Alexandru Axente*.

- **19-22 iunie 2009:** Vizita unei grupări de nave militare din Japonia, în Portul Constanța. Gruparea a fost formată din navele școală *Kashima* (TV 3508), *JS Shimayuki* (TV 3513) și distrugătorul *JS Yuugiri* (DD 153).

- **26 iunie – 16 august 2009:** Nava Școală și de Transport *Albatros* a executat o misiune de transport specială, aducând tehnică și echipamente ale militarilor români, din Irak, la încheierea misiunii Armatei României în acest teatru de operații.

- **25 august 2009:** Președintele României, domnul Traian Băsescu, a decorat pavilionul Navei Școală Mircea cu „Ordinul Virtutea Maritimă în grad de cavaler cu însemne pentru pace”, la împlinirea a 70 de ani de intrarea navei în serviciul Forțelor Navale Române.

- **30 septembrie – 2 octombrie 2009:** S-a desfășurat exercițiul național de nivel operativ „Rouex 09”, condus de Comandamentul operațional întrunit, la care au participat și forțe și mijloace din cadrul Statului Major al Forțelor Navale.

- **29 octombrie – 4 decembrie 2009:** Fregata *Regina Maria* a participat la operația „Active Endeavour” desfășurată în Marea Mediterană.

- **30 octombrie 2009:** Locotenentul Bogdan Curcă a devenit primul ofițer de marină, pilot comandant pe elicopterul Puma Naval iar locotenentul Cătălin Cârnu, copilot.

- **1 decembrie 2009:** Forțele Navale au participat cu efective și tehnică la parada militară organizată în București cu prilejul Zilei Naționale a României.

- **Ianuarie 2010:** Academia Navală „Mircea cel Bătrân” a obținut nivelul instituțional „grad de încredere ridicat” în urma evaluării externe a Agenției Române de Asigurare a calității în Învățământul Superior (ARACIS).

- **26 februarie 2010:** 39 de aspiranți, absolvenți ai Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” au terminat programul de 6 luni de instruire teoretică și stagiul la nave în cadrul cursului de bază, primul de acest

Antrenament în comun al elicopterelor IAR 330 Puma Naval și MH-60 de pe distrugătorul *USS Oscar Austin*.

fel desfășurat la Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”.

- **29 aprilie 2010:** Ziua Veteranilor de Război a fost sărbătorită la bordul fregatei *Regina Maria*.

- **1 mai 2010:** Nava Școală *Mircea* a executat o croazieră civilă, în cadrul unui parteneriat între Ministerul Apărării Naționale și Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

- **17 mai - 24 iunie 2010:** La Baza Mihail Kogălniceanu și în poligonul Babadag s-a desfășurat exercițiul Black Sea Rotational Force 10, la care au participat militari din România, SUA, Ucraina și Macedonia. Forțele Navale au participat cu militari din Batalionul de Infanterie Marină.

- **20-21 mai 2010:** La Eforie Nord a avut loc Reuniunea Comandanților Forțelor Navale din țările riverane Mării Negre și Reuniunea Comitetului Comandanților Forțelor Navale din țările riverane Mării Negre semnatare ale Acordului BLACKSEAFOR.

- **30 mai – 24 iunie 2010:** Nava Școală Mircea a efectuat marșul de instrucție și reprezentare făcând escale în porturile Istanbul, Brindisi, Izmir.

- **1 iulie 2010:** Ceremonia de predare-primire a funcției de șef al Statului Major al Forțelor Navale, s-a desfășurat pentru prima dată, după 1989, în Portul Militar Constanța. Noul șef al Statului Major al Forțelor Navale, contraamiralul dr. Aurel Popa, a primit steagul de identificare și marca de comandament a șefului SMFN de la viceamiralul Dorin Dănilă, fost șef al SMFN (2006-2010).

- **21-23 iulie 2010:** Fregata *Mărășești* a fost evaluată de către Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale în cadrul exercițiului Breeze/CERTEX 10, fiind certificată național nivel II pentru misiuni NATO.

- **14 august 2010:** În cadrul unui ceremonial desfășurat în Portul Militar Constanța, Forțele Navale Române au preluat, pentru un an, comanda Grupului Naval de Acțiune Comună în Marea Neagră, BLACKSEAFOR, pentru a doua oară de la înființare. Nava comandant a Grupării BLACKSEAFOR a fost, la activarea August 2010, fregata *Mărășești*.

- **22 octombrie 2010:** Aniversarea a 150 de ani de la înființarea Forțelor Navale Române. ■

Aspect de la ceremonialul de schimbare a comenzii Statului Major al Forțelor Navale. (2010)

Comandanții Marinei

Colonelul Nicolae STERIADE (22.10.1860 – 27.12.1863, colonel)

A venit în Marina Militară din Corpul Grănicerilor, fiind numit comandant al bricului-goeletă *Emma*, prima navă cu destinație militară din flota de război a Moldovei, intrată în dotare în anul 1843. În 1844 nava îndeplinea serviciul staționar în portul Galați, iar Nicolae Steriade a fost avansat la gradul de căpitan. Întrucât

în anul 1847 nava de brandvahtă *Emma* a ieșit din serviciul Flotei, ca ofițer superior a trecut la comanda Batalionului I de Marină. Începând cu anul 1854 a comandat nava de brandvahtă *Galați* de la Gura Siretului, în același an fiind avansat la gradul de colonel. În urma Congresului de Pace de la Paris (1856) au avut loc noi rectificări de graniță, Moldovei înapoiindu-i-se partea de sud a Basarabiei cu județele Cahul, Ismail și Bolgrad, iar porturile Reni, Ismail și Chilia au impus dotarea cu poliție fluvială. În aceste împrejurări, la 15 aprilie 1857 a înaintat hatmanului Moldovei, Nicolae Mavrocordat, un raport în care releva necesitatea asigurării controlului „pe toată întinderea Dunării până la Mare”, control pentru care trebuia afectat „un număr de marinari și vasă”. În același raport relata cum a plecat pentru a recunoaște noua frontieră pe apă, care

Colonel Constantin PETRESCU (27.12.1863 – 11.02.1866 locotenent-colonel)

S-a numărat printre primii ofițeri ai Flotei Munteniei, fiind comandantul celor trei șalupe canoniere intrate în dotare în 1845. La 10 iulie 1845, locotenentul Constantin Petrescu din Regimentul nr. 3 raporta spătarului Constantin Ghica, șeful oștirii că, fiind însărcinat să întâmpine cele trei ambarcațiuni sosite de la Titel la Vârciorova, le-a recepționat și este în așteptarea unor noi ordine. În aceeași zi, a primit dispoziții privitoare la instrucția echipajelor șalupelor. Prin Decretul nr. 122 din 5 iulie 1850, flota Munteniei s-a constituit într-un corp aparte, căpitanul Constantin Petrescu fiind numit primul comandant al acestuia. În perioada războiului Crimeei, șalupele canoniere ale flotei muntene au îndeplinit misiuni de luptă în folosul armatei ruse. Într-un raport din 21 iunie 1854 se arată că șalupele erau solicitate să treacă

punea Moldova în legătură directă cu nord-estul Dobrogei, respectiv cu Delta Dunării. În vederea supravegherii acestei frontiere extinse, a elaborat un proiect pentru înființarea unei flote pe Dunăre. În acest proiect arăta că pentru buna organizare a pazei porturilor Moldovei erau necesare un vapor cu o putere de cel puțin 50 CP pentru portul Galați, cu bărcile aferente, și șase șalupe canoniere. Odată cu unirea Principatelor în anul 1859, a fost numit comandantul Flotei Moldovei, iar în 1860, când prin O.Z. din 6 octombrie, ministrul de Război, generalul Ion Emanoil Florescu, a decretat ca flota de pe întregul curs al Dunării să formeze un singur corp, a fost numit provizoriu comandant superior al flotei, fiind însărcinat prin același ordin să inspecteze flota din Moldova. Aprobând cele cuprinse în Ordinul ministrului de Război, prin O.Z. nr. 147 din 22 octombrie 1860 domnitorul Alexandru Ioan Cuza a decretat unirea definitivă a flotelor din cele două principate, întărindu-l în același timp în funcția de comandant superior al întregului corp. În acești ani a început procesul de modernizare a uniformei marinarilor, s-au luat măsuri pentru pregătirea corespunzătoare a personalului de specialitate al Marinei Militare, organizându-se *primul concurs* pentru Școala Navală din Brest. În decembrie 1863 a fost numit inspector al cordonului Dunării, făcând parte din statul-major al Inspecției din București, subordonat Corpului Grănicerilor. În anii următori a făcut parte în continuare din statul-major al Inspectoriei 1 sau al Inspectoriei 2 din Corpul Grănicerilor. A fost primul comandant al Flotei Moldovei și *primul comandant al Flotei unite a Principatelor Române*.

în Dobrogea „*tunuri, care cu fân și alte asemenea poveri*”. După Unirea Principatelor, prin O.Z. din 6 octombrie 1860, ministrul de Război, generalul Ioan Emanoil Florescu, a dispus unirea flotelor celor două principate într-un singur corp, Constantin Petrescu fiind numit ajutor al colonelului Steriade, primul comandant al Flotei. Prin același ordin, a primit misiunea să inspecteze Flota Munteniei, în scopul completării și îmbunătățirii materialului și efectivelor noului corp de flotilă înființat. Prin O.Z. nr. 174 din 22 octombrie. 1860 s-a decretat unificarea definitivă a flotelor, căpitanul Constantin Petrescu fiind întărit în funcția de ajutor al comandantului Corpului Flotei. A fost comandantul Corpului Flotei între 5 august 1864 și 1866. În scopul unei administrări eficiente a Flotei, a mutat comandamentul Flotei de la Ismail la Brăila, în locul numit „Pescăria”. La 24 ianuarie 1863 a fost avansat la gradul de locotenent-colonel iar la 24 ianuarie 1865 la gradul de colonel.

Militare Române

Maiorul Scarlat MURGULEȚ (11.02.1866 – 17.03.1867, maior)

În septembrie 1849 a intrat în Legiunea de Cadeti, înființată în Moldova în anul 1845, cu scopul de a oferi instrucția și educația necesare ofițerilor oștirii principatului, absolvind cursurile în anul 1851. La 4 decembrie 1854 a fost încadrat în Flotilă, în calitate de comandant al Punctului Ismail. Prin Ordinul de Zi

din 6 octombrie 1860, în urma unificării provizorii a flotelor celor două principate, a fost numit comandantul Punctului Galați. Prin Î.O.Z. nr. 74 din 27 martie 1861 a fost mutat din flotilă, devenind comandantul Divizionului I din Regimentul de Jandarmi. La 24 ianuarie 1865 a fost desemnat ajutorul colonelului Constantin Petrescu, șeful flotei. În luna febr. 1866 a primit funcția de comandant al flotei. Prin Decretul din 17 martie. 1867 s-a retras din armată. Prin Î.D.R. nr. 514 din 5 aprilie 1867 a fost rechemat în Corpul Grănicerilor, fiind numit șeful Batalionului IX Bolgrad.

General de brigadă Emanoil BOTEANU (17.03.1867 – 30.04.1867 maior)

A făcut parte din prima promoție a Școlii Militare din București, pe care a absolvit-o la 7 aprilie 1856. Și-a continuat studiile în Franța, luând parte și la manevrele armatei franceze în tabăra de la Châlons. După înființarea Statului Major General a

fost încadrat în cadrul Secției a III-a. În perioada 1 aprilie 1863–1 aprilie 1864 a activat în cadrul Regimentului 7 Infanterie. După această dată, a revenit în cadrul S.M.G. până la 1 noiembrie 1864, când a fost trimis de către domnitorul Alexandru Ioan

Cuza ca observator pe frontul american, unde se desfășura confruntarea armată dintre Nord și Sud. În America, s-a bucurat de o atenție deosebită, fiind primit de secretarul Departamentului de Stat și de ministrul american interimar de război. Repartizat pe lângă armata de pe Potomac a generalului George Gordon Meade, a cunoscut îndeaproape organizarea unităților nordiste, a studiat lucrările de fortificații, a analizat sistemul de recrutare a combatanților, urmărind și modul în care se făcea instruirea militarilor. La 25 martie 1865 a participat la bătălia de la fortul Stadman, inspectând împreună cu generalul Humphrays liniile tirailorilor. Trimise în țară, constatările și observațiile sale au fost publicate în revista „România Militară”, printre întemeietorii căreia s-a aflat și în „Monitorul Oastei”, constituind singurele mărturii cunoscute până acum ale unui român despre sfârșitul războiului civil american. La înapoierea în țară, în septembrie 1865, a revenit la S.M.G. ca șef de stat-major al Diviziei a IV-a. Prin Decretul din 17 martie 1867 a fost numit comandantul Flotei. Prin O.Z. pe oaste nr. 98/1867, a fost trecut în Corpul de stat-major și numit șef de stat-major al Diviziei a II-a Teritoriale, începând cu 1 mai 1867. Din luna decembrie 1868 a îndeplinit funcția de director în Ministerul de Război. În timpul Războiului de Independență a îndeplinit funcția de șef de stat-major al Corpului de Observație și apoi șef de stat-major al Diviziei a IV-a, glorioasă în luptele de la Plevna. După război, a revenit la Regimentul 7 Dorobanți Prahova, iar la 1 august 1880 a fost numit comisar permanent în Consiliul Superior al Armatei. A îndeplinit apoi succesiv funcțiile de șef de stat-major al Diviziei 4 Teritoriale (1881), comandantul Regimentului 6 de Linie (1883), comandantul Regimentului 13 Dorobanți (1887), comandantul Regimentului 6 Linie (1888), comandantul Regimentului 3 Dorobanți și al Brigăzii 4 Infanterie (1889). La 1 mai 1893 s-a retras din armată.

Distincții/decorații: Pentru curajul dovedit în luptele din zilele de 27, 30 și 31 august 1877, respectiv 6 septembrie 1877, a fost decorat cu Medalia „Virtutea Militară”, iar pentru alte fapte de arme cu Ordinul „Steaua României” în grad de ofițer, Crucea „Trecerea Dunării” și Medalia „Apărătorii Independenței”, „Semnul onorific de argint pentru serviciul militar de 18 ani” (1879), „Semnul onorific de aur pentru serviciul de 25 de ani”, Ordinul „Coroana României” în grad de comandor (1882).

Colonel Anton BARBIERI
(30.04.1867 – 01.01.1874, maior)

Originar din Italia, a venit către mijlocul secolului al XIX-lea din arhipelag la bordul unei corăbii în Marea Neagră. Naufragiind în zona gurilor Dunării, s-a stabilit în portul Galați, unde a intrat în 1845, cu gradul de soldat, în Corpul Șalupierilor, înființat în Moldova sub caimacanul Vogoride. S-a stabilit în Galați,

unde a fost comandantul Gărzii Civile. A fost instructor al echipajelor șalupelor canoniere moldovenești și comandantul goetei *Natalia*. Părăsind flotila moldoveană, în 1852 s-a înrolat în Marina rusă, pentru a participa la acțiunile de luptă din războiul Crimeei. Sub comanda amiralului Pavel Stepanovici Nahimov, a participat la lupta navală de la Sinope (1853), în care flota otomană a fost distrusă. După încheierea războiului s-a întors la Galați, la 17 noiembrie 1857 fiind reprimat în Flotila Moldovei. Numărându-se printre primii ofițeri ai Flotilei Moldovei, prin O.Z. din 6 octombrie 1860 a fost numit comandantul Punctului Ismail. La 30 august 1863 a fost desemnat comandantul navei *România*, primul bastiment al Principatelor Unite, lansat la Giurgiu la 2 august 1864. Sub comanda sa, nava a fost utilizată în special pentru călătoriile pe Dunăre ale domnitorului și familiei acestuia. Prin Decretul din 23 aprilie 1867 a fost numit comandantul Flotilei. Organizată prin Î.D. nr. 376 din 16 martie 1867 în Corpul Flotilei, format din două companii, în august 1867 aceasta și-a mutat reședința de la Brăila la Galați, unde a fost instalată în localul destinat cazarmei Flotilei. Ulterior, în serviciul Flotilei au intrat yachtul regal *Ștefan cel Mare* și canoniera *Fulgerul*. În acești ani s-a continuat pregătirea ofițerilor necesari Corpului Flotilei la școlile navale din străinătate și modernizarea ținutelor de marină, prin stabilirea în anul 1873 a noilor uniforme. Pentru pregătirea cadrelor de marină, în anul 1872 a fost înființată Școala Flotilei pentru ofițeri și subofițeri.

Distincții/decorații: Prin Brevetul din 27 noiembrie 1873 a fost autorizat să poarte „Semnul onorific de argint pentru serviciul militar de 18 ani”.

Contraamiralul Nicolae DUMITRESCU-MAICAN
(01.01.1874 – 10.12.1874, maior;
01.04.1877 – 01.12.1877, maior;
08.04.1879 – 10.05.1888,
locotenent-colonel)

La 17 ianuarie 1863 s-a prezentat la concursul organizat de Ministerul de Război pentru desemnarea candidaților care urmau să fie trimiși la o școală navală, trecând cu succes probele. Prin Î.O.Z. nr. 924 din 26 septembrie 1866, domnitorul Alexandru Ioan Cuza i-a aprobat să urmeze timp de doi ani Școala Navală din Brest. De

la 1 august 1863 s-a numărat printre elevii Școlii Navale din Brest, pe care a absolvit-o la 1 august 1865. Totodată, i s-a acordat o bursă pentru încă doi ani în vederea specializării pe care a făcut-o pe nava-școală de aplicație *Jean Bart*. Întors în țară, a activat în calitate de comandant al bastimentului *România*, singura navă de război a Flotilei Române (1 martie 1868–ianuarie 1871). A fost comandantul navei *Ștefan Cel Mare*, cu care a executat, în premieră pentru o navă militară românească, un marș pe Dunăre până la Budapesta (ianuarie 1871–1 ianuarie 1874). Avansat maior, a fost numit comandantul Flotilei (1 ianuarie - 10 decembrie 1874). Sub comanda sa, Flotila și-a sporit pe de o parte parcul de nave prin comanda în Șantierul „Yarrow” din Londra a unei șalupe torpiloare, prin amenajarea unei șalupe cu vele și prin intrarea în serviciu a canonierei *Fulgerul*. Pe de altă parte, Atelierul Flotilei a fost înzestrat cu sculele necesare fabricării minelor și accesoriilor acestora, fapt care a marcat începuturile dotării cu arme sub apă a Flotilei române. Tot în această perioadă au fost elaborate primele regulamente: „Regulamentul îndatoririlor comandanților de bastimente”, „Regulamentul serviciului interior la bord”, „Regulamentul pentru angajarea ampoiaților civili” și „Regulamentul de administrație și contabilitate a Corpului Flotilei”. Rechemat în activitate, la 1 ianuarie 1876 a fost numit ofițer de stat-major al Marinei, funcție în care s-a distins prin maniera de rezolvare a unor probleme de organizare generală a armatei. La 1 aprilie 1877 a fost

numit comandantul Flotilei. La 28 aprilie 1877 i s-a încredințat comanda bateriilor de coastă de la Calafat care, în cea mai mare parte, erau încadrate cu marinari și comandate de ofițeri din Flotilă. Sub comanda sa, cele 8 baterii de coastă de la Calafat au obținut rezultate deosebite în timpul tragerilor de artilerie executate asupra Vidinului și au scufundat monitorul *Podgoriçe*. Începând cu 8 aprilie 1879, i-a fost încredințată comanda Corpului Flotilei. În acești nouă ani a militat pentru crearea unei flote militare la Dunăre și mare, capabilă să apere oricând frontierele pe apă ale țării. Din fondurile alocate de Ministerul de Război prin Legea din 7 februarie 1879 pentru repararea și dezvoltarea parcului de nave militare, a folosit o parte pentru mărirea și modernizarea Atelierului de Reparații de la Galați, transformat la 27 august 1879 în Arsenalul Flotilei, iar o altă parte pentru construcția canonierei *Grivița*. În Arsenalul Flotilei au fost reparate navele *România* și *Fulgerul* iar nava *Ștefan cel Mare*, care necesita schimbarea căldărilor, a fost trimisă la Șantierul Naval din Budapesta. În anul 1880 canoniera *Grivița* a fost recepționată la Șantierul constructor din Trieste, fiind adusă în țară de însuși comandantul Flotilei. La 3 octombrie 1881 s-a aprobat „Regulamentul de înființare și funcționare a Școlii Copiilor de Marină”. În același an, împreună cu căpitanul Ioan Isvoranu, a plecat în Anglia pentru a studia posibilitățile de construire a unor noi nave necesare Corpului Flotilei române. Cu această ocazie, au fost comandate la șantierele „Thames Iron-Works” din Londra un bric cu vele și vapor și mai multe nave fluviale. La 31 ianuarie 1882, în prezența sa a fost inaugurată Școala de Marină, iar la 12 august 1882 a intrat în dotarea Flotilei bricul *Mircea*, prima navă-școală românească. După armare, sub comanda colonelului Maican, bricul *Mircea* a ieșit în mare în primul său marș de instrucție, navigând până la Constanța și întorcându-se la Galați după efectuarea mai multor manevre. În toamna anului 1882 au intrat în dotarea Flotilei șalupele de poliție *Rahova*, *Opanez*, *Smârdan*, *Poterașul*, *Sentinela*, *Vegheatorul*, *Grănicerul*, *Pandurul*, puitorul de mine *Alexandru cel Bun* și torpiloarele *Șoimul* și *Vulturul*, înfăptuindu-se astfel primul program de dotare cu nave al Flotilei din perioada postbelică. În urma înnoirilor produse și a sporirii atribuțiilor Flotilei, comandantul Flotilei a propus proiectul unei noi Legi de organizare a Flotilei. Prin această lege, promulgată în anul 1886, Corpul Flotilei a fost echivalat cu un comandament de corp de armată. Din inițiativa sa, s-a trecut la înfăptuirea celui de-al doilea program de dotare cu nave a Flotilei, în acest scop fiind comandate în Anglia un crucișător și trei canoniere, iar în Franța trei torpiloare. În

urma neînțelegerilor iscate în privința modului în care au fost făcute aceste comenzi, a fost acuzat de corespondență pentru furnituri militare cu un oarecare Broad Well, fiind judecat la 28 martie 1888 de către Consiliul de Război, condamnat și degradat. A fost grațiat de către regele Carol I. Procesul intentat a determinat înlocuirea sa de la comanda Flotilei, la 10 mai 1888, cu colonelul Ioan Murgescu.

Supranumit „ctitorul Marinei Militare”, s-a stins din viață la 56 de ani, fiind înmormântat în cimitirul „Eternitatea” din Galați.

Distincții/decorații: Ordinul „Steaua României” în grad de ofițer, Medalia „Virtutea Militară” de aur, Medalia „Apărătorii Independenței”.

Viceamiralul Ioan MURGESCU

(10.12.1874 – 01.04.1877, maior;
01.12.1877 – 08.04.1879, locotenent-colonel;
10.05.1888 – 01.04.1901, colonel).

După absolvirea liceului, în martie 1864 a câștigat concursul organizat de Ministerul de Război pentru trimiterea unui elev la Școala Navală din Brest. După absolvire, la 1 august 1866 a fost autorizat să efectueze un voiaj de instrucție cu nava-școală franceză *Jean Bart*. La 10 noiembrie 1868 a fost numit secund pe nava *Ștefan cel Mare*. La 1 ianuarie 1871 a fost desemnat comandantul navei *România*. Numit comandantul canonierei *Fulgerul*, în perioada octombrie 1873–aprilie 1874 a comandat pentru prima dată o navă românească de război, în Marea Mediterană și Marea Neagră pe timpul marșului plin de peripeții pentru aducerea ei în țară, de la Toulon la Galați. La 19 aprilie 1874 a preluat comanda navei *Ștefan cel Mare*. La 10 decembrie 1874 a fost numit provizoriu în funcția de comandant al Flotilei, în locul maiorului Maican, care s-a retras din cadrele active. La 6 iunie 1875 a fost titularizat în funcția de comandant al Flotilei. În această perioadă s-a format, în premieră națională, o mică divizie, compusă din navele *Ștefan cel Mare*, *România* și *Fulgerul*. Sub comanda sa, în perioada 11-27 octombrie 1875 aceste nave întrunite au efectuat instrucția în comun, constând din exerciții și trageri de artilerie asupra unor ținte

plutitoare în scopul deprinderii navigației, pregătirii timonierilor și tunarilor. În mai 1877 a fost atașat pe lângă comandantul Flotilei ruse de Dunăre, iar în noaptea de 12/13 mai 1877, la bordul șalupei *Rândunica*, aflată în fruntea unei formații de patru șalupe torpiloare, a participat la atacul cu torpile de școndru asupra monitorului otoman *Seifi*, pe care l-a scufundat. A participat apoi, cu navele *Rândunica* și *Fulgerul* la instalarea unor baraje de mine pe Dunărea de Jos, pentru a proteja Brăila împotriva unor eventuale atacuri ale navelor otomane care ar fi putut ieși din Canalul Măcin. A lua parte în campanie între 29 aprilie 1877 - 5 august 1878. La 1 decembrie 1877 a revenit la comanda Corpului Flotilei, preocupându-se atât de repunerea în stare de operativitate a navelor care participaseră la operațiuni, cât și de amenajarea militară a porturilor maritime și fluviale. La 8 aprilie 1879 a preluat comanda Arsenalului Flotilei din Galați. În aprilie 1881 a fost numit comandantul Școlii Fiilor de Militari din Iași, în mai 1882, inspector al Navigației și Porturilor iar la 1 august 1886 a fost numit șeful Depozitului și Diviziunii Echipajelor, din care făceau parte trei companii: Compania de Instrucție, Compania de Torpilor și Compania Navelor în Rezervă, navele *România*, *Mircea*, *Grivița* și Școala Copiilor de Marină. La 10 mai 1888 a fost desemnat comandantul Corpului Flotilei. În anul 1893 s-a înființat sub direcția sa Școala de Cadre a Flotilei. În 1899 a dispus executarea unor manevre navale la care au participat navele ambelor divizii, Divizia de Mare de la Constanța și Divizia de Dunăre de la Galați.

S-a stins din viață la 67 de ani, numele său a fost acordat puitorului de mine *Amiral Murgescu*, prima navă românească de război construită în România, lansată la apă la Galați, la 14 ianuarie 1939, puitorului de mine 271, Școlii Militare de Maiștri a Forțelor Navale din Constanța, precum și Școlii nr. 2 din localitatea Valu lui Traian.

Distincții/decorații: Ordinul rus „Sf. Vladimir” clasa a IV-a cu spade și rozetă (1877, *primul ofițer din armata română decorat de țarul Rusiei* în această campanie militară), Ordinul „Steaua României” (Î.D.R. nr. 1 240 din 30 mai 1877), Medalia comemorativă rusă, Medalia „Apărătorii Independenței” și Crucea „Trecerea Dunării” (1878), „Semnul onorific pentru 18 ani de serviciu”, Ordinul „Coroana României” în grad de comandor (1888), Ordinul „Maurizio și Lazzaro” în grad de comandor (1892), Ordinul „Francisc Iosif” în grad de mare cruce (1896), Ordinul „Coroana Rusiei” clasa I (1899), Ordinul „Steaua României” în grad de comandor (1901), Ordinul „Steaua României” în grad de mare ofițer (1906), Ordinul „Carol I” în grad de comandor (1910) și Ordinul rus „Sf. Stanislas” clasa I.

Contraamiralul Emanoil KOSLINSKI (01.04.1901 – 01.04.1909, comandor)

A absolvit Școala Navală din Brest (1874), au efectuat instrucția practică la bordul fregatei franceze *La Renommée*, iar în anul 1875 a plecat la Școala Specială de Torpile (Mine) din Kronstadt, baza flotilei ruse din Marea Baltică, unde timp de doi ani s-a specializat în Arme sub Apă. A activat inițial în Corpul Flotilei (20 iulie 1874), în anii 1877-1878 îndeplinind diverse misiuni de luptă. Odată cu înființarea bateriilor de coastă de la Calafat, s-a numărat printre ofițerii de marină care au încadrat aceste baterii. La 8 aprilie 1881 a fost repartizat la Arsenalul Flotilei. În 1882, a făcut parte din primul stat-major al bricului *Mircea*. În același an, s-a numărat printre profesorii Școlii Copiilor de Marină din Galați, îndeplinind și funcția de subdirector. Întrucât la 1 ianuarie 1882 se înființase pentru prima dată în flota română o Secție de Torpilor, în cursul anului a instruit efectivul acestei secții, participând activ la organizarea Corpului Apărării Submarine. Acesta și-a început activitatea la 1 aprilie 1883, cu un efectiv de 45 de oameni, care au format echipajul puitorului de mine *Alexandru cel Bun* pus sub comanda sa, precum și al torpiloarelor *Șoimul* și *Vulturul*. Acest grup de nave a efectuat în anul 1883 exerciții de minare pe Brațul Sf. Gheorghe și a executat sondaje pe Dunărea de Sus până la Turnu Severin și pe țărmul Mării Negre până la Mangalia, pentru determinarea punctelor adecvate instalării barajelor de mine. La 17 decembrie 1886 a trecut la Arsenalul Flotilei iar la 24 aprilie 1887 a fost numit șef de stat-major la Comandamentul Flotilei. În această calitate a făcut parte din comisia trimisă în Franța și Anglia pentru supravegherea construcției torpiloarelor, crucișătorului, a unor canoniere, precum și a tunurilor tip „Nordfeldt” cu afeturi și muniția lor. În 1890 a preluat comanda bricului *Mircea*, iar în 1891 a îndeplinit și funcția de inspector al Porturilor. La 10 mai 1894 a preluat comanda crucișătorului *Elisabeta*. La 15 noiembrie 1894 a fost numit șeful Direcției a V-a a Flotilei din Ministerul de Război. În 1897 a fost

numit directorul Marinei în Ministerul de Război. Sub direcția sa, Marina a fost înzestrată cu o serie de manuale și regulamente precum „Manualul apărării submarine” partea a II-a, „Manualul scafandului”, „Cartea de semnale pentru Marina Militară”, „Codul internațional de semnale”, „Regulamentul serviciului de bord și mărcile distinctive”. La 1 aprilie 1898 a fost numit șef de stat-major la Comandamentul Flotilei iar la 8 aprilie i s-a încredințat comanda Diviziei de Mare, înființată în acel an, rămânând în continuare și director al Marinei în Ministerul de Război. Sub comanda sa, în luna septembrie 1903 s-au executat la Constanța manevre și evoluții, la care au participat toate navele Marinei Militare. La 10 mai 1906 a fost numit inspector general al Marinei, perioadă în care în Marina Militară s-a înfăptuit cel de-al treilea program de dotare cu nave de luptă: în 1907, la Galați au fost lansate patru monitoare și opt vedete fluviale, care au format prima Escadră de Dunăre.

A murit la 57 de ani, la București. În ziua înmormântării, echipajul crucișătorului *Elisabeta* i-a dat onorul, executând câte o lovitură de tun din oră în oră pe timpul zilei, iar la coborârea pavilionului 17 lovituri de tun.

Distincții/decorații: Ordinul „Steaua României” clasa a V-a, Ordinul „Sf. Stanislas” clasa a III-a cu spadă și rozetă, Crucea „Trecerea Dunării”, Medalia „Apărătorii Independenței” și Medalia comemorativă rusă 1877/1878, Ordinul „Coroana României” în grad de cavaler, Ordinul „Crucea de Takovo” clasa a IV-a conferit de Regele Serbiei Milan I (1884), „Semnul onorific de argint pentru 18 ani de serviciu” (1889), Ordinul „Coroana României” clasa a IV-a (1893), „Steaua României” clasa a IV-a (1897), „Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu” (octombrie 1897), „Ordinul Suedez al Spadei” clasa a IV-a în grad de comandor (1897), Ordinul german „Coroana Prusiei” clasa a II-a (1899), Ordinul „Albrecht” în grad de ofițer (1899), Ordinul suedez „Spada” în grad de comandor (1897), Ordinul „Maurizio și Lazzaro” în grad de comandor (1901), Ordinul rus „Sf. Stanislas” clasa a II-a cu placă din partea țarului Nicolae al II-lea, Însemnul special de ofițer torpilor, în calitate de absolvent al Școlii de Torpile din Kronstadt, conferit de Marele Duce Alexandru Mihailovici, Ordinul „Coroana României” în grad de comandor (1902), Ordinul bulgar „Meritul Militar” în grad de mare ofițer (1903).

Contraamiralul Sebastian EUSTAȚIU (01.04.1909 – 09.01.1917, contraamiral)

A absolvit Școala Fiilor de Militari din Iași (1875), Școala de Ofițeri din București (1877) și Școala Navală din Brest. După absolvire, s-a ambarcat pe nava franceză *La Loire* cu care, în anii 1884-1885, a efectuat ocolul pământului. Repartizat la Regimentul 4 Linie, a participat la Războiul de Independență, distingându-se în timpul luptelor de la Grivița și Smârdan. A activat la Regimentul 4 Infanterie (1877-1879), Corpul Flotilei (1879-1886), comandantul șalupei *Smârdan* (1883), a fost ofițer secund pe bricul *Mircea* (8 aprilie-14 octombrie 1886), comandantul canonierei *Grivița* (1886-1888), comandantul bricului *Mircea* (1 mai-1 octombrie 1888), directorul Școlii Copiilor de Marină (1888-1889), comandantul Companiei Vaselor pe crucișătorul *Elisabeta* în cadrul Depozitului Flotilei (1889-1890), comandantul yachtului regal *Ștefan cel Mare* (1890-1892), căpitan de port clasa I la Căpitania portului Constanța din cadrul Inspectoratului Porturilor (1892-1895), respectiv al portului Brăila (1895-1896), secund pe crucișătorul *Elisabeta* (1898-1899), șef de stat-major la comandamentul Flotilei (1900-1901), directorul Arsenalului Marinei (1904-1908), comandantul Diviziei de Dunăre (1908-1909), comandantul Marinei Militare (1909-1917). Prin transformarea în 1909 a Școlii de Aplicații a Sublocotenenților în Școala Navală Superioară și a Școlii de Marină în Școala de Submecanici și Submaștri de Marină, învățământul de marină a cunoscut o evidentă îmbunătățire calitativă. Sub conducerea sa fermă, Marina a dat în 1913 un sprijin valoros armatei, elogiat în revista „Marea Noastră” de contraamiralul Ion Georgescu. În 1914 au fost comandate patru distrugătoare în Italia și un submarin în Franța, nave care însă n-au mai putut fi aduse în țară până la declanșarea Primului Război Mondial. În perioada neutralității armate a României a propus și a insistat în numeroase rânduri pentru întreprinderea unor măsuri de dotare corespunzătoare cu armament și de pregătire de luptă a Marinei Militare. În primul an de război 1916-1917 a condus Comandamentul

Marinei, cu sediul la Galați, care avea în subordine Serviciul Transporturilor, Apărarea Maritimă a Sectorului Sulina, Apărarea Podului de la Cernavodă-Fetești, Depozitele Generale de la Galați, Arsenalul Marinei, Șantierul Naval Fernic și Corpul de Aviație. În urma schimbărilor care au fost operate în corpul de comandă al armatei, la 9 iunie 1917 a fost numit director superior în cadrul Direcției Marinei din Ministerul de Război. A lucrat la Iași în această funcție până la data de 31 august 1917 când a demisionat, fără însă a fi trecut în cadrele de rezervă ale armatei. În anii următori și-a continuat activitatea în folosul Marinei, fie prin scris, fie în Parlamentul țării, ca senator de drept în timpul primei guvernări a mareșalului Alexandru Averescu. A avut inițiativa instituirii din veniturile personale a unor premii pentru orfanii marinarilor din Orfelinatul de la Țiglina.

Distincții/decorații: Ordinul „Steaua României” clasa a V-a, Crucea „Trecerea Dunării”, Medalia „Apărătorii Independenței” și „Medalia comemorativă” rusă (1897), Ordinul „Crucea României” clasa a V-a și clasa a IV-a și Ordinul francez „Legiunea de Onoare” în grad de ofițer (1894), „Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu” (1899), Ordinul rus „Sf. Ana” clasa a II-a (1901, cu prilejul vizitei cuirasatului rus „ROSTISLAV” și a unei escadre ruse), Ordinul „Steaua României” în grad de ofițer (Î.D.R. nr. 1609/1902), Ordinul rus „Sf. Stanislas” (1903), Ordinul austriac „Coroana de fier” clasa a II-a (1909), Ordinul „Coroana României” în grad de comandor (1910), Ordinul sârbesc „Sf. Sava” clasa I și Ordinul rus „Sf. Ana” clasa I (1912), Ordinul rus „Sf. Stanislas” clasa I și Ordinul „Steaua României” în grad de comandor (1914), Medalia „Avântul Țării” (1913).

Contraamiralul Nicolae NEGRU

(09.01.1917 – 01.06.1918, comandor)

A absolvit Școala de Marină din Galați (1884), Academia Navală din Livorno, fiind ambarcat pe *Vittorio Emanuele* și *Vettor Pisani* (1889). A activat la Depozitele Flotei, fiind ambarcat pe *Alexandru cel Bun*, torpilorul *Zborul* și șalupele *Openez* și *Rahova* (1889). Între anii

1893-1895 a fost comandant pe *Alexandru cel Bun* și torpilorul *Năluca*. În 1897 a preluat comanda canonierei *Fulgerul*, respectiv a puitorului de mine *Alexandru cel Bun* din cadrul Diviziei de Dunăre. În 1900 s-a mutat la Apărarea Porturilor Fluviale, în calitate de comandant al Companiei Chilia și al canonierei *Fulgerul*. În perioada 1901–1903 a fost detașat la S.M.R., comandând succesiv cargoul *Turnu Severin* și pasagerul *Principesa Maria*. Din aprilie 1904 a fost șeful Serviciului de Artilerie și Torpile din cadrul C.M.M. La 1 aprilie 1905 fost numit căpitanul portului Constanța. În iunie 1905, cu prilejul prezenței în portul Constanța a cuirasatului rus *Cneaz Potemkin Tavriceski*, deturnat de marinarii insurgenți, a reușit să determine echipajul cuirasatului să predea nava autorităților române și să debarce în portul Constanța. La 1 aprilie 1906 a fost detașat la Inspectoratul Navigației și Porturilor, la Galați. În 1907 a revenit pe crucișătorul *Elisabeta*, apoi i s-a încredințat comanda bricului *Mircea*. La 8 aprilie 1909 a fost mutat șef de stat-major în C.M.M. și ales membru în Consiliul de onoare al Marinei Militare. În aceeași perioadă a funcționat și ca profesor al Școlii Navale Superioare din Constanța, unde a predat cursurile de Navigație și Manevre, redactând cursul de „Apărări submarine”. A fost ulterior numit profesor de limbă italiană la Școala Superioară de Comerț, respectiv director al Marinei în Ministerul de Război. În octombrie 1910 a fost desemnat comandantul crucișătorului *Elisabeta*, cu care a desfășurat programul de instrucție practică a elevilor Școlii de Artilerie, Geniu și Marină. În iunie 1913, odată cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Balcanic, a fost mobilizat la partea activă. A fost subșef de stat-major la C.M.M. (1913-1914), comandantul Depozitelor Generale (1915), director al Marinei în Ministerul de Război (1 aprilie 1916) și comandantul Escadrei de Dunăre (15 mai 1916). La 15 decembrie 1916 a fost numit comandantul Flotei de Operațiuni pe Dunăre, iar la 8 ianuarie 1917 a fost desemnat comandantul Marinei. La 1 iunie 1918 a preluat comanda Diviziei de Mare, până în 1925, când a trecut în rezerva armatei, a fost membru în Comitetul Consultativ al Marinei și comandant superior al Școlilor Marinei.

Distincții/decorații: Ordinul bulgar „Sf. Alexandru” clasa a V-a, Ordinul „Coroana României” în grad de cavaler (1900), Ordinul „Steaua României” în grad de cavaler (1905), „Semnul onorific pentru 25 de ani de serviciu”, Ordinul „Coroana României” în grad de ofițer, Ordinul rus „Sf. Stanislas” în grad de comandor, Medalia „Avântul Țării” din 1913, Ordinul „Steaua României” în grad de ofițer, Ordinul „Sf. Vladimir” clasa a III-a cu spade.

Viceamiralul Constantin BĂLESCU

(01.06.1918 – 03.11.1920, contraamiral)

La 15 septembrie 1881, a reușit la concursul care desemna candidații pentru Școala Navală din Brest. Devenit aspirant în Marina franceză, între 1882-1883 a efectuat o călătorie în jurul lumii la bordul navei-școală franceze *Reine Blanche*. În primii ani de activitate a ocupat o serie de funcții în cadrul Inspectoratului Porturilor. A fost ambarcat pe o șalu-pă de grăniceri (1886), bricul *Mircea* (1887), șalu-pa *Smârdan* și șalu-pa *Rahova* (1887). În perioada 1 mai 1889–1 mai 1892 a fost imbarcat ca ofițer de calcule și tir pe crucișătorul *Elisabeta*. La 10 mai 1891 a fost repartizat la Arsenalul Flotei, la 8 aprilie 1892 a revenit la Inspectoratul Porturilor, unde a îndeplinit funcția de comandant al Companiei I a portului Sulina și al staționarului *Bistrița*, navă destinată serviciului de carantină. Din aprilie 1897 a preluat funcția de comandant secund al crucișătorului *Elisabeta* iar în aprilie 1898 a fost numit comandantul bricului *Mircea*. Odată cu punerea în aplicare a Legii de organizare a Marinei Militare din 1898 și cu mutarea Școlilor Marinei la Constanța, la 1 octombrie 1898 a devenit comandantul acestora. Aflat la conducerea Școlilor Marinei, a redactat cursurile „Războiul maritim”, „Cursul de navigație și hidrografie” și „Morala militară” care, expunând principii și metode de acțiune ale Marinei Militare, precum și norme de educație morală întemeiate pe cultul datoriei și al patriei, au constituit o bază de cunoștințe profesionale și etice pentru ofițerii care au frecventat aceste școli sau Școala de Război, unde a fost profesor și director. Din aprilie 1901 a preluat comanda crucișătorului *Elisabeta*. Între 1902-1905 a funcționat la Administrația Centrală a Războiului. La 1 aprilie 1905 a preluat comanda Diviziei de Mare și a crucișătorului *Elisabeta*. La 1 ianuarie 1908 a fost numit directorul Arsenalului Marinei din Galați, funcție pe care a îndeplinit-o până în 1911, simultan cu cea de comandant al Diviziei de Dunăre. În 1912 a fost numit în S.M.G. iar din 1913 a fost șeful Secției Marinei din cadrul Ministerului de Război, funcție pe care a îndeplinit-o atât în timpul campaniei militare din 1913, cât și în

primul an de război, 1916-1917. În 1918 a preluat comanda Marinei Militare. A fost președintele Comisiei Româno-Ruse și a semnat, la 14 ianuarie 1918, la Brăila, Convenția Specială a Comisiei de Armistițiu a Puterilor Centrale (Armistițiul de la Focșani), condusă de viceamiralul Hopmann. În condițiile demobilizării marinarilor din Flota de operațiuni pe Dunăre, ministrul de Război a aprobat cererea sa în legătură cu întoarcerea în țară a echipajelor navelor noastre comerciale, închiriate flotei ruse pe perioada războiului, care se aflau la Sevastopol. În octombrie 1918, fiind decretată a doua mobilizare, la ordinul său navele au îndeplinit misiuni de capturare a materialului naval german și de alungare a echipajelor inamice. În baza Î.D.R. nr. 4 733/3.11.1920, la 1 noiembrie 1920 a demisionat, predând comanda Marinei la 3 noiembrie 1920. În același an a funcționat pentru scurt timp ca președinte al Comitetului Consultativ al Marinei. O stradă din București și Școala de Aplicație a Forțelor Navale poartă numele său.

Distincții/decorații: Ordinul „Coroana României” în grad de cavaler (1892), Ordinul bulgar „Sf. Alexandru” clasa a IV-a (1898), Ordinul „Coroana României” în grad de ofițer (Î.D. nr. 2 445/1900), Ordinul rus „Sf. Stanislas”, clasa a II-a (1901), „Semnul onorific de aur pentru serviciul de 25 de ani” (28 oct. 1904), Ordinul „Coroana României” în grad de comandor (1905), Ordinul austriac „Coroana de Fier” clasa a II-a (16 febr. 1909), Ordinul „Steaua României” în grad de cavaler (1912), Medalia „Avântul Țării” (1913), Ordinele ruse „Sf. Vladimir” clasa a III-a și „Sf. Ana” clasa a II-a cu spade și stea, Ordinul francez „Legiunea de Onoare” în grad de ofițer.

Viceamiralul

Constantin NICULESCU-RIZEA

(03.11.1920 – 30.10.1925, contraamiral)

A absolvit Școala Copiilor de Marină din Galați (1885), Școala Navală din Livorno (1891), Școala de Aplicație Torpile Italia. A activat la Depozitul Echipajelor din Divizia de Dunăre, ambarcat pe nava cu zbatouri *România*, nava-școală *Mircea*

(1893), Depozitul Echipajelor Flotilei, canoniera *Oltul* (6 iunie - 1 noiembrie 1895), bricul *Mircea* (1895-1896), comandantul torpilorului *Năluca* (1 aprilie - 16 octombrie 1896; 16 martie - 6 octombrie 1897), comandantul crucișătorului *Elisabeta* din Divizia de Mare (1897-1898, 1900), Apărarea Porturilor Fluviale, comandantul Școlilor Marinei Constanța, fosta Școală a Copiilor de Marină de la Galați (1899-1901), Depozitul Echipajelor din cadrul Diviziei de Dunăre (1901-1902), comandantul torpilorului *Zborul* (1902-1903), comandantul puitorului de mine *Alexandru cel Bun* (1903), pe care s-a specializat în Arme sub Apă. Din cauza numărului restrâns de ofițeri în cadrul Diviziei de Dunăre, pe timpul campaniei de vară i s-a încredințat succesiv comanda a două și chiar trei nave. La 1 februarie 1906 a fost numit comandantul Apărărilor Submarine, funcție care la 15 mai 1906 s-a modificat în comandant superior al Vaselor Submarine. La 1 aprilie 1908 a devenit primul comandant al monitorului *Kogălniceanu*. Recunoscut ca un bun specialist tehnic, prin D.M. nr. 249 din 16 mai 1913 a fost numit membru în Comitetul tehnic de artilerie al Marinei Militare, în care a rămas până în 1920, când a preluat comanda Marinei (1912-1917), Arsenalul Marinei (4 ianuarie-9 februarie 1917) și comandantul militar al județului Covurlui, funcție de mare răspundere în condițiile retragerii masive a populației și administrației în Moldova (1917-1918). La 1 iunie 1918 a devenit directorul Arsenalului Marinei, iar la 8 iunie 1920 a fost numit comandantul Diviziei de Dunăre. La 1 octombrie 1920 a fost desemnat comandant director superior în Ministerul de Război, Direcția Marinei. La 1 aprilie 1921 a fost numit comandant inspector tehnic și director superior al Marinei Militare în Ministerul de Război. În cursul anului 1924 s-a ocupat personal de alcătuirea unui nou program de înzestrare, care prevedea, în final, dotarea Marinei cu 3 crucișătoare ușoare, 10 contratorpiloare, 18 submarine, 12 nave antisubmarine, o navă puitoare-mine, un port-avion, o navă-școală, 10 hidroavioane și 8 vedete rapide. În perioada anilor 1920-1925, Marina a fost dotată cu navele care au fost primite ca despăgubire de război de la fostul Imperiu Austro-Ungar și cele două distrugătoare tip „M”, achiziționate din Italia. La 27 octombrie 1925 a predat comanda Marinei contraamiralului Vasile Scodrea, rămânând în cadrele active până în 1929.

Distincții/decorații: „Coroana României” clasa a V-a în grad de cavaler (1901), Medalia jubiliară „Carol I” din 10 mai 1906, „Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu” (1909), Ordinul „Steaua României” în grad de cavaler (1912),

Medalia „Avântul Țării” din 1913, Ordinul „Coroana României” în grad de ofițer (1914), Ordinul „Steaua României” în grad de comandor, Ordinul bulgar „Sf. Alexandru” clasa I (1898), Ordinul bulgar „Meritul Militar” în grad de ofițer (1903), Ordinul rus „Sf. Stanislav” clasa a II-a cu spade în grad de comandor (1917), Ordinul „Coroana Italiei” în grad de comandor (1921), Ordinul „Coroana României” în grad de comandor (1922), „Crucea comemorativă a marelui război 1916-1918”, Medalia „Victoria” (1921), Ordinul „Steaua României” în grad de comandor (1927) și „Semnul onorific pentru 40 de ani serviți în armată” (1931).

Viceamiralul Vasile SCODREA (07.11.1925 – 13.01.1934, contraamiral)

A absolvit Academia Navală din Livorno (1894). La 15 iunie 1894 a fost repartizat la Depozitele Flotilei, aflate sub comanda maiorului Constantin Mănescu. A fost ambarcat pe navele *Bistrița*, *România* și pe canoniera *Oltul*. La 27 martie 1896 a fost mutat la Divizia de Mare, în echipajul crucișătorului *Elisabeta*, iar în 1897 a fost mutat la Inspectoratul Porturilor Fluviale. În anul de învățământ 1898 - 1899 a fost director de studii și profesor la Școala de Marină. La 10 mai 1901 a fost încadrat la Depozitele Echipajelor. Între anii 1902-1904 a funcționat în cadrul Diviziei de Mare. Prin Ordinul nr. 1 580/1904, la 16 aprilie 1904 a fost numit comandantul canonierei *Fulgerul*, la 15 aprilie 1906 fiind mutat la Administrația Centrală a Războiului. La 1 aprilie 1909 a fost numit director al Diviziei de Mare și comandant al bricului *Mircea*, iar la 15 decembrie 1909 comandantul crucișătorului *Elisabeta*. În perioada 1 aprilie 1910 - 1 aprilie 1912 a fost comandantul Școlilor Marinei și al bricului *Mircea*. În campania din 1913, a fost comandant al escadrei formată din monitorul *Brătianu* și vedetele *Cpt. Nicolae Lascăr Bogdan* și Maior Constantin Ene, la mobilizare mergând cu escadra la Corabia, unde a condus operațiunile de pregătire necesare pentru punerea vaselor în stare de război. Ulterior a fost trimis la Nicopole, unde a participat, alături de

alte nave ale Diviziei de Dunăre, la paza podului de șleपुरi și la asigurarea navigației. La 17 aprilie 1914 a fost numit subșef de stat-major în C.M.M. Ambarcat la bordul navei-comandant *Măcin*, pe timpul manevrelor din perioada 19-28 august 1915 i s-a încredințat funcția de șef de stat-major al manevrelor. La 22 noiembrie 1916 a fost numit șeful de stat-major al Marinei, iar la 7 ianuarie 1917 a preluat comanda Flotilei de Operațiuni, la acea dată navele Marinei aflându-se pe Canalul Tâtaru, la Chilia Nouă și Galați. Între 28 octombrie 1918 - 31 martie 1921 s-a aflat la comanda Diviziei de Dunăre, în poziția mobilizat. În 1919 a fost numit șef de stat-major în C.M.M. cu sediul în Galați, apoi în 1921, comandantul Diviziei de Mare. Încă din primul an în care a preluat comanda Marinei a înființat la Constanța, împreună cu mai mulți ofiteri de marină, „Yacht Clubul Român”. Datorită inițiativei sale, la 1 august 1924 navele militare românești, având la bord elevi ai Școlilor Marinei, au reluat, după mai bine de două decenii, marșurile de instrucție în străinătate. În 1925, a fost numit comandant inspector tehnic și director superior al Marinei și apoi comandant al Marinei. În ceea ce privește problema dotării Marinei cu nave moderne, perioada 1926-1934 a fost cea mai benefică din acest punct de vedere din istoria Marinei Militare Române, guvernul alocând fonduri substanțiale. La 26 mai 1931 a trecut în revistă distrugătoarele tip „M”, iar a doua zi a participat la decorarea bricului *Mircea* cu „Semnul onorific pentru 40 de ani de serviciu” și la botezul celor două distrugătoare de tip „R” – *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*. Adept al mutării Comandamentului Marinei la Constanța, la 15 iunie 1931 a reușit instalarea acestuia în localul Școlii Navale de pe str. Traian nr. 53 (în sediul actual al Muzeului Marinei Române). Peste două luni, a botezat prima navă-bază pentru submarine a Marinei Militare cu numele *Constanța*. La 1 decembrie 1933 a fost numit inspector general al Marinei Regale. S-a stins din viață la 62 de ani. A fost înmormântat, cu toate onorurile, la 20 februarie 1934.

Distincții/decorații: Ordinul „Coroana României” clasa a V-a (1901), Ordinul bulgar „Pentru serviciul militar” (1898), Medalia jubiliară Carol I (1905), Ordinul austro-ungar „Franz Ioseph” (1908), Ordinul francez „Legiunea de Onoare” în grad de ofițer (1912), Ordinul rus „Sf. Stanislav” clasa a II-a (1912), Ordinul „Steaua României” în grad de cavaler (1312), Semnul onorific de aur pentru serviciul militar de 25 ani (1913), Medalia „Avântul Țării” din 1913 (1914), Ordinul rus „Sf. Vladimir” clasa a IV-a cu spade (1917), Ordinul „Sf. Ana” clasa a II-a, cu spade (1917), Ordinul francez „Legiunea

de onoare” în grad de comandor (1919), „Croix de Guerre” („Crucea de Război” franceză, 1920), „Crucea comemorativă a războiului 1916-1918” cu baretele Dobrogea, Dunărea (1918), Ordinul „Coroana Italiei” (1921), Ordinul „Steaua României” în grad de comandor (1922), Ordinul „Coroana României” în grad de comandor cu panglică de „Virtutea Militară” (1924), Ordinul „Coroana Italiei” în grad de mare ofițer (1926), Marea Cruce a Ordinului spaniol „Meritul Naval” (1927), Ordinul „Coroana României” în grad de mare ofițer (1928), „Semnul onorific pentru serviciul militar de 40 de ani” (1931), Ordinul „Steaua României” în grad de mare ofițer (1931), Ordinul francez „Legiunea de Onoare” în grad de mare ofițer (1927), Ordinul francez „Legiunea de Onoare” în grad de ofițer (1909) ș.a.

Viceamiralul Ioan BĂLĂNESCU (13.01.1934 – 02.11.1937, contraamiral)

A absolvit Școala Militară de Artilerie, Geniu și Marină (1 iulie 1899). A activat la Apărarea Porturilor Fluviale, ambarcat la bordul pontonului *Ștefan cel Mare*, ofițer la bord pe crucișătorul *Elisabeta*, ambarcat pe puitorul *Alexandru cel Bun*, comandantul canonierei *Grivița*, c o m a n d a n t u l

vedetelor *Vedea* și *Teleorman*, detașat la N.F.R. și apoi la S.M.R., pe navele *Orientul* și *Iași*, Depozitul Echipajelor Marinei, comandantul torpilorului *Zmeul*, la bordul bricului *Mircea*, la Administrația Centrală a Războiului, comandantul vedetei fluviale *Călinescu*, comandantul vedetei *Maior Giurescu*, secund pe monitorul *Catargiu* (1912, 1913), comandantul monitorului *Catargiu* (1914-1916), comandantul crucișătorului *Elisabeta* (1917-1919), directorul Direcției Marinei din Ministerul de Război (1919 - 1923), comandantul Forței Navale Fluviale (1923-1924), Inspectoratul General al Marinei (1924-1930), comandantul Diviziei de Mare (1931). În a doua parte a anului 1932, a deținut prin cumul funcția de comandant al Marinei. La începutul anului 1933, după reluarea

comenzii Marinei de către viceamiralul Vasile Scodrea, a rămas în continuare la comanda Diviziei de Mare. Începând cu 13 ianuarie 1934 a fost numit comandantul Marinei Regale. În august 1935, împreună cu membrii comisiei de recepție a submarinului *Delfinul* la Fiume a participat la probele de suprafață, imersiune, stabilitate, lansări de torpile, tir naval, rapiditate de imersiune etc., atingând cu submarinul adâncimea de 82 de metri. În calitate de comandant al Diviziei de Mare a ținut o serie de conferințe pe probleme de marină și istoria Marinei la Cazinoul Comunal Constanța. De asemenea, a desfășurat o activitate intensă *Pro marina* în cadrul L.N.R., al cărui membru fondator a fost din 1927, sub președinția viceamiralului Vasile Scodrea. În 1932, a fost inițiatorul înființării la Constanța, în cadrul Secției L.N.R., a Muzeului Marinei, fiind și primul donator de obiecte din partea Diviziei de Mare. Odată cu numirea sa în funcția de comandant al Marinei, a devenit și vicepreședintele de drept al L.N.R., în cadrul căreia a continuat să desfășoare o activitate intensă. A militat cu consecvență pentru prosperitatea Marinei Militare și Comerciale, la care a contribuit nu numai prin dotarea acestora cu noi nave moderne, ci și printr-o politică de alianțe bine pusă la punct, atât în Marea Neagră și în Mediterana, cât și cu statele riverane la Dunăre. Astfel, a solicitat înlocuirea C.E.D. cu C.I.D., iar Direcția Lucrărilor Tehnice de la C.E.D. să intre cât mai repede sub conducerea românească. După trecerea sa în rezervă, a continuat să prezinte periodic în revista „Marea Noastră” recenziile unor lucrări de marină publicate în țară sau în străinătate.

Distincții/decorații: Ordinul bulgar „Meritul Militar” în grad de cavaler (1903), Ordinul „Coroana României” clasa a V-a (1904), „Medalia Jubiliară” (1906), Medaliiile „Bărbăție și credință” clasa I de campanie și „Avântul Țării” (1914), Ordinul „Coroana României” cu spade în grad de ofițer (1918), Ordinul rus „Sf. Stanislav” clasa a III-a fără spade (1918) și Ordinul „Sf. Stanislav” clasa a II-a cu spade, „Semnul onorific de aur pentru 25 ani de serviciu” (1919), „Coroana Italiei” în grad de ofițer (1921), Medalia jubiliară „Carol I” (1906), Ordinul „Coroana României” în grad de cavaler (1908), Medalia „Bărbăție și credință” clasa I (1914), Medalia „Avântul Țării” (1913), Ordinul francez „Legiunea de Onoare” în grad de cavaler (1919), „Crucea comemorativă a războiului 1916-1918” cu baretele „Turtucaia”, „Dobrogea” și „Dunărea”, Medalia „Victoria” (1921), Ordinul „Steaua României” în grad de ofițer (1927), Ordinul „Coroana României” în grad de comandor (1931),

Ordinul „Coroana României” în grad de mare cruce (1940), Ordinul „23 August” clasa a III-a, Medalia jubiliară „A XX-a aniversare a zilei Forțelor Armate ale R.S.R.”, Medalia „A XXV-a aniversare a eliberării patriei”, Medalia „A 50-a aniversare a P.C.R.”, Ordinul „23 August” clasa a II-a, Medalia „25 de ani de la proclamarea Republicii”, Medalia „A XXX-a aniversare a zilei Armatei R.S.R.”, Medalia „Virtutea Maritimă” clasa a III-a navigant (1938) și Medalia „30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă”.

Amiralul Petre BĂRBUNEANU

(02.11.1937 – 06.09.1940, viceamiral;
27.03.1945 – 10.12.1946, amiral)

A absolvit Școala Fiilor de Militari Craiova (1897), Școala Navală din Fiume (1902), stagiul practic în Flota austro-ungară pe nava-școală *Saida* și alte nave din Marea Mediterană (septembrie 1903). A activat la Apărările sub Apă, pe nave port-mine și torpiloare din cadrul

Diviziei de Dunăre Galați (1902-1904). În 1904 a fost numit comandantul șalupei torpiloare *Vedea*. În 1907 a fost ambarcat pe bricul *Mircea* în calitate de profesor la Școala Navală. În perioada 1909-1911 a fost comandantul primelor Stațiuni de Telegrafie fără Sârmă instalate la Cernavodă, Călărași și Giurgiu. La 1 aprilie 1911 a fost mutat la Institutul Geografic al Armatei. La 1 aprilie 1912 a revenit la Divizia de Dunăre, unde a lucrat în continuare în cadrul Apărărilor sub Apă, în calitate de comandant al Grupului Portmine și Torpiloare. La 6 martie 1913 a fost trimis cu vaporul *Dacia* la Cavarna, unde a dezamorsat o mină, iar la 17 martie același an a dezamorsat o altă mină pescuită în dreptul Capului Ecrene. Între 1 octombrie 1913 - 1 iulie 1914 a deținut funcția de secund al navei-școală *Mircea*, în cadrul Diviziei de Mare, de unde a revenit la Divizia de Dunăre, în calitate de comandant al torpilorului *Năluca* și al Grupului de Torpiloare. Pe timpul campaniei a activat în cadrul Apărărilor sub

Apă, în calitate de comandant al Grupului de Vase port-mine. La 1 iunie 1918 a preluat comanda monitorului *Mihail Kogălniceanu*. La 20 august 1919 a fost numit șef de stat-major la Divizia de Dunăre, apoi a fost comisar al guvernului pe lângă Tribunalul de prize maritime, în vara anului 1920 a condus Apărările Regionale, unitate nou înființată după Primul Război Mondial, iar la 8 noiembrie 1920 a preluat comanda Escadrei de Dunăre. În cursul anului 1922 a fost numit comandantul Depozitelor Marinei și apoi directorul Arsenalului Marinei. La 10 iulie 1924 a devenit comandantul Școlii Navale, introducând organizări noi după modelul instituțiilor similare din Livorno și Brest. La 1 octombrie 1926 a preluat comanda Bazei Navale Maritime, în 1927 încredințându-i-se și comanda Corpului Depozitelor Maritime. Din 1 octombrie 1928 a revenit la comanda Școlii Navale Constanța. În această calitate, între 8-11 mai 1929 a asistat la București la ceremonia ținuturii și distribuirii noilor drapele pentru unități și predarea celor vechi. În noiembrie 1931 i s-a încredințat comanda Diviziei de Dunăre. A organizat la Galați mai multe ediții a celor două importante sărbători marinărești – Ziua Apelor și Ziua Marinei. La 1 noiembrie 1933 a preluat comanda Diviziei de Mare. Odată cu instalarea sa la Constanța, a verificat toate navele de război ale Diviziei de Mare aflate în portul Constanța. La 31 octombrie 1934, a trecut în revistă navele Diviziei de Mare, luându-și rămas-bun de la echipaje, cu prilejul predării comenzii Diviziei de Mare contraamiralului Ioan Isbășescu. Începând cu 1 noiembrie 1934 a fost numit directorul Direcției Marinei în M.A.M., iar la 2 noiembrie 1937 a preluat comanda Marinei. A fost unul dintre fondatorii Șantierului Naval Militar Galați, unde în anul 1939 a fost lansat la apă puitorul de mine *Amiral Murgescu*, prima navă de luptă de construcție românească. La 17 mai 1939 a sosit în țară nava-școală *Mircea* iar prin Decretul-lege din 23 septembrie 1939 s-a constituit Fondul Național al Marinei. Nefiind pe placul regimului instaurat în țară după 6 septembrie 1940, s-a numărat printre cei 11 generali români „care au săvârșit acte grave” scoși din cadrele active, conform Decretului-lege nr. 3094/1940. Odată cu instaurarea guvernului condus de dr. Petru Groza, prin Ordinul nr. 15 805 din 20 martie 1945, respectiv O.Z. nr. 915/1945, începând cu data de 27 martie 1945 a fost încadrat în funcția de ministru subsecretar de stat al Marinei.

Distincții/decorații: Medalia jubiliară „Carol I” (10 mai 1906), Ordinul „Coroana României” în grad de cavaler (1908), Ordinul „Coroana României” cu spade în grad de ofițer cu panglică de „Virtutea

Militară” (1918), „Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu în Marina Militară” (1918), Medalia „Bărbăție și credință” clasa I (1914), Medalia „Avântul Țării” (1913), Ordinul francez „Legiunea de Onoare” în grad de cavaler (1919), „Crucea comemorativă a războiului 1916-1918” cu baretele „Turtucaia”, „Dobrogea” și „Dunărea”, Medalia „Victoria” (1921), Ordinul „Steaua României” în grad de ofițer (1927), Ordinul „Coroana României” în grad de comandor (1931), Ordinul „Coroana României” în grad de mare cruce (1940), Medalia „Virtutea Maritimă” clasa a III-a navigant, (1938), Ordinul „23 August” clasa a III-a, Medalia jubiliară „A XX-a aniversare a zilei Forțelor Armate ale R.S.R.”, Medalia „A XXV-a aniversare a eliberării patriei”, Medalia „A 50-a aniversare a P.C.R.”, Ordinul „23 August” clasa a II-a, Medalia „25 de ani de la proclamarea Republicii”, Medalia „A XXX-a aniversare a zilei Armatei R.S.R.” și Medalia „30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă”.

Viceamiralul ing. Eugeniu ROȘCA

(21.09.1940 – 16.06.1942, viceamiral)

A absolvit Școala Militară de Artilerie și Geniu din București (1906), Școala de Aplicație a Marinei, Școala Navală Superioară (1911), Școala Superioară de Electricitate Kuth și Siemens-Schukert din Paris (1913, obținând diploma de inginer specialist în

electricitate), Școala Superioară de Marină din Paris (1920), stagiul de trei luni în statul-major al amiralului Chailier pe cuirasatul *Paris*, nava-amiral a Escadrei Mediteranei Occidentale (1920), Cursul de comandament organizat de M.St.M. (1933). A fost repartizat la Divizia de Dunăre. Ambarcat pe pontonul armat *Ștefan cel Mare*, a comandat o secție de artilerie de debarcare pe un torpilor mic și a executat lucrări de fortificație. Alături de colegii lui stagiați a realizat crochiuri de hărți și materiale. În 1907 a fost mutat la Divizia de Mare, în echipajul bricului *Mircea* iar în 1909 a fost ajutor la serviciul artileriei, funcție de care s-a achitat excepțional. În 1910 a activat la Direcția Marinei (a V-a) din

cadrul Ministerului de Război. La înapoierea în țară, în 1913, a fost repartizat la Divizia de Mare, profesor la Școala Navală Superioară unde, pe lângă activitatea desfășurată la catedră, a întocmit și lucrări de specialitate. Între 20 iunie - 31 august 1913 a fost mobilizat la bordul crucișătorului *Elisabeta*, care îndeplinea serviciul de staționar la Sulina. A ocupat apoi funcția de secund al monitorului *Lahovary*, iar din 1917 funcția de șef al stațiilor T.F.S. din Escadra de Dunăre. În prima parte a războiului a contribuit la operațiile de la Turtucaia și Rasova. La 1 aprilie 1917 a fost mutat ca șef al Biroului Operații în statul-major al Flotei de Operațiuni, la 1 iunie 1918 a fost numit comandantul monitorului *Lahovary*, iar la 1 aprilie 1919 a preluat comanda Grupului de Monitoare. La 1 noiembrie 1921 a fost trimis în calitate de ofițer de legătură pentru marină la Comandamentul Militar al Basarabiei iar în 1922 a fost mutat la St.M.M., ca șef al Secției I, fiind ulterior numit ofițer inspector pentru T.F.S., motoare, aparate și material electric, scripte și instrucția acestei ramuri în cadrul St.M.M. La începutul anului 1924 a fost desemnat comandantul F.N.M. și comandant al distrugătorului *Mărășești*, iar la sfârșitul lunii iulie 1924 a preluat comanda Grupului de Canoniere, compus din navele *Stihi*, *Lepri* și *Dumitrescu*. La 1 august 1924, după 21 de ani, navele Marinei române au reluat călătoriile în străinătate, cele trei canoniere aflate sub comanda sa superioară vizitând porturile Constantinopol, Ceanak, Smirna, Tenedos, Capul Laura, Daphis, la întoarcere făcând un schimb de vizite cu marinarii bulgari din porturile Burgas și Varna. În 1926 a fost numit șef de stat-major al Diviziei de Mare. Între 11 aprilie - 10 iunie 1932 a făcut parte ca delegat tehnic naval din Comisia militară română pentru problemele dezarmării, reprezentând Marina la Conferința de la Geneva. La 1 octombrie 1933 a fost numit șeful St.M.M. iar între 12 august - 1 octombrie 1934 a fost directorul Direcției Marinei, apoi fiindu-i încredințată comanda Diviziei de Dunăre. La 22 octombrie 1938, odată cu medalierea celor patru monitoare tip *Kogălniceanu* cu „Semnul onorific de XXV de ani de serviciu”, s-a sărbătorit reînnoirea și reînarmarea monitoarelor, operațiuni care s-au desfășurat sub directa sa îndrumare. La sfârșitul anului 1938 a fost numit directorul Institutului Geografic Militar, iar la 21 septembrie 1940 i s-a încredințat comanda Marinei. La 15 iunie 1942 a fost trecut în disponibilitate de boală, care îl determinase să abandoneze comanda Marinei încă de la 15 decembrie 1941.

Distincții/decorații: „Medalia jubiliară” (1906), Ordinul „Coroana României” în grad de cavaler

(1911), Medalia „Avântul Țării” din 1913, Ordinul „Coroana României” în grad de ofițer cu panglică de „Virtutea Militară” (1919), Medalia „Virtutea Militară” în grad de ofițer (1922), „Steaua României” în grad de ofițer, „Legiunea de Onoare franceză” în grad de ofițer, „Semnul onorific pentru 25 de ani de serviciu”, „Crucea comemorativă 1916-1918”, Medalia „Victoriei” ș.a.

Viceamiralul Ioan GEORGESCU (16.06.1942 – 27.03.1945, contraamiral)

A absolvit Școala Navală din Fiume (1910), fiind repartizat inițial la Grupul Vaselor Port-mine din cadrul Diviziei de Dunăre cu care a participat la campania anului 1913. Din cauza lipsei de cadre, la 5 aprilie 1914 i s-a încredințat comanda vedetei fluviale *Maior Giurăscu*. La 1 aprilie

1915 a fost reîncadrat în ordinea de bătaie a Grupului Vaselor Port-mine, unde a rămas până la intrarea României în prima conflagrație mondială. În primele zece zile de război, a comandat canoniera *Siretul*, iar din 25 august 1916 până la sfârșitul războiului vedeta fluvială *Maior Gheorghe Sonțu*. La sfârșitul campaniei militare, a fost mutat la Inspectoratul General al Marinei. La 6 noiembrie 1918 a fost numit comandant militar al portului Giurgiu, la 29 ianuarie 1919 i s-a încredințat comanda Diviziei ușoare de Dunăre, adică a Grupului de canoniere tip *Oltul*, de unde, la 1 mai 1919, a fost mutat la C.M.M., ca șef de birou la Serviciul Transporturi. După un an a fost numit profesor la Școlile Marinei, unde a desfășurat o activitate notabilă, fiind numit director de studii. În perioada 1921-1923 a fost detașat de câteva ori la Ministerul Afacerilor Străine. Începând cu 1 aprilie 1925 a fost numit comandantul canonierei *Căpitan Dumitrescu*, nava fiind la dispoziția Școlii Navale. La 22 octombrie, odată cu sfârșitul campaniei de vară și dezarmarea navei, și-a reluat funcția de director de studii la Școala Navală, de unde, la 15 noiembrie 1925 a fost mutat, în Direcția Marinei din Inspectoratul Marinei. La 1 aprilie 1931 a preluat comanda Grupului de Distrugătoare și a distrugătorului *Regele Ferdinand*, iar după trei luni a fost mutat la comanda distrugătorului *Mărășești*. A preluat apoi comanda

Serviciului de Artilerie, Torpile și Electricitate, fiind numit ulterior șef de stat-major la Divizia de Mare. Timp de un an, începând cu decembrie 1932 a urmat Școala Navală de Război din Paris, după absolvire fiind mutat la Inspectoratul General al Marinei. Începând cu 1 aprilie 1934 a fost încastrat în M.St.M., unde și-a desăvârșit pregătirea ca ofițer de stat-major. De la 1 aprilie 1937 i s-a încredințat comanda Escadrei de Monitoare, în anul următor, a condus Escadra de Monitoare în cadrul manevrelor regale desfășurate pe Dunărea Maritimă. Începând cu 1 octombrie 1938 a fost mutat la C.M.R., în funcția de șef de stat-major al Marinei. La 10 iulie 1940 a preluat comanda Școlilor Marinei, pe 18 iulie 1940, a fost numit comandantul Forțelor Navale Maritime. În aprilie 1941 a fost numit comandantul Diviziei de Mare iar în decembrie 1941 a fost numit comandantul Marinei și șef al St.M.M., ducând prin cumul funcția de comandant al Marinei, până în iunie 1942. Prin D.M. nr. 387 din 23 ianuarie 1944, C.M.M. s-a transformat în Statul Major al Marinei, fiind numit șeful acestuia. Prin Î.D.R. nr. 1 620 din 23 august 1944 a fost numit ministru subsecretar de stat pentru Marină. La sfârșitul lunii august. 1944, în timp ce se îndrepta dinspre București către Periş, a fost rănit de către trupele germane în retragere. În perioada 6 mai 1950 - 6 iulie 1955 a fost reținut de organele Ministerului de Interne, fără a fi judecat sau condamnat.

Distincții/decorații: Medalia „Avântul Țării”, Ordinul rus „Sf. Stanislav”, clasa a II-a, cu spade (1918), „Coroana României” în grad de ofițer (1920) și „Crucea comemorativă 1916-1918”, Medalia „Victoria” (1921), Ordinul „Steaua României” în grad de ofițer (1931), Ordinul „Steaua României” în grad de comandor (1940), Medalia „Peleş”, Medalia „Virtutea Maritimă” clasele a II-a și a III-a navigant ș.a.

Comandorul Eugeniu SĂVULESCU (10.12.1946 – 01.11.1948, comandor)

A absolvit Liceul Militar din Iași (1919), Școala Navală Constanța (1921), Școala de Pilotaj Tecuci (1924, specializându-se ca observator din avion), Școala Superioară de Război (1932), Școala Navală de Război din Paris (1935), stagiul în Flota Fluvială a lugos-

laviei (1936), stagiatura la M.St.M. cu calificativul „Foarte bine”, fiind trecut în evidența ofițerilor stat-majoriști (1936), Cursul de perfecționare pentru colonei organizat pe armată, fiind unul dintre cei mai apreciați ofițeri, cu calitative maxime (1948). A activat la bordul monitorului *Brătianu* (1921), Apărarea Fixă Fluvială (1922), la bordul canonierei *Stf. Ghiculescu* (1923-1924), la bordul torpilorului *Vârtejul* (1924). A fost detașat ulterior comandant al vedetei fluviale nr. 5 *Maior Gh. Sonțu* (1925), „ofițer de clasă” la Școala Navală (1926). După absolvirea Școlii Superioare de Război, s-a înapoiat la corpul de origine, iar la 1 ianuarie 1933 a fost mutat la Apărarea Fixă Maritimă, ca șef al Birourilor 2 și 3 în cadrul comandamentului și comandant al Sectorului Maritim nr. 1 Sud. A fost șef al Biroului 3 în cadrul Inspectoratului General al Marinei (1935), detașat ca ofițer de stat-major stagiar la Regimentul 21 Infanterie (1936), respectiv la Regimentul 2 Artilerie Grea (1936), comandantul canonierelor *Stf. Ghiculescu* și *Dumitrescu* (1937), inspector de studii la Școala Superioară de Război (1938), șef de stat-major la Flota Fluvială (1940), șeful Secției Operații din St.M.M. (1940), secund și apoi comandant al distrugătorului *Regina Maria* la Divizia de Mare (1941), profesor la Școala Superioară de Război (1943), comandantul Școlii Navale din Constanța și a navei-școală *Mircea* (1944). După 23 august 1944 s-a implicat activ în activitatea Asociației româno-sovietice A.R.L.U.S. La 2 mai 1945 a fost numit șeful Serviciului cultural din S.S.M. La 16 iunie 1945 a fost desemnat directorul Direcției Educație, Cultură și Propagandă. Prin Î.D.R. nr. 3 958 din 10 decembrie 1946 a fost numit comandantul Marinei. S-a ocupat personal de constituirea și pregătirea Flotei de Dragaj în Marea Neagră. În 1947 a aprobat înființarea Flotei de Dragaj Maritim, compusă din două canoniere, două torpiloare și nave auxiliare care urmau să fie repartizate de C.M.M., aflată sub comanda căpitan-comandorului Emil Grecescu. A solicitat înlocuirea denumirilor de Marina Regală și Comandamentul Marinei Regale cu Marina Militară și Comandamentul Marinei Militare și înlocuirea stemei la pavilioanele navelor. La 1 noiembrie 1948 a fost repartizat profesor la Academia Militară, iar prin Ordinul M.F.A. M.C. nr. 2 531 din 4 iulie 1951 a fost numit profesor-șef, funcție pentru gradul de contraamiral. În anul 1952 a fost trecut în rezervă.

Distincții/decorații: „Coroana României” clasa a IV-a, cu spade și panglică de „Virtutea Militară”, „Vulturul german” clasa a II-a cu spade, „Crucea

de fier” clasa I, „Crucea de Fier” clasa a II-a, Medalia sovietică „Victoria”, Medalia „Peleş”, Ordinul grecesc „Phœnix Regal”, Medalia „Virtutea Maritimă”, navigant clasele III, II și I, Ordinul francez „Legiunea de Onoare” în grad de cavaler, Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a (1943), Medalia „Eliberarea de sub jugul fascist” pentru conștiinciozitate, Medalia comemorativă „Peleş” la drapel etc.

Comandorul Ioan CRISTESCU (15.12.1948 – 25.08.1949, comandor)

A absolvit Liceul Militar Mănăstirea Dealu Târgoviște (1922), Școala Navală Constanța (1924), Școala de Gaze București (1924), Școala de Aplicație a Marinei (1926), Școala Superioară de Război (1936). A activat ca șef al Serviciului Adjutantură la Baza Navală Maritimă

(1924), la Baza Navală Fluvială, a fost ambarcat ulterior pe monitorul *Mihail Kogălniceanu* (1926), comandant de companie la Batalionul de Recruți din cadrul Corpului Echipajelor Fluviale, la Baza Navală Maritimă (1927). La 30 mai 1929 a fost mutat la Școala de Specialități a Marinei. A fost ambarcat pe nava-școală *Constanța* (1931), inspector de studii și profesor de Electricitate la Școala Navală. La 1 noiembrie 1933 a fost detașat pentru stagiu într-o armă străină, la Regimentul 32 Dorobanți. Între 1-30 august 1934 a fost detașat la Flotila I Aviație. La 1 noiembrie 1934 a început cursurile Școlii Superioare de Război. A activat în continuare ca șef al Biroului 3 la Comandamentul Escadrei de Distrugătoare (1937), ofițer de stat-major și șef al Biroului 2 în cadrul Comandamentului Apărării Litoralului Maritim (1938 - 1939) și șef al Biroului 3 și șef de stat-major la Comandamentul Forțelor Navale Maritime (1939- 1940). Bun cunoscător al limbilor franceză și italiană, la 14 august 1940 a fost trimis ca ajutor al atașatului aer-naval pe lângă Legația română din Roma. La 22 iunie 1940 a fost mobilizat la Marele Cartier General și detașat ajutor al atașatului naval Berlin–Roma (Zona interioară) subbiroul Roma. La 1 iunie 1944 a fost rechemat în țară pentru stagiu, la 15 august 1944 fiind încadrat la C.F.N.M., încredințându-i-se comanda *N.M.S. Dacia*. La 31 octombrie 1944 a fost mutat ca șef de stat-major la Comandamentul

Litoralului Maritim și Fluvial, iar la 12 aprilie 1945 a fost numit șeful Serviciului Personalului din cadrul Subsecretariatului de Stat al Marinei. A condus Secția Personal Marină iar la 1 septembrie 1947 a fost desemnat șef de stat-major la Comandamentul Marinei Militare. La 1 noiembrie 1949 a fost numit consilier pentru chestiunile de Marină în M.St.M. iar între anii 1951 - 1952 a fost mutat ca profesor superior tehnic la Catedra de Marină a Facultății Marină din cadrul Academiei Militare Generale București. La 22 februarie 1952 a fost scos din rândul cadrelor active ale armatei. Înainte de 23 august 1944 a scris numeroase articole de specialitate în „Revista Marinei” și cursuri pentru uzul școlilor unde a profestat. După această dată, a publicat articole politice în „Cultura Militară”, „Glasul Armatei”, „Marina Nouă” și „Revista Marinei” și lucrarea „Războiul și doctrina militară în lumina concepției materialiste”.

Distincții/decorații: „Coroana României” clasa a V-a de pace, „Steaua României” clasa a V-a de pace, „Steaua României” clasa a IV-a cu spade și panglică de Virtutea Militară și frunze de stejar, „Medalia Maritimă” clasele a III-a, a II-a și I navigant, „Coroana Italiei” în grad de ofițer, Medalia sovietică „Victoria”, Medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”.

Viceamiralul Emil GRECESCU (25.08.1949 – 20.09.1952, comandor)

A absolvit Școala Navală din Constanța (1924), Școala Specială Navală (1926), Cursul de perfecționare în cadrul Institutului Central Meteorologic (1934), Cursul de specializare pe nava-școală *Constanța* (1934), Cursul de specializare la Institutul Geografic Militar (1937–1938), Cursul de specializare în hidrografie (1938), Cursul de navigație și hidrografie (1939). A activat la Serviciul Hidrografic (1924), apoi comandantul Companiei a V-a din cadrul Bazei Navale Maritime, ofițer la bordul torpilorului *Zmeul*, ofițer secund la bordul remorcherului *Locotenent Vărtosu*. La 26 mai 1926 a fost repartizat ofițer de bord și ofițer secund la Serviciul Hidrografic, Direcția Nave. Cu excepția anilor 1925-1926, ofițerul a rămas la Serviciul Hidrografic până în perioada postbelică. Pe timpul campaniilor de vară a fost ofițer cu

navigația pe torpilorul *Zborul* (1931–1932), ofițer secund pe canoniera *Stihi* (1932), respectiv *Cpt. Dumitrescu* (1932–1933), comandant de companie în cadrul Batalionului de Recruți al Bazei Navale (1933), șef de cart pe canoniera *Alba-Iulia* (1933–1934). În perioada martie - aprilie 1934 a fost încadrat la Serviciul Hidrografic. În urma constituirii Oficiului Hidrografic și Aerofotometric, la 10 septembrie 1935 a fost numit șeful Serviciului Hidrografic. În această calitate a participat efectiv la sondaje, precum și la confecționarea unor hărți. În funcția de subdirector la Oficiul Hidrografic și Aerofotogrametric, între 25 martie - 2 mai 1938 a participat la o călătorie de informare și studii la diferite case constructoare din Italia, Elveția, Germania și Franța, pentru comandarea și achiziționarea de aparatură și echipamente hidrografice. La 10 iulie 1938 a fost detașat și ambarcat în calitate de comandant pe canoniera *Locotenent-Comandor Stihi*, unde a condus și executat lucrările de ridicare hidrografică a regiunii cuprinse între Ekrene–Balcic–Caliacra. În perioada octombrie 1938 - aprilie 1939 a revenit ca subdirector la Oficiul Hidrografic. La 11 aprilie 1939 a preluat comanda canonierei *Cpt. Dumitrescu*, cu care, a executat lucrări hidrografice între Cavarna–Caliacra–Șabla. Între noiembrie 1939 - mai 1940 și-a reluat activitatea de subdirector al Oficiului Hidrografic și Aerofotogrametric, aflându-se apoi la comanda canonierei *Stihi*. În perioada martie 1941 - aprilie 1942 a fost șeful Oficiului Hidrografic. Din aprilie 1942 până în aprilie 1943 a fost ofițer secund și comandant secund al distrugătorului *Regina Maria*, fiind mutat apoi ca șef al Biroului IV din C.F.N.M. Din septembrie 1943 până în septembrie 1946 a fost director de studii la Școala Navală. În 1946 a predat Cursul de navigație pentru anul I și a condus Secția Pregătire, Compensare și Hidrografie, pe timpul aplicațiilor, obținând rezultate foarte bune. În septembrie 1946 a fost numit comandantul Grupării Navelor de Mare. În această calitate, s-a ocupat personal de constituirea și organizarea Flotei de Dragaj Maritim și a participat activ la misiunile de dragaj în mare. Din luna iulie 1949 a girat comanda Marinei Militare, fiind numit pe funcție prin D.C.F.A. nr. 2 739 din 24 iulie 1951. La 20 septembrie 1952 a fost mutat în funcția de ajutor al șefului M.St.M. pentru Marină. Începând cu 13 februarie 1954 a fost detașat în funcția de șef de stat-major al Comandamentului pentru Prevenirea Inundațiilor iar în februarie 1954 a fost numit locțiitor pentru Învățământ și Hidrografie la C.M.M., funcție pe care practic nu a îndeplinit-o deoarece, la două săptămâni după expirarea detașării, a fost pus la dispoziția D.C.F.A. Conform Ordinului M.F.A. nr. 1 148/1954, din 24 mai 1954 a fost detașat pe timp

nelimitat la Consiliul de Miniștri, Biroul Transporturi și Telecomunicații, pentru specialitatea Transporturi Navale. La data de 23 octombrie 1956 a fost trecut în rezervă pe motive de sănătate. A murit la 76 de ani și, conform dorinței sale, a fost incinerat, cenușa fiindu-i răspândită în largul Mării Negre, în ziua de 24 mai 1981.

Distincții/decorații: Medalia „Coroana României” în grad de cavaler cu panglică de „Virtutea Militară”, „Centenarul Regelui Carol I”, „Steaua României” clasa a V-a cu panglică de „Virtutea Militară”, „Coroana României” clasa a IV-a cu panglică de „Virtutea Militară”, Medalia „Peleş”, Medalia „Virtutea Maritimă” clasa a III-a și clasa a II-a, Medalia „25 de ani de serviciu militar”, „Cruciada împotriva bolșevismului”, Medalia sovietică „Victoria”, Medalia „A 15-a aniversare a R.P.R.”, Medalia „10 ani de la înființarea primelor unități ale Armatei Populare Române”.

Viceamiralul Florea DIACONU

(20.09.1952 – 13.04.1954;
30.03.1959 – 19.04.1961, contraamiral)

A absolvit Gimnaziul Comercial Constanța (1940), ca elev particular. În perioada septembrie 1936 - mai 1941 a fost funcționar la Banca Populară „Învățătorul Dobrogean” din Constanța, iar între mai 1941 - martie 1943 a fost internat politic în Lagărul de internați politici Târgu-Jiu, grupa a VII-a. Fost ilegalist, a devenit membru U.T.C., iar din 1937 membru al Comitetului Județean U.T.C. Constanța. Între aprilie-iunie 1943 a fost soldat în Regimentul Infanterie Marină Reni, iar între iulie și octombrie 1943 soldat, ulterior caporal furier și tunar la tunul de 20 mm A.A. pe monitorul *I.C. Brătianu* din Comandamentul Forțelor Fluviale Galați. Între martie și iulie 1945 a fost caporal și apoi sergent în Secția Tehnică a Diviziei „Horia, Cloșca și Crișan” la Kotovsk (Birzula, URSS). După înapoierea în țară, în perioada iulie-septembrie 1945 a urmat cursul de locțiitori politici la Pitești, fiind avansat la gradul de sergent-major. Între septembrie-octombrie 1945 a fost locțiitor politic în Divizionul Artilerie de Coastă Constanța, iar din octombrie 1945 până în martie 1946 pe canoniera *Stihi*, la Galați și Constanța. A fost primit ca membru

P.C.R. în una dintre celulele militare din Constanța. În aprilie 1946 a fost numit responsabil al Secției Militare Regionale și membru al Biroului Regional P.C.R. din cadrul Comitetului Regional P.C.R. Dobrogea, în decembrie 1946 a fost ales instructor al C.C. al P.C.R. București. În septembrie 1947 a devenit secretarul Comitetului Județean P.C.R. Tulcea și din 1948 la Slatina. În luna septembrie 1949 a intrat în cadrul Forțelor Armate, fiind avansat la 6 octombrie 1949 la gradul de locotenent-comandor și la 19 august 1950 la gradul de căpitan-comandor. Din decembrie 1950 a fost încadrat loțiitor politic la C.F.M.M. Constanța. În perioada decembrie 1950 - septembrie 1952 a fost șeful Direcției Organizare și Instrucțaj din D.S.P.A. În luna dec. 1952 a fost numit comandantul Marinei Militare. În perioada ianuarie - iulie 1953 a urmat Cursul de perfecționare comandanți și șefi de state-majore de mari unități (baze maritime și similare) de pe lângă Academia Militară „I.V. Stalin” din București. În 1950 a fost ales în Sfatul Popular Regional Constanța, în 1952 în Marea Adunare Națională, iar în 1953 în Comitetul Regional P.M.R. Constanța. A fost cercetător militar principal pentru studii istorice în Secția Studii Istorice a M.St.M. Prin H.C.M. nr. 764 din 6 mai 1968 a fost trecut în rezervă, fiind clasat inapt serviciului militar, suferind de sechelele unui infarct miocardic.

Distincții/decorații: „Medalia Muncii” (1949), Medalia „Eliberarea de sub jugul fascist” (1950), Ordinul „Steaua R.P.R.” clasa a III-a (1952), Medalia „A 50-a aniversare a R.P.R.” (1952), Medalia „A 10-a aniversare a Armatei R.P.R.” (1953) și „Ordinul Muncii” clasa a III-a (1953).

Contraamiralul Mihai NICOLAE

(13.04.1954 – 18.03.1959, contraamiral)

A absolvit patru clase primare elementare în București (1931) și Școala de Arte și Meserii din Călărași (1937), specialitatea tâmplar. Între martie-iunie 1936 a fost încorporat ca militar în termen voluntar în Compania a 2-a a Depozitelor Maritime, iar din iunie-decembrie 1938 a fost ambarcat pe distrugătorul *Mărășești*, distrugătorul *Regele Ferdinand*. Între

noiembrie 1942 - noiembrie 1943 a fost ajutor al ofițerului cu infanteria și artileria pe canoniera *Stihi*, iar din noiembrie 1943 – noiembrie 1944 a devenit șef tunar și ajutor al ofițerului cu artileria pe aceeași navă. Din noiembrie 1944 până în septembrie 1946 a fost muncitor și marinăr la Cooperativa „Ancora” a Sindicatului Marinarilor din Constanța, fiind îmbarcat pe un remorcher. A devenit membru al P.M.R. în septembrie 1945. A fost vicepreședinte și președinte al Sindicatului Marinarilor, instructor cu organizarea Județenei P.M.R. Constanța, secretar al Județenei P.M.R. Tulcea. Din septembrie 1949 până în octombrie 1950 a fost prim-secretar al Comitetului P.M.R. al Canalului Dunăre-Marea Neagră. La 26 octombrie 1950 a fost chemat în cadrele active ale armatei, fiind încadrat cu gradul de căpitan de rangul 2. În octombrie 1950, a fost numit loțiitor politic al comandantului Marinei Militare, mobilizat de partid în câmpul muncii. La 21 iunie 1951 a fost avansat la excepțional gradul de căpitan de rangul 1. A urmat cursul de comandanți și șefi de state-majore de mari unități de pe lângă Academia Militară Generală. În ianuarie 1953 a fost numit membru militar al Consiliului Militar al C.M.M., iar în septembrie 1953, a fost desemnat comandantul Flotei de Dunăre. Prin H.C. nr. 512 din 13 aprilie 1954 și Ordinul M.F.A. nr. M.C. 0765/1954 a fost numit comandantul Forțelor Maritime Militare. În luna martie 1958 a fost pus la dispoziția Direcției Cadre a M.F.A., fiind propus de ministrul Forțelor Armate, generalul colonel Leonțin Sălăjan, pentru retrogradare la gradul de sergent-major și trecerea în rezervă aducându-i-se următoarele acuzații: în perioada 1940-1941, în timp ce era ambarcat pe distrugătorul *Mărășești*, a fost membru activ al mișcării legionare; a participat la unele acțiuni propagandistice desfășurate de legionari la sate, unde ținea discursuri în care „explica” politica legionară; a abuzat de funcția pe care o deținea în cadrele F.M.M., exercitând presiuni asupra celor care cunoșteau activitatea sa legionară, spre a nu declara nimic; a menținut în mod conștient în diverse funcții în cadrul C.F.M.M. o serie de foști legionari sau simpatizanți ai acestora, sub pretextul că sunt „specialiști”. A fost trecut în rezervă cu gradul de sergent-major, grad pe care îl avea înainte de a fi chemat în cadrele active ale Forțelor Armate, ulterior i s-a redat gradul de contraamiral.

Distincții/decorații: Medalia „Bărbăție și Credință” clasa a III-a și „Steaua Republicii” clasa a IV-a (1948).

Viceamiral comandor Gheorghe SANDU

(19.04.1961 – 29.11.1963)

A absolvit Liceul teoretic „Nicolae Bălcescu” (1940), Școala Navală *Mircea* din Constanța (1942), Școala de Aplicație a Marinei (1946). A fost ofițer cu navigația pe torpilorului *Năluca* (1942), ofițer cu adjutantura și transmisiunile pe crucișătorul auxiliar *Dacia*, între 1943–

1944 a revenit ca ofițer cu navigația pe torpilorului *Năluca*, fiind ulterior ofițer cu adjutantura la Comandamentul Apărării Teritoriului Dobrogea și apoi ajutorul comandantului militar al portului Brăila. În 1945 a fost comandantul remorcherului dragor *Maria* și al remorcherului *Cantacuzino*. A fost comandant A.S.A. în Compania Instrucție Cadre a Batalionului Geniu Marină (1946), comandant al plutonului 2 Recruți, comandantul Companiei a 2-a Observare Constanța, pilot de baraj la Serviciul Siguranței Navigației Sulina, șeful Serviciului Siguranței Navale și ofițer cu navigația al Flotei de Dragaj din cadrul C.A.L.M. (1947). Din octombrie 1947 până în iulie 1948 a fost ofițer secund pe nava-școală *Mircea*. În perioada 1948–1950 a urmat cursurile Academiei Militare Generale. Ulterior a fost șeful Biroului 1 în Secția Înzestrare Materiale din C.M.M., șeful Școlii Militare de Marină, comandantul girant (1954), respectiv comandant titular al Flotei de Dunăre (1954- 1955), comandantul Brigăzii 230 Nave Fluviale (1955-1956), șeful de stat-major al C.F.N.M. (1956-1958), șeful Direcției Hidrografice (1958-1960), șeful Școlii Superioare de Marină (1960-1961), comandantul Marinei Militare (19 aprilie 1961 - 29 noiembrie 1963), șeful Catedrei de Tactica Marinei din Academia Militară Generală (1963-1972), șeful Secției Marină din Direcția Operații a M.St.M. (1972-1977), adjunct al ministrului Transporturilor și Telecomunicațiilor și șef al Departamentului Transporturilor Navale (1977-1980), la dispoziția M.St.M. (1980), șef de stat-major și loțiitor al comandantului I.C.I.T.L. București (1980-1981). La 21 februarie 1981 a fost trecut în rezervă. De-a lungul carierei, a fost deputat în Sfatul popular orașenesc Constanța

(1957-1959), deputat în Sfatul popular al regiunii Dobrogea (1961-1963) și membru al Comitetului de Partid regional Dobrogea (1961-1963). A fost membru al A.N.V.R. și primul președinte al L.N.R. Timp de 15 ani a fost vicepreședinte al Federației Române de Modelism, președintele Comisiei Naționale de Navomodelism și unul dintre cei cinci arbitri români ai Asociației Mondiale a Navomodeliștilor, fiind printre puținii oameni din lume distinși cu medalia de onoare NAVIGA.

Distincții/decorații: Medalia sovietică „Victoria”, „Eliberarea de sub jugul fascist”, Ordinul „Steaua R.S.R.” clasa a V-a prin preschimbarea cu „Coroana României” clasa a V-a, Medalia „A 5-a aniversare a R.P.R.”, Medalia jubiliară „10 ani de la înființarea primelor unități ale Armatei R.P.R.”, Ordinul „Steaua R.S.R.” clasa a IV-a, Medalia „Meritul Militar” clasa I, „Ordinul Muncii” clasa a III-a, Ordinul „Meritul Militar” clasele a III-a și a II-a, Medalia „A XX-a aniversare a eliberării patriei”, Medalia jubiliară „A XX-a aniversare a Zilei Forțelor Armate ale R.P.R.”, Medalia „30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă”, Ordinul „Tudor Vladimirescu” clasa a IV-a, Medalia „A 30-a aniversare a Armatei R.S.R.”, Medalia jubiliară „30 de ani de la victoria în marele război pentru apărarea patriei. 1941-1945”.

Viceamiralul ing Grigore MARTEȘ

(29.11.1963 – 04.07.1973, contraamiral)

A absolvit Liceul Militar „Ferdinand I” din Chișinău în 1934, Școala de Ofițeri de Marină în 1937, fiind repartizat pe monitorul *Bucovina*, din cadrul Flotei Fluviale Galați. După câteva săptămâni, a plecat într-o călătorie de instrucție cu cargoul *Suceava* în vederea desăvârșirii practicii marinărești. În

luna decembrie 1937 a fost mutat comandant de pluton la Depozitele Marinei de la Constanța. În perioada 1938-1940 a urmat cursurile Școlii de Aplicație a Marinei, după absolvire fiind repartizat pe canoniera *Lepri*, apoi pe *Dumitrescu*, ca ofițer ajutor cu Navigația și Transmisiunile. Între 8 decembrie 1940 - 18 iunie 1941 a fost trimis la Școala de Radio de pe lângă Politehnica din

București, unde a urmat cursuri pregătitoare în vederea admiterii sale la Politehnică. În campania din vara anului 1941, ofițerul a fost încadrat transmisionist la bordul distrugătorului *Regina Maria*. În toamna anului 1941 a început cursurile Facultății de Mecanică și Electricitate din cadrul Politehnicii din București. A fost secund pe nava-bază *Constanța*, pregătind în particular examenele pentru anul al III-lea. La 5 aprilie 1944 a fost numit comandant-secund al monitorului *Alexandru Lahovary*. În vara anului 1944, a participat atât la operațiunea de curățare a Deltei Dunării de navele germane, cât și la urmărirea și capturarea convoaielor hitleriste care aflau către centrul Europei. După arestarea navelor și a echipajelor românești la Ismail, a fost luat prizonier și repartizat în Lagărul nr. 74. În primăvara anului 1945, s-a înrolat voluntar în cadrul Regimentului 5 Infanterie al Diviziei „Horea, Cloșca și Crișan”, organizată la Kotovsk-URSS din prizonieri români. În perioada 21 aprilie - 1 octombrie 1945, când s-a întors la studii, a răspuns de armătura și tragerile Regimentului, comandantul R 5 I al Diviziei a 2-a de voluntari români „Horea, Cloșca și Crișan”. După o întrerupere de un an, din cauza prizonieratului, în toamna anului 1945 și-a reluat studiile la Institutul Tehnic Naval din București unde, fiind membru al P.C.R., i s-a încredințat și funcția de comandant secund al E.C.P. La 18 martie 1947 a fost repartizat la C.M.M., ca șef birou în cadrul Serviciului Educație. La 26 octombrie 1948 a fost numit șeful Direcției Politice din C.M.M. După avansarea la gradul de căpitan de rangul I, a fost numit locțiitor politic al Direcției Construcții și Fabricații din cadrul C.M.M. și apoi, locțiitor politic al Direcției Construcții Înzestrare din C.M.M. Începând cu 1 august 1951 a devenit șeful Direcției Construcții Înzestrare, iar în septembrie 1953 a fost numit șeful Secției Tehnice Construcții și Reparații Navale din cadrul Direcției Înzestrării Materiale a M.F.A. În decembrie 1954, a fost mutat în funcția de locțiitor al șefului Direcției Tehnice Comenzi și Fabricații pentru probleme tehnice, iar la finalul anului 1967 a fost numit șeful Academiei Militare Tehnice. A fost deputat în Sfatul Popular al municipiului București. La 15 august 1959 a fost mutat în funcția de locțiitor al comandantului F.M.M., cu sediul în Mangalia. Prin H.C.M. nr. 920 din 18 noiembrie 1963 a fost numit comandantul Marinei Militare. În 1965 a fost ales deputat în Marea Adunare Națională. A murit la 59 de ani, la câteva zile după ce a suferit un grav accident de

mașină la 25 iunie 1973 la intrarea în municipiul Brașov, fiind înmormântat în cimitirul „Ghencea” militar.

Distincții/decorații: Ordinul „Erou al Muncii Socialiste al R.S.R.”, „Steaua R.S.R.”, „Meritul Militar” clasa I, „Eliberarea de sub jugul fascist”, „Apărarea patriei” clasa I, „23 August” clasa a V-a, „Ordinul Muncii” clasa a II-a ș.a.

Contraamiralul Sebastian ULMEANU (13.12.1973 – 21.03.1979, contraamiral)

A absolvit Liceul teoretic, Școala de Ofițeri de Marină (1950), Facultatea de Marină din cadrul Academiei Militare Generale „I.V. Stalin” București (1956), Academia de Științe Sociale „Ștefan Gheorghiu”. A activat în calitate de comandant al Unității de Luptă Artilerie la bordul distrugătorului

Mărășești și comandant al unui pluton de recruți în cadrul Centrului de Instrucție (1950), șef al Biroului Cadre la Flotila de Dunăre (1951). La 24 iulie 1951 a fost promovat pe funcția de șef Birou Cadre Marină în Secția Cadre a C.M.M., iar în ianuarie 1953, secretar al Consiliului Militar în C.M.M. În perioada 1953-1956 a urmat cursurile Facultății de Marină din cadrul Academiei Militare Generale „I.V. Stalin” din București. Între 13 octombrie 1956 - 12 martie 1957 a fost lector la Catedra de Tactica și Tehnica Marinei Militare a Academiei Militare Politice „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, ulterior fiind numit comandantul distrugătorului 2 din Divizionul 418 Distrugătoare al Brigăzii 214 Nave. La 23 ianuarie 1959 a fost numit șef de stat-major al Bazei 42 Maritime, la 26 mai 1961 a fost numit specialist Observare Transmisiuni (și șef al Secției Observare Radiotehnică și Vizuală, funcție nou-înființată) la C.M.M., iar de la 12 mai 1962 a devenit comandantul Regimentului 110 Radiotehnic și Transmisiuni. La 22 august 1963 a fost numit comandantul Diviziei 42 Maritime, funcție pe care a îndeplinit-o până la 15 februarie 1966, când a fost numit locțiitor al comandantului Marinei Militare pentru pregătirea de luptă și învățământ. La 1 noiembrie 1969 a devenit

locțiitor al comandantului Marinei Militare, la 13 decembrie 1973 preluând comanda Marinei Militare. La 21 martie 1979 a fost promovat locțiitor al șefului M.St.M. și șef al Secției Marină.

Distincții/decorații: Medaliile „Meritul Militar”, clasele a II-a și I, „Medalia Muncii”, Medalia „A XX-a aniversare a apărării patriei”, Medalia jubiliară „A XX-a aniversare a Zilei Forțelor Armate ale R.S.R.”, Medalia „A XXV-a aniversare a eliberării patriei”, Medalia „A 50-a aniversare a P.C.R.”, Medalia „25 de ani de la proclamarea Republicii”, Medalia „30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă”, Medalia „A XXX-a aniversare a Zilei Armatei R.S.R.”, Ordinul „Steaua R.S.R.”, clasa a V-a, Ordinele „Meritul Militar”, clasele a III-a și a II-a, Ordinul „Apărarea Patriei”, clasa a III-a, Ordinul „23 August”, clasa a III-a.

Viceamiralul Ioan MUȘAT (21.03.1979 – 30.12.1989, contraamiral)

A absolvit Liceul teoretic „Mihail Kogălniceanu” din Iași, Școala Inferioară de Mișcare C.F.R., Grupul Școlar C.F.R. Iași (1949), Școala Militară de Ofițeri de Marină (1952), Academia Militară, Secția Marină (1966), Cursul de comandanți de nave de rangul 3 (1959), Școala muncitorească serală a M.F.A. din Constanța

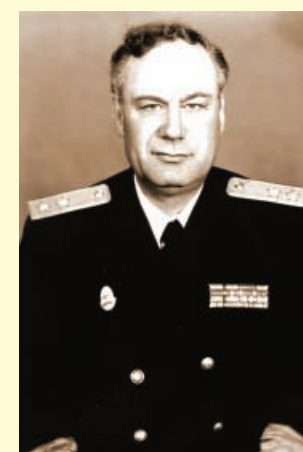
(1961), Cursul de limba rusă (1962), Cursul postacademic (1976). Din cauza războiului, între 1943 - 1945 s-a refugiat în comuna Pietroșița, județul Dâmbovița, unde a fost băiat de prăvălie. A lucrat apoi ca muncitor necalificat, fierar-betonist pe Șantierul „L.S.” C.F.R. Iași (1945-1948), magazioner la stația C.F.R. Rupea – Sighișoara (1949), respectiv la stația C.F.R. Brașov (1949). În perioada 1949-1950 a fost militar în termen la Brigada 25 Moto Basarabi. A fost comandant de vedetă torpiloare la Divizionul 319 Vedete Torpiloare Mangalia (1952-1953), comandant de pluton la Școala de Specialiști și Carnici a Marinei Militare (1953-1955), șef de stat-major de batalion, respectiv comandant de batalion în cadrul școlii (1956-1957), șef de stat-major al Divizionului 319 Vedete Torpiloare, șef de stat-major al Divizionului 193 Vedete Torpiloare (1960-1962), comandantul Divizionului 19 Dragoare de Radă din cadrul Diviziei 42 Maritime, comandantul Divizionului

133 Vedete (1966-1973), comandantul Centrului de Instrucție al Marinei Militare Mangalia (1973-1979) și comandantul Marinei Militare (21 martie 1979-30 decembrie 1989). A fost membru P.C.R. (1955), membru în Consiliul Politic al Marinei Militare (1974), membru al C.C. al P.C.R. (1979-1989), deputat în Consiliul orășenesc Mangalia (din 1975) și deputat de Galați și Constanța în Marea Adunare Națională (1980-1989), membru al Biroului Județean Constanța al P.C.R. și membru al Consiliului de Conducere al M.Ap.N.

Distincții/decorații: Medalia „Meritul Militar” clasele a II-a (1954) și I (1962), Ordinul „Meritul Militar” clasele a III-a (1967), a II-a (1972) și I (1977), Medalia „Virtutea Ostășească” clasa I (1968), Ordinul „Tudor Vladimirescu” clasa a V-a (1969), Medalia „A 50-a aniversare a P.C.R.” (1971), Medalia „25 de ani de la proclamarea Republicii” (1972), Ordinul „Steaua R.S.R.” clasa a V-a (1981), Medalia „A XXV-a aniversare a eliberării patriei” (1969), Medalia „30 de ani de la eliberarea României” (1974), Medalia „A XXX-a aniversare a zilei Armatei R.S.R.” (1974), Medalia bulgară „Pentru întărirea prieteniei în luptă” (1981), Medalia comemorativă „A 40-a aniversare a R.S.R.” (1984), Medalia polonă „Frăția de arme” (1986), Medalia ungară „Frăția de arme” (1986), Medalia sovietică „A 70-a aniversare a Forțelor Armate” (1988), Medalia „A 30-a aniversare a armatei germane naționale” (1986) și Medalia sovietică „40 de ani de la victoria în război 1941-1945” (1985).

Amiralul Mihai ARON (30.12.1989 – 12.04.1990, amiral)

A absolvit Liceul „B.P. Hașdeu” din Buzău (1947), Școala Militară de Ofițeri de Marină (1949), Universitatea serală de marxism-leninism de pe lângă Casa Centrală a Armatei (1960), Cursul postacademic la Grupa Marină din cadrul Academiei Militare Generale (1974-1975). A fost ofițer cu navigația pe nava-școală *Libertatea* (1949-1950), ofițer-elev la Facultatea Marină din cadrul Academiei Militare Generale (1950-1952). La 5 septembrie 1952 a fost numit șef de stat-major la Divizionul 418 Distrugătoare și apoi până în 1954 a fost ofițer

secund pe distrugătorul D 11. În perioada 20 aprilie 1954-1 decembrie 1955 a fost comandant al distrugătorului D 11. Între 1955-1956 a fost ofițer direcțional pentru Flotila de Dunăre, în Direcția Operații a M.St.M., iar între 1956-1959, ofițer direcțional pentru Forțele Maritime Militare în Secția Operații din Direcția Operații din M.St.M. A ocupat apoi funcțiile de ofițer cu Operațiile și loțiitor al șefului Secției Marine din Direcția Operații a M.St.M., șef de stat-major al Diviziei 42 Maritime din Mangalia, iar în perioada 1966-1972 a fost comandantul Diviziei 42 Maritime. La 14 decembrie 1972 a fost numit șef de stat-major și loțiitor al comandantului la C.M.M., la 21 aprilie 1983 a fost numit loțiitor al șefului M.St.M. și șef al Secției Marine din M.St.M., între 1 noiembrie 1987 și 1 decembrie 1989 a fost loțiitor al șefului M.St.M. De la 30 decembrie 1989 și până la 12 aprilie 1990 a fost comandantul Marinei Militare, iar între 12 aprilie-2 mai 1990, a fost consilier principal al ministrului la Grupul de consilieri al M.Ap.N. În perioada 2 mai-2 iulie 1990 a fost președinte al Comisiei Superioare a M.Ap.N. La 2 iulie 1990 a trecut în rezervă, contribuind activ la îndeplinirea obiectivelor U.N.C.M.R.R., filiala București.

Distincții/decorații: „Medalia Muncii” (1953), Medalia „Meritul Militar” clasele a II-a (1954) și I (1964), Medalia „Virtutea Ostășească” clasa I (1959), Ordinul „Steaua R.S.R.” clasa a V-a (1964), Ordinul „Meritul Militar” clasele a III-a (1964) și I (1974), Medalia „A XX-a aniversare a Zilei Forțelor Armate ale R.S.R.” (1964), Medalia „30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă” (1974), Medalia „30 de ani ai Armatei Populare Bulgare” (1974) și Ordinul „Tudor Vladimirescu” (1981).

Amiralul Gheorghe ANGHELESCU

(26.04.1990 – 01.05.1997, viceamiral)

A absolvit Liceul teoretic din Găiești și Școala Electrocomunicații din București, 11 clase de liceu cu examen de maturitate (1961), Școala Militară de Ofițeri de Marină Constanța (1955), Cursul de specializare pentru studii în U.R.S.S. (1956), Academia Mili-

tară Generală, Facultatea Arme, Secția Marină (1959), Facultatea de Drept a Universității București (1975), Cursul postacademic de perfecționare comandanți și state-majore, Secția Marină (1978), Cursul postacademic superior în cadrul Academiei Militare București (1983-1984). A fost comandant Unitate de Luptă Navigație pe monitorul 1 (1955-1956), ofițer secund pe dragorul de radă 17 din Divizionul 174 Dragoare de Radă Sulina (1959), comandantul dragorului de radă 27 din cadrul aceleiași unități, mutată la Tulcea (1959-1963), ofițer operativ pentru apărarea contra minelor în Biroul Operații Cercetare în cadrul Diviziei 42 Maritime Mangalia (1963-1964), ofițer cu pregătirea tactic-operativă în Biroul Operații Cercetare din Divizia 42 Maritimă (1964-1965), șef de stat-major la Divizionul 50 Vânătoare de Submarine (1965-1968), comandantul Divizionului 50 Vânătoare de Submarine din Divizia 42 Maritimă (1968-1971), ajutor în Biroul Operații al Diviziei 42 Maritime (1971-1972), comandantul Centrului Radioelectronic și Observare „Callatis” Constanța (1972-1975), loțiitor al șefului de stat-major în Comandamentul Marinei Militare (1975-1977), șef de stat-major și prim-loțiitorul comandantului în comandamentul Diviziei 42 Maritime (1977-1980), comandantul Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân” (17 decembrie 1980-1 aprilie 1986), adjunct al ministrului Transporturilor și Telecomunicațiilor și șef al Departamentului Transporturilor Navale (1986-1989), comandantul Brigăzii 24 Fluviale Brăila (3 ianuarie-1 aprilie 1990), comandantul Marinei Militare (1 aprilie 1990- 30 noiembrie 1993), șeful Statului Major al Marinei Militare (30 noiembrie 1993-1 octombrie 1997). A fost trecut în rezervă începând cu data de 30 septembrie 1997. A fondat Asociația Clubul Amiralilor și a fost primul președinte al Consiliului Director.

Distincții/decorații: Medalia „Meritul Militar” clasa a II-a (1957), Medalia „Meritul Militar” clasa I (1965), Medalia „Virtutea Ostășească” clasa I (1968), Medalia „A 25-a aniversare a eliberării” (1969), Ordinul „Meritul Militar” clasa a III-a (1970), Medalia „A 50-a aniversare a P.C.R.” (1971), Ordinul „Meritul Militar” clasa a II-a (1975) și Ordinul „Meritul Militar” clasa I (1980), „Legiunea de merit” în gradul de căpitan-comandor, SUA (1994), Ordinul Virtutea maritimă în grad de cavaler.

Amiralul dr. Traian ATANASIU

(01.05.1997 – 01.01.2002, viceamiral)

A absolvit trei ani la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”, Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc (1965), Școala Militară Superioară de Marină Constanța (1968), Cursul de cercetare operativă (1970), Academia Militară Generală București (1975), Cursul intensiv de limba rusă (1985), Cursul postacademic cu profil unic pentru comandanți de regimente (1988), Colegiul Național de Apărare (1994).

Este doctor în științe militare, cu teza „Contribuții la studiul doctrinei și diplomației navale românești în actualul context geopolitic și geostrategic (1998-2000)”. A activat în calitate de comandant al Unității de Luptă Observare, Transmisiuni și Radioelectronică pe dragorul de bază 13 din Divizionul 146 Dragoare de Bază al Diviziei 42 Maritime (1968-1969), comandantul dragorului de bază 15 (1975-1976), șeful Transmisiunilor la Divizia 42 Maritimă (1976-1978), ofițer 2 în Biroul Mecanizarea și Automatizarea Conducerii Trupelor în cadrul C.M.M. (1978), detașat ofițer 2 maritim la Întreprinderea de Exploatare a Flotei Maritime NAVROM Constanța, ambarcat pe navele *București* și *Filioara* (1978 - 1980), comandantul vânătorului de submarine 33 din cadrul Divizionului 339 Vânătoare de Submarine (1980-1981), comandantul vânătorului de submarine 260 (1981-1985), comandantul Divizionului 339 Vânătoare de Submarine Capu Midia din cadrul Diviziei 42 Maritime (1985-1990), comandantul Divizionului 79 Vânătoare de Submarine (1990-1993), șeful Secției Operații în C.M.M. (1993-1995), loțiitor al șefului S.M.M.M. (1995-1997), șeful S.M.M.M. (1 mai 1997-1 ianuarie 2002), director adjunct al S.M.G. (1 ianuarie-15 februarie 2002). După trecerea în rezervă a fost lector universitar la Catedra de Științe Nautice a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” din Constanța, unde a predat cursurile „Navigație ortodromică și navigație radioelectronică” și „Cinematică navală”, apoi conferențiar universitar iar în prezent este cadru didactic al Universității Maritime Constanța. A publicat numeroase lucrări în domeniul navigației.

Distincții/decorații: Medalia „Meritul Militar” clasele a II-a și I, Ordinul „Meritul Militar” clasele a III-a, a II-a și I și Ordinul Național „Pentru Merit” în grad de Mare Cruce (2000), Ordre National du Merit, Commandeur de l'Ordre National du Merit, Franța (2000).

Amiralul Corneliu RUDENCU

(01.01.2002 – 31.03.2004, viceamiral)

A absolvit Liceul Militar „Ștefan cel Mare” Câmpulung Moldovenesc (1965), Școala Militară Superioară de Marină Constanța (1968), Academia Militară București (1978), Cursul postacademic de perfecționare comandanți și șefi de state majore de divizioane de nave

(1985), Colegiul Național de Apărare (1995). A activat în calitate de comandant al Unității de Luptă Observare, Transmisiuni și Radiotehnic pe vânătorul de submarine 51 din Divizionul 50 Vânătoare de Submarine (1968), specialist cu Transmisiunile la Divizionul 129 Nave Auxiliare din Divizia 42 Maritimă (1971), specialist cu Transmisiunile și Radiotehnic la Divizionul 146 Dragoare de Bază (1974-1975), șeful Cercetării în statul-major al Diviziei 42 Maritime (1978), detașat la Întreprinderea de Exploatare a Flotei Maritime NAVROM Constanța (1 octombrie 1978-30 septembrie 1979), comandantul vânătorului de submarine 34, respectiv 33 din Divizionul 339 Vânătoare de Submarine (1980-1982), comandantul Divizionului 174 Dragoare de Radă, ulterior al Divizionului 50 Vânătoare de Submarine și Dragoare de Radă Sulina (1982-1989), șef de stat-major (1990-1993), respectiv comandantul Brigăzii 27 Fluvial-Maritime Tulcea (1993-1995), primul comandant al Flotei Fluviale „Mihail Kogălniceanu” Brăila, implicându-se activ în viața comunității brăilene și participând la activități comune cu reprezentanții autorităților administrației publice locale (1995-1997), loțiitor al șefului S.M.M.M. (13 iunie 1997), adjunct al șefului Statului Major General (15 noiembrie 2000) și șeful Statului Major al Forțelor Navale (1 ianuarie 2002). La 31 martie 2004 a fost trecut în rezervă. Este profesor asociat/invitat al Universității Naționale de Apărare București.

Distincții/decorații: Medalia „Meritul Militar” clasele a II-a și I, Ordinul „Meritul Militar” clasele a III-a și a II-a, Medalia comemorativă „A 40-a aniversare a revoluției de eliberare socială și națională”, Ordinul Național „Pentru Merit” în grad de mare ofițer ș.a.

Amiralul dr. Gheorghe MARIN
(01.04.2004 – 13.09.2006, contraamiral)

A absolvit Liceul teoretic „Negru Vodă”, județul Constanța (1970), Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân”, Constanța, Facultatea de Navigație (1974), Academia Militară, Facultatea de Arme (București, 1980), Academia de Studii Economice București, Facultatea de Planificare și Cibernetică Economică (1987), Cursul postacademic de analiști de stat-major, Academia Militară (București, 1983), Curs internațional de strategie și economie a apărării, Colegiul „George C. Marshall” (Germania, 1999), Colegiul Național de Apărare (București, 2000), Seminarul anual pentru generali și amirali „SILK ROAD 2002”, Centrul de pregătire PpP din Ankara (Turcia, 2002), masterat în domeniul „Management-marketing în transporturi navale, porturi, zone libere și burse” (2002), Cursul pentru generali și amirali, Colegiul NATO, Roma (Italia, 2003). A fost comandant Unitate de Luptă Transmisiuni (1974-1978), respectiv comandant vedetă purtătoare de rachete din cadrul Brigăzii 29 Vedete Mangalia (1980-1981), ofițer în Biroul de automatizare a conducerii trupelor în Statul Major al Forțelor Navale (1981-1985), șeful Atelierului de proiectare-programare din Centrul de Calcul al Forțelor Navale (1985-1989), șef al Centrului de Calcul al Marinei Militare (1989-1995), comandant al Brigăzii de Cercetare și Observare Radioelectronică a Marinei Militare (1995-1999), comandantul (rectorul) Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” (1999-2003), director al Statului Major General (2003-2004), șeful Statului Major al Forțelor Navale (2004-2006), șeful Statului Major General (13 sept. 2006–prezent). Este doctor în științe militare - cercetare operațională cu teza „Fundamentarea complexă a procesului decizional privind folosirea în luptă a forțelor de lovire ale Marinei Militare” (1993). A fost lector universitar, Facultatea Matematică-Informatică, Universitatea „Ovidius” Constanța (1993-1996), conferențiar universitar, Facultatea Matematică-Informatică, Universitatea „Ovidius” Constanța (1996-2000), profesor universitar, Facultatea de Marină Civilă,

Academia Navală „Mircea cel Bătrân” Constanța (2000-2003). Din 2002 are dreptul de a conduce doctorate, în domeniul „Științe Militare” la Universitatea Națională de Apărare. Este membru al Asociației Generale a Economistilor din România (1999), membru corespondent al Academiei Oamenilor de Știință (2000), membru al Asociației Internaționale a Profesorilor de Marină (2000), membru al Asociației Balcanice a Mediului (BENA) (2000), membru în Consiliul științific al Institutului Român de Cercetări Marine (2000), membru al Fundației Colegiului Național de Apărare (2000), membru al Asociației „George C. Marshall” – România (2000), președinte al Consiliului Editorial „Gândirea Militară Românească” (2003-2004), membru al Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (2006), membru al Academiei Oamenilor de Știință din România (2006). Este autorul a douăzeci și trei de cărți și a peste cincizeci de articole în domeniul managementului militar și al programării calculatoarelor.

Distincții/decorații: Medalia „Meritul Militar” clasele a III-a, a II-a, I; Ordinul „Meritul Militar” clasele a III-a, a II-a, I; Ordinul Național „Steaua României” în grad de cavaler; Ordine al Merito della Repubblica Italiana – Grande Ufficiale; Emblema de Onoare a Armatei României; Emblema de onoare a Forțelor Navale; Emblema de Merit „Știința Militară” clasa I; Doctor Honoris Causa al Universității „Dunărea de Jos”, Galați, Legiunea de Merit în grad de Comandor a Armatei SUA.

Viceamiralul Dorin DĂNILĂ
(03.11.2006 – 30.06.2010,
contraamiral de flotilă)

Este absolvent al Liceului Militar „Dimitrie Cantemir” Breaza (1972), Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân” (1976), Academiei Militare, Facultatea de Comandă și Stat Major, Secția Marină (1983), Cursului postacademic de marină (1987), Cursului de Drept umanitar internațional (1995), Cursului de limba franceză (1998), Cursului de comunicare și relații publice

pentru comandanți (2001) și Cursul postuniversitar de conducere strategică. A îndeplinit funcțiile de comandant Unitate de Luptă Observare, Transmisiuni și Radiotehnică la Vânătorul de submarine 2 din Divizionul 50 Vânătoare Submarine (1976-1978), specialist Transmisiuni la Divizionul 50 Vânătoare Submarine (1978-1980), comandant al Vânătorului de submarine 1 din Divizionul 50 Vânătoare Submarine (1980-1981), șef de stat-major (și prim-loțiitor al comandantului) Divizionului 174 Dragoare de Radă din Brigada 27 Fluvial-Maritimă (1983-1989), ofițer 2 în Biroul Operații din statul-major al Diviziei 42 Maritime (1989-1990), șef de stat-major al Divizionului 50 Vânătoare de Submarine (1990-1994), comandant al Divizionului 50 Fregate (1994-1999), șef de stat-major al Brigăzii 56 Nave Antisubmarin (1999-2000), loțiitor al comandantului la Flotila 2 Maritimă (2000-2001), șef Secție Doctrină și Regulamente (Învățămint) în Statul Major al Forțelor Navale (2001-2002), șeful Centrului 39 Scafandri (2002-2005), comandantul Bazei I Maritime (2005-2006), comandantul Comandamentului Flotei (1 iunie-3 noiembrie 2006) și șeful Statului Major al Forțelor Navale (3 noiembrie 2006 – 30 iunie 2010). A publicat articole și studii de specialitate în „Gândirea militară românească”, „Marina Română”, „Observatorul Militar” ș.a. La 3 noiembrie 2006, prin decret prezidențial, a fost înaintat la gradul de contraamiral de flotilă, la 29 octombrie 2008 a fost înaintat la gradul de contraamiral iar la 30 iunie 2010 a fost avansat la gradul de viceamiral.

Distincții/decorații: Medalia „Meritul Militar” clasele a III-a, a II-a și I, Ordinul „Meritul Militar” clasele a III-a, a II-a și I și Ordinul „Virtutea Maritimă” în grad de comandor (2004).

Contraamiralul dr. Aurel POPA
(01.07.2010 - prezent, contraamiral)

A absolvit Liceul Industrial (1974), Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân” (1980), Academia Militară, Facultatea Interarme (1990), Colegiul de Comandă și Stat Major – perfecționare în conducerea marilor unități ope-

native din Marina Militară (1997), Colegiul de Război, seria a X-a (2002). A activat în calitate de comandant al vedetei torpiloare 61 din Divizionul 81 Vedete Torpiloare (1980-1983), comandant al Secției de Vedete Torpiloare (1983-1988). În perioada 1988-1990, a fost ofițer-student al Facultății Interarme din cadrul Academiei de Inalte Studii Militare din București (actuala Universitate Națională de Apărare), la absolvire fiind numit comandantul Vedetei Torpiloare Mari 202 Divizionul 93 Vedete Torpiloare. După patru ani, în 1994, a fost promovat în funcția de comandant al Divizionului de Vedete Torpiloare, funcție pe care a îndeplinit-o până în anul 2001, când a fost numit loțiitor al comandantului și șef de stat major la Academia Navală „Mircea cel Bătrân” din Constanța. În anul 2003, a fost împuternicit prin ordin al ministrului Apărării comandant al Academiei Navale, instituție pe care a condus-o până în anul 2004. A activat apoi, între anii 2004 -2006, ca șef al Serviciului Instrucție, în cadrul Statului Major al Forțelor Navale, contribuind semnificativ la conceperea și implementarea noului sistem de instrucție în Forțele Navale. În perioada 2006-2007, a comandat Flotila de Fregate din compunerea Flotei, iar din luna ianuarie 2007 a fost numit loțiitor al Comandantului Flotei. Doi ani mai târziu, în luna martie 2009, a fost promovat în funcția de Comandant al Flotei. La data de 1 iulie 2010, prin ordin al ministrului Apărării Naționale, a fost numit șef al Statului Major al Forțelor Navale. De-a lungul carierei, și-a dezvoltat pregătirea profesională, absolvind în anul 1997 Colegiul de Comandă și Stat Major – perfecționare în conducerea marilor unități operative din Marina Militară și Colegiul de Război – seria a X-a, în anul 2002. În același timp, a continuat perfecționarea pregătirii profesionale militare și civilă superioară, prin obținerea, în luna iulie 2007, a titlului de doctor în științe militare și prin absolvirea „The Navy Executive Business Course”, la Universitatea North Carolina, S.U.A., în luna februarie 2009. La 13 august 2007, prin decret prezidențial, a fost înaintat la gradul de contraamiral de flotilă. La 23 octombrie 2009, a fost înaintat la gradul de contraamiral.

Distincții/decorații: Medalia „Meritul militar clasa a II-a”; Ordinul „Meritul militar clasa a III-a”; Ordinul „Virtutea maritimă” în grad de ofițer; Semn onorific „În serviciul patriei”; Emblema de merit „Știința militară clasa I”; Emblema de Onoare a Forțelor Navale; Ordinul Național „Pentru merit” în grad de cavaler; Virtutea Maritimă în grad de comandor; Emblema de Onoare a Statului Major General, Emblema de Onoare a Armatei României.

Ochiul Flotei

▲ 14 august 2010, Portul Militar Constanța.
Aspect din timpul ceremonialului de schimbare
a comenzii grupării BLACKSEAFOR.

◀ 3 martie 2008, Baza Militară
Camp Villaggio, Kosovo.
Ceremonia de luare în primire a misiunilor
de executat de către infanteriștii marini
în baza Militară Camp Villaggio din Kosovo.

◀ 18 martie 2010, Academia Navală
„Mircea cel Bătrân”.
Aspect de la simulatorul de navigație
instalat la Academia Navală
„Mircea cel Bătrân”.

▲ 1 decembrie 2007, București.
Defilarea Detașamentului Forțelor Navale
pe sub Arcul de Triumf.

▲ 12 iulie 2008, Nava Școală *Mircea*, Brest.
Salutul pe vergi al echipajului NS *Mircea*
la intrarea în portul Brest.

► 26 septembrie 2006,
fregata *Regina Maria*,
Marea Mediterană.
Arborarea pavilionului NATO
la bordul fregatei *Regina Maria* în timpul operației
ACTIVE ENDEAVOUR.

